

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

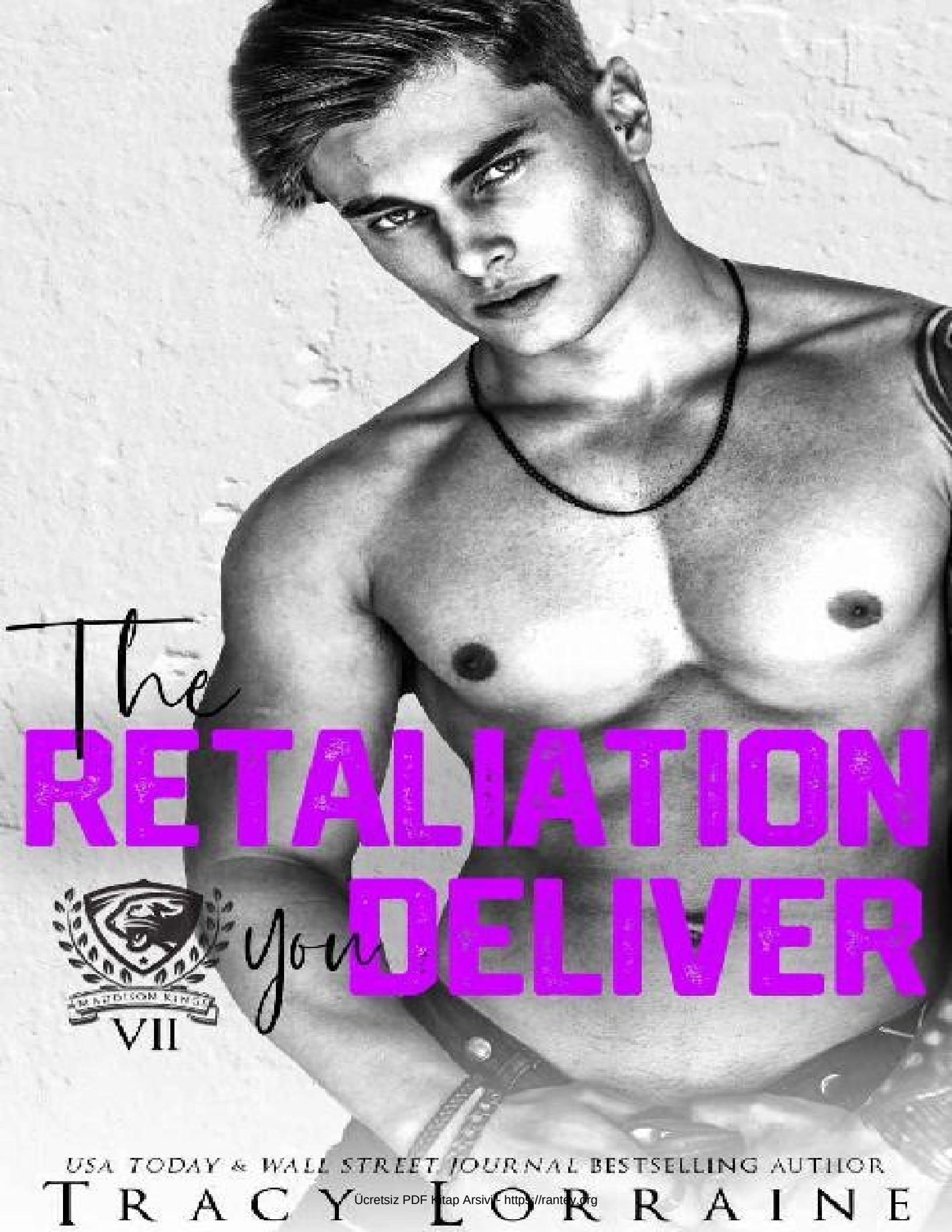
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
RETALIATION
you
DELIVER

USA TODAY & WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR
TRACY LORRAINE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VERDİĞİNİZ MISİLLEME

MADDISON KINGS ÜNİVERSİTESİ #7

TRACY LORRAINE

TRACY
LORRAINE
believes in happily ever after...eventually...

Copyright © 2021 by Tracy Lorraine

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleme ve Düzeltme Sisters Get Lit(erary) Yazar Hizmetleri Fotoğraf

Michelle Lancaster

Model Anthony Patamisi

İÇİNDEKİLER

1. Leon
2. Macie
3. Leon
4. Macie
5. Leon
6. Macie
7. Leon
8. Macie
9. Macie
10. Leon
11. Macie
12. Leon
13. Macie
14. Macie
15. Leon
16. Macie
17. Leon
18. Macie
19. Leon
20. Macie
- Epilog
- THORN

Teşekkür Yazar

Hakkında

Ayrıca Tracy Lorraine

LEON

A Yüksek sesli bir patlama bedenimi sarsarak uyandırıyor ama tepki vermiyorum. Gözlerim sınıksız kapalı, kıpırdamadan öylece yatıyorum.

"Haydi, gidelim," diye gürledi derin ve yabancı bir ses, yankılanarak

Etrafımdaki çıplak duvarlardan.

Uzun bir nefes üfleyerek hareketsiz kalıyorum.

"Dunn," diye bağılıyor. "Hadi gidelim. Seni bekleyen insanlar var."

Bu sözler beni tepki vermeye zorluyor.

Nabzım artıyor, bir gözümü açarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Parlak ışık bana saldırırken başımdaki ağrı beni irkiltiyor.

Hücrenin girişinde duran memur sabırsızlıkla bana bakıyor.

"Kimseye ihtiyacım yok," diye yakınıyorum, sesim sert, her kelimede boğazım yanıyor.

"Şansınıza, buradalar."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum ve dün gece atıldığım hücredeki sert yatağa oturana kadar kendimi yukarı itiyorum.

Muhtemelen hayatımın en güzel gecesi değildi ama dün yaşananlar hakkında ne kadar az düşünürsem o kadar iyi.

"Gitmekte özgür müyüm?" Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokarak ve ona tekrar bakmayı reddederek soruyorum.

"Evet. Seni bir daha plajlarımızdan birinde sarhoş bulmadığımız sürece sorun yok."

"İnanın bana, Miami'ye bir daha dönmeye hiç niyetim yok. Burada sadece kötü şeyler olur."

Ben ayağa kalkmaya çalışırken o sessiz. Başım dönüyor, midem altüst olurken şakaklarımdaki çarpıntı neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Derin bir nefes çekerek kusma isteğimi bastırıyorum, hücreyi midemdekilerle birlikte yerde bırakarak bu adamı daha fazla kızdırmak istemiyorum.

Kendimi sabitlemek için ulaşma mesafesine geldiği anda kolumu açıklığın çerçevesine doğru kaldırıyorum.

"Hak ettiğinden daha azını hak etmiyorsun," diye mırıldandı memur.

"Beni yargılama," diye çıkıştım, tavrına sinirlenmişim. "Sen de benim yaşadıklarımı yaşasaydın sen de şişeye uzanırdın." Bana dönüp bakıyor, ifadesine biraz acıma duygusu karışıyor ve beni bir şey söylediğime anında pişman ediyor.

Masaya gittiğimizde bazı evrakları imzalıyorum ve davranışlarımla ilgili birkaç uyarıdan sonra çift kapıdan çıkmama izin veriyor.

Gözlerim bir anda sandalyelerden kalkan iki kişiye takılınca adımlarım bir anda duraksıyor, görevlinin beni almaya geldiklerine dair sözleri aklıma geliyor.

Peyton'ın yüzü endişeyle çarpılırken, kardeşim canı görünüyor.

Bana bakarken dişleri gıcırıyor ve çenesi patlıyor. Tüm vücudu gerginlikle kilitlenmiş durumda ve bu gerginlik dalga dalga yayılıyor ve eğer bir polis karakolunda olmasaydık, eminim üzerime çullanır, hıncını yumruklarıyla benden çıkarırdı.

Aramızdaki hava bıçakla kesilebilecek kadar ağır ve yoğun. Peyton elini Luca'nın göğsüne koyup kulağına bir şeyler fısıldadığında bile Luca rahatlamıyor.

"Gidelim," diye tükürüyor, bana sırtını dönüyor ve çift kapıdan hışımla geçiyor.

Bacaklarım nihayet yeniden çalışmaya başlayıp beni Peyton'a götürürken ikimiz de onun gidişini izliyoruz.

"Onu uzun zamandır bu kadar kızgın görmemiştim," diye mırıldanıyor üzüntüyle, az önce hışımla girdiği kapıya bakarak.

Dudaklarım cevap vermek için aralanıyor ama hemen söyleyecek sözüm olmadığını fark ediyorum. Gözlerini kapıdan ayıran Peyton gümüş rengi gözlerini bana çeviriyor. "İyi misin Lee?"

"Ben... uh..."

Elime uzanıyor ve destek olmak için sıkıyor.

Maskemi takarak ve son on yıldır beni ayakta tutan gücü bularak dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Ben iyiyim. Beni kurtarman için seni buraya sürüklediğim için özür dilerim." "Ne zaman istersen. Ama-" Sırada ne olduğunu bildiğim için nefesimi içime çekiyorum.

"Sana neler olduğunu açıklamam gerekecek. Bunu halının altına saklayamazsın."

"Biliyorum," diyorum hüznle. Sanırım dün gece karanlık geçmişimi sakladığım günlerin sona erdiğini fark ettim.

Macie artık gerçeği biliyor, bu yüzden herkesin öğrenmesi uzun sürmeyecek. Onu düşündükçe göğsüm ağrıyor. Birlikte geçirdiğimiz son dakikaların görüntüleri aklımdan geçiyor. Ben hıncımı amcasının evindeki her şeyden çıkarırken onun odanın bir köşesine sinmiş olduğunu hatırladıkça pişmanlık duygularım kabarıyor. Yüzünden aşağı süzülen gözyaşlarının anısı

beni izledi. Gerçekliğimizin dehşeti gözlerinde çok açıktı.

Gerçekten hiçbir fikri yoktu. Ama şimdi biliyor.

Tam olarak kim olduğunu biliyor. Ayrıca ilişkimiz hakkında korktuğu her şeyin doğru olduğunu keşfetti. Bu işe onun için girmedim, öyle gösterdiğim gibi değil. Sadece intikam almak istedim. Onun acı çekmesini istedim. Ona bir ders vermek istedim, böylece o gün yaptığı hatayı anlayacaktı.

Peyton kolunu benim koluma doluyor ve beni kâbusumdan çıkarıp şimdi ve buraya geri getiriyor.

Birlikte istasyondan çıkıyoruz, binadan çıkıp yukarı baktığım anda güneş gözbebeklerimi yakıyor.

"İyi misin?" Peyton tepkimi açıkça fark ederek soruyor.

Homurdanarak cevap veriyorum ve Luca'nın arabasına yaslanmış, ellerini iki yanında yumruk yapmış olduğu yere doğru ilerliyorum.

"Beni arabama götürün ve başınızdan gideyim," diyorum, ikisinden ve araştıran bakışlarından uzaklaşmaya ihtiyacım var.

"Siktir git, Lee," diye bağılıyor, arabasından iniyor ve Ben.

"Yapamaz mıyız?" Cevabının ne olacağını zaten bilmeme rağmen soruyorum olmak.

"Hayır," diye tersliyor, avuç içleri göğsüme sertçe iniyor ve geri çekilmemi sağlıyor.

Şu anda onunla savaşacak ne enerjim ne de gücüm var.

"Hayır, bunu yapıyoruz. Neden buradayız Lee? Neden sabahın köründe annem beni arayıp senin tutuklandığını ve Miami'deki bir hapishaneden kefaletle çıkarılman gerektiğini söyledi?"

"Şu anda bu konu hakkında konuşmayacağım," diye mırıldanarak etrafından dolaşmaya çalışıyorum.

"Başka seçeneğin yok, göt herif," diye feveran ediyor.

"Luca, onu rahat bırak," diyor Peyton usulca, onun yanına gelerek.

"Mola mı? Lanet bir ara mı? Yeterince uzun bir ara verdi. Yıllardır bana yalan söylüyor. Gelip onun sarhoş kışını almak için dersleri ektik. Bize bir açıklama borçlu."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Gerçeği öğrenmem gerek" diyor, gömleğimi yumrukluyor ve beni arabasına geri çarpıyor. "Neden buradasın? Miami'de kimi tanıyorsun?"

Yeşil gözlerimiz birbirine kenetlenmiş, ikimizin de göğsü kabarıyor. O bana konuşmam için yalvarıyor, ben ise çaresizce bundan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Peyton'ın bir kez daha yanımıza geldiğini görmüyorum ama sözlerini kesinlikle duyuyorum.

"Bu o, değil mi? Macie." Luca'nın kaşları onun sözleri karşısında çatılır.

"Sen de onunla geldin." Peyton kesin bir dille söylüyor.

"Neden?" Luca kız arkadaşının haklı olduğunu düşünerek sorar. "Bunu burada yapmayacağız."

"Hayır mı? O zaman nerede yapıyoruz?"

"Doğru düzgün göremediğim lanet bir otoparkta olmaz." "Bundan kurtulamayacaksın."

"Beni arabama götür."

"Siktir et. Direksiyona geçmeyeceksin. Bira fabrikası gibi kokuyorsun. Benim arabama bin. Seninkini geri getireceğiz."

Neyse ki bir adım geri çekildi ve yüzümden çekildi.

"Peki ya Macie?" Onun adı kalbime bir kurşun gibi saplanıyor ve gözlerim hemen Peyton'inkileri buluyor.

"Peki ya o?" Tükürdüm. "Olması gereken yerde." *Cehennemde.*

Luca bir iç çeker.

"Bin şu lanet arabaya," diyerek arka kapıyı açıyor ve beni içeri fırlatıyor.

"Tamam, tamam. Tanrım."

Arabaya bindim ve hemen başımı arkaya yasladım. Çok yorgunum.

Arabadan gelen gürültülü bir sesle gözlerim açılana kadar neredeyse dalıp gidiyordum.

"Harika," diye mırıldanıyorum kendi kendime, Luca neredeyse ağzına saldırırken Peyton'ı pencereme yapışmış halde buluyorum.

Tek umudum onun sakinleşmesine yardımcı olması çünkü her şeyi bilmek isterken MKU'ya geri dönmek için yapacağım uzun yolculukla başa çıkamayacağımı zaten biliyorum.

Ona söylemem gerek. Söylemem gerektiğini biliyorum. Ama bu şekilde değil. Araba kullanırken ve yapacağını bildiğim bir şekilde tepki vermesine imkan yokken olmaz.

Gözlerimi bir kez daha kapatarak penceremin dışında olanları görmemi engelliyorum.

Muhtemelen onlara bir polis karakolunun otoparkında olduğumuzu hatırlatmalıyım ama yapmıyorum. İkisinin de kamu ahlaksızlığından içeri atılmasını izlemek şu anda beni eğlendirebilecek tek şey olabilir.

Yaptıkları gösteriden kısa bir süre sonra, sürücü kapısı yırtılarak açılır ve Luca koltuğuna düşer.

"Ne? Onu becermeyecek misin?"

Peyton bize katılmadan önce "Kapa çeneni, göt herif," diye inliyor.

Gözlerimi kapalı tutuyorum ama bana bakmak için geri döndüğü anda, dikkatinin farkındalıkla tenimi karıncalandırdığını hissediyorum.

"Sadece sür. Senin acımana ihtiyacım yok." "Ne? Bu değildi-"

"Kendini ona karşı haklı çıkarma, P," diye tersliyor Luca.

"Tamam." Hışırta bana, araba gümbürdemeden ve biz hareket etmeye başlamadan önce geri döndüğünü söylüyor.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Luca soruyor. "Letty. Macie'nin numarasını alıyorum."

Peyton'ın kontrol etmesi gerektiğini düşündüğü yumruklarım iki yanımda kıvrılıyor.

On

u. "Onu rahat bırakın."

"Seni seviyorum Lee. Bunu biliyorsun. Ama hayır... böyle bir şey olmayacak.

Seni bu pozisyonda bulmak için büyük bir şey olduğunu biliyorum.

İçimden bir ses onun da en az senin kadar acı çektiğini söylüyor."

Onun sinmiş halinin aynı görüntüsü zihnimde bir kez daha titreşiyor, sonra o odada *onunla* birlikte olduğuma dönüşüyor. Bedenim o masanın üzerinde zorlanıyor ve sadece acıyı bekliyor.

"Her şeyi
biliyorsun." "Leon,"
diye homurdanıyor
Luca.

İkisini de görmezden gelerek arabasının arka koltuğuna uzanıyorum ve arabanın beni uyutması için yalvarıyorum.

"Hayır, lütfen. Hayır, yapma," diye haykırıyorum, eli enseme kavlıyor ve bedenimi eğilmeye zorluyor.

"En iyisi olmak istiyorsan talimatlara uymayı öğrenmelisin evlat." Sesi derinden geliyor, heyecandan boğuklaşıyor. Önceki iki seferden hatırlıyorum.

Bu şekildeyken, sadece ikimiz varken, o tamamen farklı bir insan gibi. Eminim çok az kişinin varlığından haberdar olduğu biri.

Sadece, o bir insan değil. O bir canavar. Kabuslarıma giren, sürekli arkama bakmama neden olan ve genel olarak hayattan daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde korkmama neden olan biri.

Unutulan ikiz olmanın kötü olduğunu düşünüyorsam, o zaman bu... bu aşılamaz.

Eli omurgamdan aşağı kayarak safranın boğazıma hücum etmesine neden oluyor ve ben onu içimde tutmak için mücadele ederken hassas etimi yakıyor.

Masasının üzerine kusmak bunu durdurmayacak. Onu ya da kendimi öldürmekten başka hiçbir şey bunu durdurmayacak.

"Hayır," diye bağıyorum, şortumu aşağı itip beni ona gösterdiğinde kendimi tutamıyorum. "Hayır, lütfen. Her şeyi yaparım, lütfen."

Sıcak el omzumu dürtmeye devam etmeden önce bir dokunuşun sarsıntısı beni kabusumdan hafifçe çekip çıkarıyor.

"Leon, bu-"

Düşünmeden tepki veriyorum, onu kendimden uzaklaştırmak için kolumu savuruyorum, onu benden uzaklaştırmak için her şeyi yapıyorum. Ancak bir çılgılık duyduğumda, bu çılgılık az önce daha da cesaretlendirdiğim öfkeli bir adamdan değil, kanımı buza çeviren yumuşak bir kadından geliyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Peyton'ı iki ön koltuğun arasında asılı, ağzını kapatırken gözleri yaşlarla dolmuş halde buluyorum.

"Lanet olsun, kahretsin. Ben istemedim-"

"Sorun yok, Lee. İstemediğini biliyorum- Luca hayır," diye bağıyor Peyton ve başımın üstündeki kapı açılıyor ve iki büyük el beni yakalıyor.

"Ne-"

"Luca," diye tekrar bağıyor Peyton ama ben daha ne olduğunu anlayamadan arabaya doğru savruluyorum ve yumruğu çeneme çarpıyor.

Ben karşılık vermem. Neden edeyim ki?

Burada hatalı olan benim. Kız arkadaşına vuran benim, sır saklayan benim, onu çıldırtan benim.

Peyton arabadan çıkıp onu sakinleştirmeyi başarmadan önce iki sağlam vuruş daha yapar.

"Onu bir daha incitirsen seni öldürürüm. İkiz ya da değil, sevdiğim başka kimseye zarar vermiyorsun. Yıllardır oturup etrafındaki her şeyi mahvetmene izin verdim. Annemin senin bakmadığını bildiği halde gözlerinde yaşlarla sana bakmasını ve bir şekilde sana ulaşabilmeyi dilemesini izledim. Bu saçmalık her neyse, Lee. Bitti artık. Bana gerçeği borçlusun."

Gözlerimi ayaklarımın altındaki topraktan ayırmadan, "Sana her şeyi borçluyum," diye mırıldanıyorum.

Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok ve kafamı kaldırdığımda yolun kenarında olduğumuzu görüyorum.

"Bırak sana yardım edeyim." Sesi değişiyor, öfkesi azalıyor ve tanıdığım şefkatli ağabey geri geliyor. "Sana yardım etmemize izin ver. Sorun her neyse, birlikte üstesinden gelebiliriz."

Başımı sallayarak bir adım öne çıkıyorum ve Peyton'ı

kollarıma çekiyorum. Ona sıkıca sarılırken kulağına

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Kucaklamama karşılık veriyor ve sıcaklığı beni sarana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmiyorum.

"Sorun yok. Lütfen bizi içeri alın. Sizin için buradayız. Neye ihtiyacın olursa."

Ona başımı sallıyorum, gözlerimi dolduran ve boğazımı tıkayan duyguların uzaklaşmadan önce azalmasını istiyorum.

"Beni eve götür, lütfen."

Peyton'ı bırakıp Luca'ya bakmadan arabaya geri dönüyorum.

Yapamam. Yüzünün her yerinde yazılı olduğunu bildiğim endişeyi görürsem, bu beni kırar.

MACIE

E Kendime geldiğimde her yerim acıyor ama hiçbir şey dün gecenin görüntüleri zihnimde bir film gibi canlanırken göğsümde hissettiğim acının yerini tutmuyor.

Zavallı kıcıımı saatlerce yerden kaldırmayı başaramadım.

Leon evin içinde esip gürledikten sonra öfkesini önüne çıkan her şeyden çıkarıyordu. Ya da en azından kulağa öyle geliyordu. Aşağı inip ardında bıraktığı yıkımı görmek için gereken gücü henüz bulamadım.

Sonunda ayağa kalkmayı başardığımda, titreyen bacaklarımın beni götürdüğü tek yer odam ve yatağım oldu.

Ama buradaki odam arzuladığım rahatlığı sağlamadı.

Güvenliğe, emniyete ihtiyacım vardı ve bu ev bana bunların hiçbirini sağlamadı.

Burayı hep bir korku evi olarak düşünmüştüm ve dün gece yaşananlar ne kadar haklı olduğumu kanıtlıyor.

Derin bir nefes çekerek gözlerimi zorla açıyorum ve doğruluyorum.

Yanıyorlar, dün gece döktüğüm gözyaşları yüzünden etraflarındaki deri ağrıyor ve eminim ki aynaya bakacak olsam uykusuzluktan kızarmış ve kan çanağına dönmüş olduklarını göreceğim.

Gözlerimi her kapattığımda onu görüyordum. Amcamın elindeki o zavallı küçük çocuk. Canavar.

O olduğunu nasıl fark etmedim?

Artık biliyorum, çok açık.

O masadaki görüntüsü her zamankinden daha net, yeşil dehşet dolu gözleri benimkilere kilitlenmişti. İki yana ayrılmış dudakları ona yardım etmem için bana sessizce yalvarıyordu.

Dün geceki onca ağlamadan sonra çoktan bitmiş olması gerektiğini düşünmeme rağmen gözyaşlarım yeniden başlıyor.

Sessizce yanaklarımdan aşağı akıyor, sessiz ve donuk gümbürtülerle altımdaki çarşaflara düşüyorlar.

Gerçekte nasıl hissettiğimi anlamaya çalışırken başım her şeyle birlikte dönüyor.

Damarlarımda dolaşan öfke kaslarımı geriyor.
İhanetin tadı dilimde acı.

Ama mesele bu değil, çünkü her şeye rağmen. Anlıyorum.

Yaptığı şeyi neden yapma ihtiyacı hissettiğini anlıyorum ve bir parçam bunun için kendimden nefret ediyor çünkü ondan nefret etmem gerektiğini biliyorum.

Benimle oynayan, beni inciten, beni kullanan oydu. Başından beri yapmasından korktuğum her şeyi.

Ama içimdeki kırık küçük kız, onun içindeki kırık küçük çocuğu tanıyor ve tek yapmak istediği onu kollarının arasına alıp her şeyi daha iyi hale getirmek.

Lanet olsun ona, saf küçük çocuk.

Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerlerken kaslarım geriliyor.

Her hareketinde kokusu burnuma çarpıyor ve bacaklarımdan arasındaki hafif ağrıyla birlikte, dün gecenin gerçekten yaşandığını asla unutmamamı sağlıyor.

Kendime bakmadan dişlerimi fırçalıyorum, beni geride bıraktıktan sonra ne tür bir yıkıcı durumda olduğumu keşfetmekten çok korkuyorum.

Diş macununu tükürür tükürmez duşa yöneliyorum, dün gece uyuduğum tişörtü çıkarıyorum ve yakıcı sıcak spreyin altına giriyorum.

Genelde haşlanmaya dayanamam ya da en azından uzun yıllardır dayanamıyorum ama bugün buna ihtiyacım var.

Acıya ihtiyacım var, yanmaya ihtiyacım var, tüm bunların dışında iyi bir şeyler olması gerektiğini hatırlamaya ihtiyacım var.

Elimi göğsüme götürdüğümde Leon'un Acorn Lodge'un hoş geldin paketini üzerime fırlattığını hatırlıyorum.

İstedığinin bu olduğunu biliyordum. Kafamda her şeyi bir araya getirdiğim anda, amcamın onun asıl hedefi olduğu apaçık ortadaydı. Sanırım ben sadece onun oyununun sonundaki ek bonus ve ikincil hasardım.

Senden nefret ediyor olmalı, diyor içimden bir ses.

Soğuğu bile fark etmeden fayanslı duvara yaslanıyorum.

Beni gerçekten istediğine inandıracak kadar iyi bir aktör müydü? Bana söylediği şeyler, bana dokunma şekli. Tek istediğinin beni incitmek olduğuna emin olduğum halde bunu nasıl yapabildi?

En büyük acı için.

Beni düşür ve sonra halıyı altımdan çek.

Duvardan aşağı kayıyorum ve kendimi bir top haline getiriyorum, kollarımı bacaklarıma doluyorum ve başımı dizlerimin üzerine koyuyorum.

Buna kanacak kadar aptal olduğum için kendimi azarlamak istiyorum. Ama bunun olacağını biliyordum. Kendime defalarca onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu söyledim ama yine de onu görmeye devam ettim, düşmeye devam ettim ve kurallarımı ve iyi inşa edilmiş duvarlarımı yıkmasına izin verdim.

Onun için çok kolaylaştırdım.

Bunca zamandır bana gülüyor muydu?

Bana farklı olduğumu söyledi. Ama aslında benim de onlardan bir farkım yok.

İç çamaşırlarıma girmesi sadece günler sürdü. Ve bu hafta sonu, her şey yolunda gitse de gitmese de, o son adımı birlikte atacaktık, bundan hiç şüphem yok.

Ben de nefret ettiğim tüm forma avcılarından farklı değilim, neredeyse hiç düşünmeden oyuncuya aşık oluyorum.

Suyun altında ne kadar oturduğuma dair hiçbir fikrim yok ama sonunda tenim buğulandı ve gözyaşlarım bir kez daha kurudu ve hareket etme zamanının geldiğini anladım.

Hayatım boyunca bir erkek yüzünden paramparça olmak için savaşmadım.

O herhangi bir adam değil, değil mi?

Ayağa kalkıp elimi yüzümü yıkıyorum ama tamamen otomatik pilotta hareket ediyorum.

Odama geri döndüğümde çantamda titreşen cep telefonumun sesi kulaklarımı doldurana kadar her şey bir kez daha etrafımda yıkılıyor.

Makyaj masamda otururken, onu bulana kadar çantamı karıştırıyorum.

İçimdeki küçük aptal kız bunun o olmasını umuyor. Özür dilemesini ve benden asla gerçekten nefret etmediğini, o zamanlar yaptığım şeyi yapmak zorunda olduğumu anladığını söylemesini.

Ama öyle olmadığını zaten biliyorum.

Beni o kadar kolay affetmesi mümkün değil. Onu terk ettim-

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, o gün o odada ona ne olduğunu kabul etmek bir yana, kelimeleri bile düşünemiyorum.

Peki ya sonra kaç kez?

Cep telefonumu indirirken, yaşadıklarını düşündükçe kahroluyorum. Eylemsizliğimle onun maruz kalmasına yardım ettiğim istismar.

Hareket ettiğimin farkına bile varmadan sandalyeden kalkıyorum ve saniyeler içinde tuvaletin önünde dizlerimin üzerine çöküp midemi klozete boşaltıyorum.

Kıçımın üzerine çöküp nefes alıp verirken, her nefesi sayarken gözyaşlarım bir kez daha yüzümden aşağı akıyor.

Bu, kendimi kontrol etmek için yıllardır kullanmak zorunda kalmadığım bir hareket ve buna geri dönmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Daha güçlü olduğumda dişlerimi bir kez daha fırçalıyorum ve hücremi bıraktığım yeri bulmak için geri dönüyorum.

Onu makyaj masası ile banyo arasında yerde yüzüstü buldum. Ters çevirip uyandırdığımda beklediğim şeyi buldum.

Arayan Leon değil, bilinmeyen bir numaraydı. Ve sadece bir değil, sekiz arama var.

Merakla bir sesli mesajı açıyorum ve hoparlöre alıp çalmaya başlıyorum.

"M-Macie? Ben Peyton, Luca Dunn'ın kız arkadaşı." Sözleri içimden geçerken kalbim göğüs kafesime çarpıyor. "Biz... biz... biz sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedik. Beni arayabilirsen harika olur. Teşekkürler, hoşça kalın."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Biliyorlar mı?

İçimden bir ses bilmediklerini söylüyor. Gerçeği bilen sadece üç kişi olduğuna dair içimde bir şüphe var.

Telefonuna cevap vermeden önce en azından biraz güç toplamaya çalışmam gerektiğinden, temiz kıyafetlerimi giyip saçıma fön çekiyorum.

Kendime bunu daha fazla ertelemeyeceğimi söyledim. Peyton'ın dün gece hakkında ne bildiği hakkında hiçbir fikrim yok, Miami'de olduğumuz hakkında bile. Ama araması bile bir şeyler bildiği anlamına geliyor.

Aklıma gelen bir düşünceyle midem ayaklarımın altına düşüyor.

Ya ona bir şey olduysa? Dün gece giderken çok kızgındı. Olabilirdi-

Numarasını çevirdiğimde, zil sesi odanın içinde yüksek sesle duyuluyor. Aramanın bağlanmasını beklerken nabzım tüm vücudumda gümür gümür atıyor.

Eğer ona bir şey olduysa, o şekilde fırlayıp gitmesine izin verdiğim için kendimi asla affedemeyeceğim.

"Hey, seni on dakika sonra arayabilir miyim?" diye sorar telefon bağlanır bağlanmaz. "Uh... tabi."

İyi olup olmadığını sormama fırsat vermeden sözümü kesti.

Sonraki on dakika hayatımın en uzun sürelerinden biriydi ve zamanımda pek çok acı verici beklemeye katlandım, bu yüzden gerçekten bir şey söylüyor.

Kişisini kaydettiğim için ekran onun adıyla yanıp sönmeye başladığı anda, yeterince hızlı cevap veremiyorum.

"O iyi mi? Telefon bağlanır bağlanmaz, ciddi bir şey olmadığını bilmeye ihtiyacım olduğu için ağzımdan kaçırıyorum.

"Evet, öyle."

"Aman Tanrım," diye iç geçiriyorum, yatağıma geri dönüyorum ve içimden birazcık rahatlama akmasına izin veriyorum. "Nerede o?"

"Şu anda Miami ile MKU arasındaki yolu yarılamiş durumdayız. Onunla birlikte Miami'deydiniz, değil mi?" Sorusu zaten bildiğim şeyi doğruladı. Neler olup bittiği hakkında gerçekten hiçbir fikri yok.

"Evet."

"Bize hiçbir şey söylemiyor ama bu sabah ilk iş annelerinden bir telefon aldık çünkü hapisteymiş ve kefaletle serbest bırakılması gerekiyormuş."

"Ne?" Bir kez daha doğrulup çılgılık atıyorum.

"Sarhoş ve düzensiz olduğu için sahilde yakalandı." Oh Tanrım.

"Suçlandı mı?"

"Hayır, aptal gibi davrandığım için sadece bir tokat yedim. Sen iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Muhtemelen hayatımda söylediğim en büyük yalanlardan biri çünkü gerçekten iyi olmaktan çok uzağım, dağılıyorum ama bunu benden başka kimsenin bilmesine gerek yok.

"Yalan söylüyorsun, sesini duyabiliyorum."

"Beni tanımıyorsun bile," diye fısıldıyorum, yanlış anlama ihtimaline karşı anında pişman oluyorum.

"Onu eve götürüyoruz. Sen istemezsen biri arabasını alacak..." diye devam ediyor ve ben ilk kez burada sıkışıp kaldığımı fark ediyorum.

"Anahtarım yok."

"Bana adresinizi verin, gün sonuna kadar elinizde olmasını sağlayacağız."

"Hayır, yapamazsın-"

"Macie," diye nefes alıyor. "Burada neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrimiz olmayabilir ama yardım etmek istiyoruz. Seninle henüz tanışmamış olabiliriz ama Letty bana harika şeyler anlattı ve ben ona güveniyorum, dolayısıyla sana da güveniyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap, onun arabasıyla geri dön ve eve sağ salım döndüğünde bana haber ver. Merak etme, Lee'ye göz kulak olacağız."

Başka bir şey söyleyemeyecek kadar tıkanığım için kekeleyerek teşekkür ediyor ve telefonu kapatıyorum. Yastığın üzerine düşmeden önce anahtarı gönderebilmesi için ona hızlıca güncel adresimi içeren bir mesaj gönderiyorum.

Dün gece buradan ayrıldıktan sonra yaptığı ve hapishane hücresinde son bulan şey hakkında kafamda düşünceler uçuşuyor. Nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim.

Evin alarmı etrafımdaki sessiz boşlukta çaldığında bir şokla uyanıyorum.

Yatağın etrafında dolanarak cep telefonumu buluyorum ve güvenlik uygulamasını açıp kapatıyorum.

"Ne oluyor be?" Cep telefonum güvenlik şirketinden gelen ve görmekten sıkıldığım otomatik mesajla çınlarken çığlık atıyorum.

Orada otururken karnım gurulduyor ve bu soğuk ve yabancı odada saklanarak geçirdiğim zamanın sonuna geldiğimi biliyorum. MKU'ya dönmek üzere Leon'un arabasına binmek için cesaretimi toplamaya çalışmadan önce dışarı çıkıp verdiği hasarı görmem ve nihayet bu lanet alarmı neyin çalıştırdığını bulmam gerekecek.

Kabul ettiğim anda bunun bir hata olduğunu anladım. Orada olmak bana sadece onu, birlikte geçirdiğimiz kısa zamanı hatırlatacak. Tanrı aşkına, onun gibi kokacak ve bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama onu özlememe neden olacak.

Onu özlemeye hakkım yok.

Ona yaptıklarım için bu acının her zerresini hak ediyorum. Ama aynı şekilde, o da benden bunu almayı hak etmiyor.

Tanrım. İkimiz de birbirimiz kadar berbat durumdayız.

Ona bir sebepten dolayı bir araya getirildiğimizi hissettiğimi itiraf ettiğimde kendimi aptal gibi hissettim. Meğer haklıymışım, ama nedenini asla tahmin edemezdim ya da bu kadar iyi anlaşılmamızın nedeninin muhtemelen aynı adama duyduğumuz ortak acı ve nefretle bir ilgisi olduğu gerçeğini.

Evin darmadağın olmasını bekliyordum ama Leon'un dün gece ardında bıraktığı yıkım miktarına kendimi asla hazırlayamazdım.

İki kat merdiveni inip mutfığa doğru ilerlerken raf ünitesindeki süs eşyalarından resim çerçevelerine kadar her şey kırılmış, parçalanmış ve tahrip edilmiş durumda.

Amcamın içki dolabının cam kapakları yok, eski viski şişeleri yere saçılmış, kokusu evin tüm ana katını dolduruyor.

Mary, hizmetçisi, bunun için beni çok sevecek.

Bir yanım her şeyi toparlamaya başlamak istiyor ama daha büyük bir yanım yıllardır buranın yanıp kül olduğunu görmek istiyor.

Bu ev, tüm arazi benim için kötü anılardan başka bir şey barındırmıyor.

Dağınıklığa sırtımı dönerek kendime bir kahve yapıyorum ve dün gece kontrol etmediğimiz diğer odalara doğru ilerliyorum.

Her kapının ardında rahatsız edici bir şey bulmayı bekliyordum ama her kapıyı açtığımda bulduğum tek şey kutular ve rastgele ıvır zıvırdı. Neyse ki, sapkın bir seks mağarası ya da o sapkın herifin ne tür şeylerle ilgilendiğine dair kanıtlar -en azından görünür kanıtlar- yok.

On yıl önce onun ofisinde gözümün önünde canlanan görüntü bir kez daha içimi ürpertiyor.

Bunu ve adamın yıllar boyunca bana maruz bıraktığı diğer her şeyi kafamdan kovmuştum. Ama Leon Pandora'nın kutusunu açmış gibi çünkü tüm anılar etrafıma saçılıyor.

Son kapıyı itip açtığım anda alarmin suçlusunu keşfediyorum çünkü paniklemiş bir kuş dul kadının yanında kanat çırpıyor.

"Buraya nasıl girdin?" Mırıldanıyorum, yanına gidiyorum ve ona özgürlük vermek için pencereleri sonuna kadar itiyorum.

"İşin kolay," diyorum ona. "Uçup gidebilir ve buranın seni rehin tuttuğunu unutabilirsin. Ben hiç bu kadar şanslı olmamıştım."

Birkaç dakika orada durup, her yaz çocuklarının kaldığı ek binalara doğru uzanan kırlara bakıyorum.

Richard Fletcher'ın yaz kampı kötü bir şöhrete sahipti ve sadece en iyiler ya da çok zenginler kampa katılabiliyordu.

Ancak tüm bu para ve güç, kirli sırları ve potansiyel olarak yıllarca süren istismarı saklıyordu.

Aileler burada güvende olacaklarına inanarak çocuklarını amcama teslim ettiler. Sadece o değil, aynı zamanda ünlü biriydi. A

Çoğu ebeveynin izleyerek büyüdüğü, birçok babanın örnek aldığı bir oyuncu.

Şaka gibi.

Adam çocuk tacizcisinden başka bir şey değil.

Pek çok pişmanlığım var. O küçük çocuğa -Leon'a- yardım etmemek her zaman en büyük pişmanlığım olacak, ancak ikinci sırada burada neler olduğuna dair hiçbir kanıt elde edememiş olmam geliyor.

O zamanlar sadece sekiz yaşındaydım. Birkaç yıl sonrasına kadar neler olduğunu, o gün neler gördüğümü gerçekten anlayamadım ama o zaman da artık çok geçti.

Amcam ve benim hiçbir ilişkimiz kalmamıştı.

Beni hiç görmek zorunda kalmamasını sağlayan tatillerim için okul harcımı ödüyor olabilirdi, ancak o noktaya kadar ilişkimizin kapsamı buydu. Ve bu benim için fazlasıyla iyiydi. O benimle ilişkisini kesmeden çok önce ailem olmadığı gerçeğini kabullenmiştim.

Her zaman tek başıma daha iyi olduğumu ve bir noktada kendi ailemi kurma şansına sahip olacağımı düşündüm.

Elbette bir noktada beni olduğum gibi kabul edecek arkadaşlar bulacaktım.

Bunun hüsnükuruntu olduğu ortaya çıktı, çünkü işte buradayım, on sekiz yaşındayım ve hâlâ ailesiz bir üniversite birinci sınıf öğrencisiyim.

Elbette, oda arkadaşlarım var ama onlarla arkadaşlığım tam olarak ölüm kalım meselesi değil. Nathan yakın, sanırım. Ama yine de yıllar önce o mükemmel arkadaş grubunu bulmayı düşündüğümde hayal ettiğim gibi değil.

Şimdi, bunun boş bir hayal olduğunu anlıyorum.

Belki de kaderimde sonsuza dek yalnız kalmak vardır. Belki de Tanrı'nın ya da her kimse onun benim için farklı bir planı vardır.

LEON

"D "Sence gidip onu kontrol etmeli misin?" Peyton'ın lokantanın tuvaletinde muhtemelen gerekenden daha uzun süre kaldığını fark ederek soruyorum.

"Yok, birazdan çıkar," diyor Luca kendinden emin bir şekilde kahvesini yudumlarken.

Kabustan uyandıktan sonra yaklaşık bir saat araba kullandık. Hepimiz kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuş bir şekilde sessizce otururken arabadaki atmosfer dayanılmazdı.

Ne düşündüklerini, buraya nasıl geldiğimi düşündüklerini bilmek istiyorum, vardıkları sonuçların gerçeğe yakın olmadığından oldukça eminim.

"Demek kirli hafta sonun pek de planladığın gibi gitmedi," diye mırıldanıyor Luca, daha önce bana doğrudan ne haltlar karıştırdığımı soran tavrını değiştirerek.

"Hayır, tam olarak değil," diye itiraf ediyorum, ancak kendime karşı dürüst olursam, buraya tam olarak ne için geldiysem onu aldım.

Sonunda Macie ile elimi oynadım ve o amcığın yerini öğrendim.

Peki neden gerçekten bir şey başarmış gibi hissetmiyorum? Tek hissettiğim suçluluk.

Suçluluk ve kayıp.

"O zaman Miami'den mi yoksa benden uzak tutmak için rastgele bir kaçış mıydı?"

"Onu saklamıyordum," diye mırıldandım.

"Elbette. Bu yüzden onunla tanışan tek kişiler Letty ve Kane. Neden bu kadar endişeleniyorsun? Onu senden çalacak değilim ya."

"Karışık bir
durum." "Ne
zaman değil ki?"

Sonunda tuvaletlerin oradaki hareket gözüme çarpıyor ve başımı kaldırdığımda Peyton'ın bize doğru geldiğini görüyorum.

"Her şey yolunda mı?" Luca ona sorar.

Peyton bana bir bakış fırlatıyor ve ben de ne kaçırdığımı merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Evet. Her şey yolunda. İhtiyacınız olan adres de bende var."

Luca'ya telefonunu uzatır ve Luca gözlerini telefona diker. Kaşları bir an için kalktı.

Ne konuştuklarını anlamaya çalışmaktan sıkıldığım için kabinden kayarak çıkıyorum.

"İşemeye gidiyorum."

Banyo kapısını iterek odanın ortasında duruyorum ve derin bir nefes çekiyorum.

Her şeyi çözdüğümü, bir planım olduğunu ve yapbozun her bir parçasını bir araya getirdikçe her şeyin daha anlamlı hale gelmeye başlayacağını düşündüm.

Ama şimdi aradığım şeyi elde ettiğim için kendimi eskisinden daha da kaybolmuş hissediyorum.

Richard Fletcher'ı bulup ona yıllar önce benimle uğraşmakla ne kadar hata ettiğini gösterebileceğim için sevinç çığlıkları atıyor olmalıydım. Macie'yi her zaman istediğim yere getirdim. Kırılmış ve o gün çekip gittiği için pişman. Peki neden hiçbirisi hakkında iyi hissetmiyorum?

Dışarı çıkmadan önce buraya ne için geldiysem onu yapıyorum.

Üçümüzün oturduğu kabin boş, masanın üzerinde birkaç banknot duruyor ve pencereden dışarı baktığımda Peyton ve Luca'yı arabasının yanında derin bir sohbe dalmış halde buluyorum; eminim benim hakkımda.

"Gidelim," diye bağıriyorum yaklaşırken, yaramaz okul çocukları gibi zıplamalarına neden oluyorum.

Evet, kesinlikle benden
bahsediyor. "Biraz uyumam
lazım."

İkisi de bir süre bana bakıyor, gözlerim Peyton'ın dudağında daha önce onu incittiğim zaman oluşan kesiğe kayıyor.

Gerçekten her şeyi berbat ediyorum.

Maddison'a dönüş yolunun geri kalanı da lokantaya kadar olan yolculuk kadar sessizdir.

Birkaç dakikada bir Luca'nın dikiz aynasından bana baktığını hissediyorum. Başlangıçta sadece ters ters bakıyordum, maskenin altını görmesine izin vermiyordum.

Yerimi sağlamlaştırdım. Ancak dakikalar ve kilometreler geçtikçe, umursamaktan vazgeçmeye ve maskemin kaymasına izin vermeye başlıyorum.

Ne kadar berbat ve kırık olduğumu görmesine izin vermek. Eminim önümüzdeki saatlerde sonunda gerçeği benden zorla ya da döverek öğrenecek.

Saklanma zamanım sona erdi.

Onun duymak istediğini düşündüğü şeyleri nasıl söyleyeceğimi düşünmekten ellerim titriyor. Gerçeği öğrenerek bana yardım edebileceğini düşünüyor. Bilmediği şey ise yardım etme noktasını çoktan geçmiş olduğum. Acı verici bir itirafın kırık parçalarımı düzelteceğine inanamayacak kadar uzun süredir bu karanlığın içinde boğuluyorum.

Evimizin önünde durduğumuzda, yatağıma dalmaya fazlasıyla hazırdım. Vücudum ağrıyor, ikisinin de şikâyet etmemesine şaşırdığım kadar kötü kokuyorum ve çok yorgunum. Eğer bir gece önceki olaylar beni mahvetmeye yetmediyse, bu sabah kesinlikle yetmişti.

Ben eve doğru koşarken Luca, "Lee, bekle," diye sesleniyor. Duruyorum ama arkamı dönmüyorum. Bu sabah gözlerinde bana bir ömür yetecek kadar acıma gördüm zaten. "Acele etme. Hazır olduğunda burada olacağım."

"Asla hazır olamayacağım," diye mırıldandım.

"Zaman tükendi kardeşim. Sen kendi işlerini hallet ve kendini toparla, sonra konuşuruz."

Bu konuşmanın nasıl gideceğini bildiğim için kalbim göğsümde kaçak bir tren gibi, ama sonunda bunu atlatmam gerektiğini biliyorum.

Neredeyse altı saat sonra nihayet kapıyı açıp odamın güvenliğinden dışarı adımımı atıyorum.

Kapıyı arkamdan kapatırken ellerim titriyor. Eğer yeterince sessiz olursam, fark edilmeden evden gizlice çıkabileceğime inanmak istiyorum

ve bunu biraz daha ertelemek istiyorum, ama bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyorum çünkü aşağıda beni beklediklerini duyuyorum.

Sanırım Luca bu yürek parçalayıcı konuşmayı teke tek yapacağımızı sanıyordu. Geçmişte hep böyle olacağını hayal etmiştim. Ama şu anda, karanlığımı onun üzerine akıtmanın eşiğindeyken, bunun ondan daha fazlası olması gerektiğini fark ediyorum.

"Hey, nasılsın?" Letty koltuktan fırlayıp bana doğru koşarak soruyor. Neyi itiraf etmek üzere olduğum hakkında hiçbir fikri yok ama bunun çok önemli olduğunu biliyor ve kollarını bana doladığında desteğini hissetmekten kendimi alamıyorum. Bunu kırık bir benin olabileceği kadar bütün olarak atlatmama yardım edecek kişi o olacak ve Luca'ya destek olacak kişi de Peyton olacak.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor kulağıma. "Her ne olursa olsun, bize sahip olduğunu biliyorsun."

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumrunun etkisiyle konuşamıyorum.

Elimi tutarak beni oturduğu kanepeye götürüyor. Peyton'ı yanına sıkıştırmış olan Luca'nın tam karşısına oturuyorum.

Odadaki atmosfer ağırlaşırken birbirimize bakıyoruz. "Lee, biliyorum."

"Macie rastgele tavladığım bir kız değil," diye geveliyorum, onunla başlamaya karar veriyorum; şu anda konuşulabilecek en kolay şey bu gibi görünüyor.

"Biliyorum. Peyton adresini aldı. William Fletcher'ın çocuğu. Richard Fletcher'ın yeğeni. Onun peşinden gitmenin bir nedeni vardı, değil mi?"

"Birkaç yıldır onu arıyordum, evet. Ama onu bulduğum gece tamamen kazaydı. Oda arkadaşını becermek üzereydim ve o içeri daldı ve..." Eminim o gecenin tüm detaylarını anlatmama gerek yoktur.

Letty'nin elimi tutuşu sıkılaşıyor ve bana hâlâ yanımda olduğunu hissettiriyor.

"Neden onu arıyordun?"

"O... ah... benim hakkımda bir şeyler biliyordu, ihtiyacım olan bilgileri saklıyordu."

Luca'nın gözleri kısılır. "Onunla daha önce tanıştın mı? Biz kamptayken o hep fildişi kulesinde kilitli bir prenses gibi saklanırdı."

"Evet, ama asla görmemesi gereken bir şey gördü. Birkaç hafta öncesine kadar onunla tek kelime bile konuşmadım."

"Kafam karıştı," diyor Peyton, kaşları birbirine yaklaşarak.

Luca, ikisi de bana dönmeden önce Fletcher'ların kim olduğu konusunda onu bilgilendiriyor.

"Ne gördü Lee?"

Bunun etrafında konuşamayacağımı ve bundan bir çıkış yolu bulamayacağımı bilerek nefesimi içime çekiyorum.

"R-Richard Fletcher. O... herkesin düşündüğü gibi biri değildi."

Luca'nın gözleri şaşkınlıkla

kısılr. "Neden? Gerçekten nasıl biriydi?"

"O... O... Siktir." Başımı ellerimin arasına aldım. Bunca yıl sonra bile, bunu yüksek sesle söylemeyi kendime yediremiyorum.

Geçip gideceğini, sonsuza kadar saklayabileceğimi düşündüm.

Onu bulacağımı ve intikamımı alarak şeytanlarımı rahatlatacağımı umuyordum. Sanırım bu hâlâ olabilir. Ama gerçeği bilmesini istediğim en son kişiye içimi dökmeden önce değil.

"Ne yaptı Lee?" Letty usulca kolunu belime dolayarak titreyen bedenimi sıkıca tuttuğunu söylüyor.

Nefes alıyorum. Sonra nefes veriyorum. Kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Buna bir son vermek için bir şeyler söylemeye çalışırken yumruklarım sıkılıp gevşiyor.

"Evinde sadece futbol oynamak için erkeklerle ilgilenmeyen, küfürbaz bir amcıktı," diyorum aceleyle, umarım anlamazlar ve öylece bırakabilirim.

Letty'nin hıçkırıkları sessizliği yırttığı anda, her kelimesini anladığını biliyorum.

Yüzünü omzuma bastırırken diğer kolu bana sarılıyor, gözyaşları anında gömleğimi ıslatıyor.

Yerimde kalmak ve benden istediği şey olmak için savaşıyorum ama vücudumdaki her kas ayağa kalkmak, koşmak, o birkaç kelimeyi ağzımdan hiç çıkmamış gibi arkamda bırakmaya çalışmak için çılgık atıyor.

"Hayır," diye tükürür Luca. "Hayır, hayır. Her yaz oraya giderdik. Orayı sevmiştin. Orası... orası-"

Ona bakıyorum ve gözlerim onun sulu gözleriyle birleştiği anda gerçeği görüyor.

"Hayır," diye hıçkırıyor. "Hayır. Lütfen. Bana yalan söylediğini söyle." Bakışlarını tutuyorum, istediğini yapamıyorum. "Lanet olsun Leon," diye gürlür. "Söyle bana

Yalan söylüyorsun. Bana yapmadığını söyle-SİKTİR," diye kükrüyor, koltuktan fırlıyor ve hışımla odadan çıkıyor.

"Lee, özür dilerim, ben-" Peyton benimle Luca'nın hışımla girdiği kapı arasına bakıyor.

"Git. Ben iyi olacağım."

"Tamam." Bir anda gitti ve beni hâlâ hayatı buna bağlıymış gibi bana yapışan Letty ile baş başa bıraktı.

"Paramparça olmayacağım, Let. Sorun yok," diyorum ve onu nazikçe kendimden uzaklaştırıp elini elime alıyorum.

"Sırlar hakkında şakalaştığımız onca zaman, bunu hiç düşünmemiştim-" Hıçkırıyor, sözlerini kesiyor.

"Sorun yok."

"Hayır, Leon. Öyle değil. Gerçekten değil." Konuşurken alt dudağı titriyor. "Sana zarar verdi, tecavüz etti-"

"Şşş," sesi bu kelimeyle çatallaştığında onu rahatlatıyorum. "Bu uzun zaman önceydi."

"Umurumda değil Leon. Bunu yapmaya hakkı yoktu. Sen daha çocuktun." Bakışlarımı tutarken bana duyduğu öfkeyle titriyor.

Acıma ve sempati yerine ateş ve mücadele dolu oldukları için çok rahatladım.

"Onu senin için öldürmek istiyorum."

"Neden onu aradığımı sanıyorsun, Cupcake?" Gözleri büyür.

"Hayır. Hayır, Lee. Yapamazsın. Yakalanırsan hayatını tamamen mahveder. Siktir, lütfen. Yapma bunu."

"Tanrım, izin ver. Herkesin içinde ona silahla yaklaşıp dünyanın gözü önünde onu vurmayacağım."

"Tamam, iyi," diye burnunu çekiyor. "Peki ne yapacaksın?"

Omuz silkiyorum.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Macie sağ olsun, evet."

"Lanet olsun. Macie. Ona ne yaptın?" "Miami'de amcasının evinde."

"Sorduğum bu değildi."

"O biliyordu, Letty. Bir gün hışımla ofisine girdi ve... neler olduğunu gördü."

"Vay anasını. Sen olduğunu biliyor muydu?"

"Sence ben olduğumu bilseydi yanına yaklaşmama izin verir miydi?"

"Macie iyi bir insan Leon. Eminim bunu geçtiğimiz birkaç hafta içinde anlamışsındır."

Öyle mi? Yoksa onun hakkındaki düşüncelerim geçmişimiz yüzünden hep lekeli mi kalacak?

"Önemli değil. Onu bulmama yardım etmesi için ona ihtiyacım vardı ve o da beni doğruca ona götürdü."

"Yani bu kadar. Aranızdaki her şey sahteydi, ona karşı hissettiğini söylediğin her şey yalan mıydı?"

"Sona giden bir yol." Omuz silkiyorum. Soğuk, biliyorum. Ama gerçek bu. Macie haklıydı. Ben ve o, asla yürümezdik.

Oyuncu ve inek. İşler tam olarak böyle gitmiyor.

Eminim kendi hayatı için bir planı vardır ve mezun olduktan sonra yapılacaklar listesinin başında beni takip etmek yoktur. Bir şeyler devam etseydi o kadar ileri gidebileceğimizi de sanmıyorum.

"Bu saçmalık Lee, bunu sen de biliyorsun."

"Öyle mi? O benim oyunumda bir piyondur, Cupcake. Neden hiçbirinizle tanışmasını istemediğimi sanıyorsunuz?"

"Oh," diyor gülerek. "Demek bu yüzden onu Harris'in partisine götürdün. Hiçbirimizin orada olmayacağını düşündün."

"Onunla arkadaş olmaman gerekiyordu," diye mırıldandım.

"Evet, öyle yaptım. Yaşadıkların için yıkılmış olsam da Lee. Burada oturup elini tutabilir ve seninle birlikte ağlayabilirim ama ona bir pislik gibi davrandığın için sana kızgın olmadığımı sanma."

"Bana hiç yardım etmedi, Letty. Biliyordu ama hiçbir şey yapmadı."

"O bir çocuktur. Ondan gerçekten ne yapmasını bekliyordun? Onun tek koruyucusu tacizci bir amcıktı. Gerçekten ona karşı çıkacağını mı düşünüyordun?"

Ona zarar verme ihtimalinden dolayı yine tüylerim diken diken oluyor.

"Ona hiç dokunmadı."

"Bunu kesin olarak biliyorsun, değil mi? Çünkü on dakika önce hiçbirimizin onun sana dokunduğuna dair en ufak bir fikri yoktu."

"Bakireydi," diye bağıríyorum, hayal kırıklığım beni ele geçiriyor.

"Bakir miydi?" Letty tek kaşını kaldırarak soruyor.

"Evet, öyleydi. O amcığın benden her şeyi çaldığı gibi ben de ondan çaldım."

Bana bakarken Letty'nin yüzündeki tüm kan çekiliyor. Sanki aniden bir yabancının gözlerine bakıyor gibi.

Bir
canavarın.

Ondan.

"Bana yapmadığını söyle, Lee. Tanrı aşkına bana onu incitmediğini söyle."

Dudaklarımın kenarında hınzır bir gülümseme kıvrılıyor, kavga sırasında onun daracık amına girdiğimi ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum.

"Evet, canını yaktım. Ama bunun için yalvarıyordu."

Elinin geldiğini görmüyorum ama avuç içi yanağıma yakıcı bir tokat gibi çarparken bunu hissettiğime eminim.

"Sen de kimsin?" Tükürüyor, dudağı tiksintiyle kıvrılmış. "Bunun zor olduğunu anlıyorum Leon. Acı çektiğini anlıyorum. Ama o bunların hiçbirini hak etmiyor. O iyi, masum, saf biri ve sen onu mahvettin."

"Tıpkı bana yaptığı gibi. Karma bir sürtüktür."

Luca'nın izinden gidip odadan hışımla çıkmadan önce bir süre daha bana bakıyor.

Şey... iyi gitti.

Oturma odamızda tek başıma en uzun süre başımı ellerimin arasına alıp koltukta oturdum.

Bunun olacağını biliyordum.

Gerçeği öğrendikleri anda hepsi benden kaçtı. Anladım. Lekeliyim. Zehirlendim.

Bir iniltiyle, şu anda yapabileceğim tek bir şey olduğunu bilerek koltuktan kalkıyorum. Ziyaret edebileceğim tek bir kişi.

Onu öldüresiye dövdüğümünden beri günler geçti, en sevdiği oğlunun ziyareti için çok gecikti.

Koridora adımlımı atar atmaz mutfaktan gelen seslerini duyuyorum.

Benimle odada konuşacak cesaretleri olmadığı halde ben orada yokken mutlu bir şekilde hakkımda dedikodu yaptıkları için öfke etrafımda dönüyor.

"Hepinizi eğlendirebildiğime sevindim."

Üç suçlu yüz bana doğru dönüyor.

"Hayır, Lee, öyle değil-"

"Ne istiyorsan onu yap. Konuş. Nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalış. Ben dışarı çıkıyorum."

Onlardan tek bir kelime daha duymadan, hiç düşünmeden evden çıktım.

Dışarı çıktığımda, garaj yolunda arabamı park ettiğim yer boştu.

Lanet olsun. Benim arabam.

Hışım ile eve girip Luca'ya doğru yürüdüm. "Bana anahtarlarını ver."

"Uh... Ben... uh..."

"Ver şu lanet anahtarlarını."

"Peki," diye yenilgiyle iç geçiriyor ve elini cebine sokup onları bana fırlatıyor. "Sakin onu kırma."

"Yapar mıydım?" Gözlerimi devirip onlara sırtımı dönerek soruyorum ve Luca bana ilk arabasının başına gelenleri hatırlatmadan evden hışım ile çıkıyorum.

Bir duvara çarptığımda ilk aşkını nasıl sildiğimi anlatmasına ihtiyacım yok.

Bu bir kazaydı. Unutmama asla izin vermeyeceği bir kaza.

Motor altımda gümbür gümbür çalışmaya başladığında kendimi biraz daha rahatlamış hissediyorum.

Araba kullanmayı seviyorum, gerçekten untabildiğim ve her şeyi arkamda bırakabildiğim tek yol bu, yani... Macie'ye kadar.

Onunla birlikte olmak her şeyin sessizleşmesini sağladı.

O şu anda kilometrelerce uzakta, Miami'deyken ve az önce o odadaki herkese anlattıklarımın anıları kafamın içinde dolaşırken, her şey hiç olmadığı kadar gürültülü.

Ve gitmesini istiyorum.

İstediğim her şeyi elde etmenin eşiğindeyim.

Macie'den intikam ve amcasından intikam.

Yine de, nihayet zamanı geldiğinde hissetmeyi beklediğim rahatlama gibi bir şey hissetmiyorum.

Hatta kendimi her zamankinden daha kaybolmuş hissediyorum.

Kafam son yirmi dört saatin olaylarıyla dönerken arabayı otomatik pilota kullanıyorum. Direksiyonu tutuşum eklemlerim beyazlaşana kadar sıkılaşıyor

ve babamı son ziyaretimden kalan neredeyse iyileşmiş kesikler bir kez daha açılıyor.

Tutsağımın bulunduğu deponun dışında Luca'nın arabasında oturuyor ve karanlık binaya bakıyorum.

Sonra ne olacak?

Macie'ye ulaştım. Richard'a ulaşabilirim. Tamam, Macie personeli uyarabilir ya da ben hamlemi yapma fırsatı bulamadan onu hareket ettirebilir ama içimden bir ses bunu yapmayacağını söylüyor.

Sonra Brett var.

Yıllardır gitmesini istiyordum.

Kendimi bildim bileli ondan nefret ediyorum, sadece beni bir kenara attığı için değil, Luca'ya uyguladığı inanılmaz baskı, Shane'i görmezden gelmesi ve annemize davranışları yüzünden.

Hepimiz ondan daha iyisini hak ediyorduk.

Bize para ve isteyebileceğimiz tüm fırsatları sağlamış olabilir - futbolla ilgili olduğu sürece - ama önemli olan bu değil.

Para mutluluğu satın almaz. Bunu bilmem gerekirdi. Hatırlayabildiğim kadarıyla çok mutsuzdum.

Sen onunla olana kadar.

Düşüncelerimi zorla bastırıyorum.

Yapmam gerekeni yaptım. Macie ve benim aramda her ne olduysa, bitti.

Öldü.

Unutulmu

ş.

Tamam, belki unutulmamıştır.

İstemedenden de olsa bana başka hiç kimseden görmediğim bir şey verdi. Ama onun beni kabul etmesi, hatta görmesine izin verdiğim karanlık ve çirkin yanlarım bile benim için ne ifade ederse etsin. Yıllar önce yaşadığım o küçük anı geride bırakmak benim için asla yeterli olmayacak.

O benim için her zaman beni katliama terk eden o küçük kız olacak.

Çelik gibi bir nefes çekiyorum ve onunla ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum,

Arabadan çıktım.

Farlar söndüğü için ağaçların arasında kaldığım yerde karanlık beni çevreliyor. Henüz tam karanlık değil ama neredeyse oldu. Dışarı çıktığımda elimi yüzümün önünde göremeyeceğimi biliyorum.

Depoya giden yolu yarılamıştım ki bir ses, bir dalın çatırdaması ve çalılıktaki yaprakların hışırtısı dikkatimi çekti.

Birinin gölgesinin yaklaştığını görmeyi beklerken kalbim boğazımda, olduğum yerde dönüyorum.

Ama orada kimse yok.

Karanlıkta hareketsiz durup tekrar duymayı bekliyorum, sesin bir insan tarafından çıkarıldığına ikna oluyorum ama kulaklarımı yaprakların arasından hışırdayan rüzgarın sesinden başka bir şey doldurmayınca bunun bir hayvan olması gerektiğini anlıyorum.

Paranoyaklaşıyorum, biliyorum. Burada yaptıklarımı herkesten saklama ihtiyacım içimi kemiriyor.

Şimdi gerçeği bilseler bile, bunu anlayacaklarından emin değilim.

Hatta ben bile anladığımdan emin değilim.

Kimsenin üzerime atlamayacağından emin olarak binaya doğru geri dönüyorum ve biraz acı dağıtırken biraz huzur bulma umuduyla içeri giriyorum.

İçimdeki canavar sevinçle şarkı söylüyor ve yumruklarım kıvrılıyor. Kahretsin, buna gerçekten ihtiyacım var.

MACIE

I Kabul ettiğim anda bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama hiçbir şey beni Leon'un arabasının kapısını açtığımda ve onun kokusu tarafından saldırıya uğradığımda nasıl hissedeceğime hazırlayamazdı.

Ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanırken, birlikte geçirdiğimiz zamanın anıları zihnimde titreşirken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

Ama kötünün iyisi bu.

Ya nefret ettiğim evde kalacağım ya da Maddison'a dönerken uzun yolculuk boyunca onun kokusuna katlanmaya zorlayacağım kendimi.

Leon dün beni incitmiş olabilir ama yine de amcamla ya da onunla ilgili anılarım söz konusu olduğunda o daha küçük bir canavar.

Derin bir nefes çekerek kendimi sürücü koltuğuna bırakıyorum, ayaklarım pedallardan kilometrelerce uzaktayken dudaklarımdan dökülen kahkahayı durduramıyorum.

Birkaç dakikamı alıyor ama sonunda koltuğunu nasıl hareket ettireceğimi, motoru nasıl çalıştıracığımı ve aynaları nasıl doğru ayarlayacağımı buluyorum.

Onsuz, muhtemelen izni olmadan arabasını sürmek her türlü yanlış hissettiriyor. Ama burada kalmaktan ya da kampüse otobüsle dönmekten daha iyi.

Fazla düşünmeden arabayı vitesle takıyorum ve ayağımı gaz pedalına basıyorum, araba alışık olmadığım bir güçle ileri doğru sarsıldığında hemen pişman oluyorum.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, kalbim göğsümde gümbürdüyor, ayağım fren pedalını yere vuruyor. "Kahretsın."

Kendimi toparlamam birkaç saniye alıyor ve tekrar denemeye hazır olduğumda biraz daha nazikçe bastırıyorum. Leon'un şu anda ihtiyacı olan son şey arabasının benim tarafımdan parçalara ayrılması.

Zaten yeterince zarar verdim.

Bunu hak etmiyor olabilir ama en azından bebeğini ona tek parça halinde teslim edebilmişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Maddison'a dönüş yolu uzun ama hızlı ve bu muhtemelen benim hatam çünkü durmayı reddediyorum.

Otoyola çıktığımda tek yapmak istediğim Miami'den olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmaktı.

Peyton'ın bana mesaj attığı adresin önüne geldiğimde hava kararmıştı ve saatlerdir aynı pozisyonda oturmaktan vücudum ağrıyordu. Konsantrasyonum ve susuzluk yüzünden başım sürekli zonkluyor. Ama bunların hiçbirisi bu işi gereğinden fazla uzatmama yetmedi.

Yaşadığı eve ilk kez bakarken ellerim titriyor. Beni buraya davet etmemiş olması da h a önce hiç aklıma gelmemişti. Bana evin futbolcularla dolu olduğunu söylemişti ve bu, yanımda birileri olsa bile ön kapıdan içeri girmemem için yeterli bir bilgiydi.

Onu.

Ama şimdi, bunun ne kadar büyük bir kırmızı bayrak olması gerektiğini anlıyorum.

Leon Dunn'ın yarattığı kasırgaya o kadar kapılmıştım ki, en bariz şeylerden bazılarını sorgulamak için hiç durmadım.

Kendi güvensizliğimin içinde kaybolmuştum. Onun yüzünden bunu göremeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Kendimi aptal gibi hissederek arabadan çıktım, sürekli onu hatırlatan şeylerden uzaklaşmam gerekiyordu.

Çantamdan cep telefonumu çıkarıp Peyton'ın konuşmasını buluyorum ve evin aksi yönüne doğru yola çıkmadan önce burada olduğumu bildirmek için bir mesaj yazıyorum.

Kız içeride mi hiçbir fikrim yok. Ya da adam içerideyse. Ama ikisini de göreceğim enerjim olmadığını biliyorum.

Evden uzaklaşırken attığım her adımda ıslak çimentoda yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Gözlerim yaşla doldu ama daha fazla dökmeyi reddediyorum. Artık geri döndüm. Evimdeyim.

Geçtiğimiz iki haftayı hiç yaşanmamış gibi geride bırakabilir ve partiler ya da ateşli futbol olmadan sakın, gözlerden uzak hayatıma devam edebilirim

Beni önemli şeylerden uzaklaştıracak oyuncular.

Benim
geleceğim

Hedefleri
m.

Binama geri dönüş beklediğimden daha uzun sürdü ve ön kapıya adım attığımda gözlerimi zorlukla açık tutabiliyorum, bu yüzden ihtiyacım olan son şey Letty'yi duvara yaslanmış beni beklerken bulmak.

"İşte buradasın," diye nefes alıyor Letty, koşarak yanıma geliyor ve beni kucaklıyor.

Kendimi tutmaya çalışıyorum, gerçekten, gerçekten. Ama kolları beni sardığı anda bütün kontrolümü kaybediyorum.

Boğazımdan çirkin bir hıçkırık kopuyor, bedenim onun kollarında titriyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, sesim duygusallıktan çatlıyor.

"Sorun değil," diyor, sesi neredeyse benim kadar kesikti ve geri çekildiğimde gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülen tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. "Biliyorum Macie. Bize söyledi."

"Kahretsin," diye
nefes alıyorum.

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Tanrım." Ellerimin tersiyle yanaklarımı silerek üzerimizdeki karanlık gökyüzüne bakıyorum ve birkaç saniyeliğine parıldayan yıldızlara odaklanıyorum.

"O olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadım. "Bilseydim o zaman-"

"İçeri girelim mi?" Bulduğum kata bakıyorum ve oturma odasının ışıklarının yandığını görüyorum.

Cuma gecesi, eminim herkes dışarıda eğleniyordur ama oraya girip de nadir bir gece geçirdiklerini keşfetmek ve tüm sorularla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum.

"Ya da benim evime gidebiliriz," diye teklif ediyor. "Kane orada olacak ama onu kovabiliriz."

"Hayır, ihtiyacın yok-"

"Bırak yardım edeyim."

Ne olduğunu anlamadan kolunu omuzlarıma doladı ve beni arabasına doğru götürüyor.

Evine giden kısa yol, rahatsız edici olmasa da sessizlik içinde
g e ç i y o r .

Olan onca şeye rağmen Letty ile aramda hâlâ bir bağ olduğunu

hissediyorum. Onlara söylediği ve onun benden nefret etmediği gerçeği bana onun

Ya o da hissediyor ya da beni ilgilendiren kısma hiç gelmedi. Cidden ilkini umuyorum.

"Burası güzelmiş," diyorum açık planlı dairelerine bakarak.

"Teşekkürler. Fazla bir şey değil ama evim işte."

Kane'in gür sesi alanı doldurmadan önce kısa bir koridordan ayak sesleri geliyor.

"Ben de seni bekliyordum, kaldır kışını nak-oh, misafirimiz var," diyor, beni görür görmez sözünü kesiyor. Letty'nin ağladığını fark ettiği anda kaşları çatılıyor, yakışıklı yüzünü endişe kaplıyor. "Sorun ne?" diye soruyor, sesinin normalde olduğundan daha yumuşak olduğundan eminim.

"Size sonra anlatırım. Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?"

"Beni kovuyor musun?"

Letty, "Hayır, sadece yatak odasında falan takıl," diye öneriyor. Adam ona bakıyor, yüzünü bir eğlence kaplıyor.

"Yatakta yalnız olmak hiç eğlenceli değil Prenses. Bunu biliyorsunuz."

"Tanrım, çok çekilmezsin. Git Devin'le falan takıl." "Eminim başımı belaya sokacak bir şeyler bulabilirim," dedi.

Elini boynuna doluyor ve misafirleri olduğu düşünülürse fazlasıyla erotik bir öpücük için onu kendine çekiyor.

Dili dudaklarının arasından geçerken yanaklarım ısınıyor ve gözlerimi onlardan ayırmak için kendimi zorluyorum.

Birkaç adım öne çıkarak, evlerini kontrol ederken onları biraz yalnız bırakıyorum.

Sevimli, rahat. Kane'in tam tersi olduğunu söyleyebileceğim her şey. Onun gibi bir adamın kanepesinin üzerinde kabarık minderler ve tüylü bir battaniye olması beni eğlendiriyor.

Sanırım bu sadece iyi bir kadının sevgisinin neler başarabileceğini gösteriyor.

Letty'ye bir şeyler mırıldanıyor ve onu azarlayıp apartmandan dışarı itmeden önce Letty'nin inlemesine neden oluyor.

"Bunun için üzgünüm, o-"

"Sana tamamen aşığım," diye bitiriyorum. "Bence çok tatlı."

"Öyle. Sadece... bunu ona söyleme," diye şaka yapıyor. "İnsanların onun yumuşak bir tarafı olduğunu bilmesinden hoşlanmıyor."

"Eminim herkes biliyordur. Sana her baktığında gözlerinden okunuyor."

Gülüyor. "Keşke hep böyle olsaydı," diye mırıldanarak mutfığa giriyor ve buzdolabını açıyor. "Şarap?" diye soruyor, bir şişe uzatarak.

"Ben pek içmem."

"Son yirmi dört saatten sonra bir alkoliğe dönüşmemiş olmana şaşırdım."

Haklı sayılır.

"Sadece küçük bir tane. Ben dünyanın en hafif sikletiyim," diye kabul ediyorum.

"Bence bunu hak ediyorsun," diyor, kesinlikle küçük olarak tanımlayamayacağım bir şey dökerek.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum elini uzattığında.

"Gel otur." Ben diğer tarafa geçerken o kanepenin bir tarafına kıvrılıyor. Ben nereden başlamam gerektiğini bulmaya çalışırken o bir süre bana bakıyor. Neyse ki benden önce davrandı. "Sen iyi misin? Seni incitti mi?"

Bu sorunun cevabını bulmaya çalışırken uzun bir nefes alıyorum. Beni incitti mi? Evet.

Ama ben istedim. Ona ihtiyacım vardı.

"Yaptığı şeyi neden yaptığını anlıyorum."

"Ben bunu sormadım, Macie," diye uyarır.

"Biliyorum, ben sadece..." Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken şaraptan kocaman bir yudum alıyorum. "Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum," diye geveliyorum.

"Sana zarar verdiği için onu öldüreceğim. Onu uyarmıştım. Onu uyarmıştım," diye feryat ediyor.

"Ona kızamazsın. O neler yaşadı-"

"Ne olursa olsun bu ona seni incitme hakkını vermez. Sen daha çocuktun, Macie. On yıl önce olduğunu söyledi, yani kaç yaşındaydın... sekiz mi?"

Başımı salladım.

"O gün içeri girdiğiniz şeyin önemini anladınız mı?"

Başımı sallıyorum çünkü bilmiyordum, o zamanlar gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Kötü olduğunu biliyordum. Ama böyle şeyler olduğunu, insanların çocuklardan bu şekilde faydalanacak kadar kötü olabileceğini bilmiyordum.

Amcamın bana kötü davranması bir şeydi. Ama onun çocuklarından biri. Milyon yıl geçse de bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim.

"Hayır. Ne kadar ciddi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne gördüğümü bile ancak sonraki yıllarda anladım."

"Bunların hiçbiri senin suçun değildi Macie. Leon'un bunun için seni suçlamaya hakkı yoktu."

"Acı çekiyor, Let. Bunca yıldır içinde iltihaplanmış, yavaş yavaş onu yiyip bitiriyor."

"Çok anlayışlısın."

"Güven bana, hiçbir şey olmamış gibi hayatıma geri dönmesine izin vermeyeceğim, ama anlıyorum."

"Amcan... o da seni incitti, değil mi?" diye soruyor ama yüzündeki endişeden cevabı zaten bildiğini düşünüyorum.

Başımı salladım. "Sadece Leon'a yaptığı şekilde değil."

"Bu durumu doğru, daha iyi ya da başa çıkılması daha kolay bir hale getirmez."

"Sanırım," diye mırıldanıyorum, yıllar boyunca amcam bana Leon'a dokunduğu gibi dokunmadığı için kendimi garip bir şekilde şanslı hissettiğimi itiraf etmek istemiyorum.

"Başkaları da var mıydı?"

"Sanırım öyle, ama gördüğüm tek kişi Leon'du. O olaydan kısa bir süre sonra o evden sürgün edildim."

"Kimseye söylemedin mi?"

Hiçbir zaman bir şey söyleyecek kadar cesur olamadığım için utanarak başımı sallıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, kocaman bir yudum daha şarap alarak. "Korkunç bir şey sakladığını biliyordum ama böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim."

Sessizliğe gömüldük, ikimiz de içkilerimizi yudumlarken düşüncelere dalmıştık.

Alkolün üzerimdeki etkisini göstermesi uzun sürmüyor ve son damlayı ağzıma attığımda başım dönmeye başlıyor.

Letty bunu hissetmiş olmalı çünkü bana bakıyor.

"Bana ne yaptığını söylemeye hazır mısın?"

"Umm..."

Ertesi sabah uyandığımda, ikinci akşamdan kalmalığımı.

Yuvarlanırken, başım çarparken yastığıma doğru inliyorum, beynim aniden kafam için çok büyükmüş gibi hissediyorum.

"Lanet olsun sana, Leon Dunn," diye inliyorum.

Letty'ye gerçeği söyleyecek cesareti bulamadan bardağımı yeniden doldurdu ve ben daha ne olduğunu anlamadan dudaklarımdan her şey dökülmeye başladı. Beni rahatlatmak için, Leon'un ne yapmasını istediğimi itiraf ettiğimde bile beni bir kez bile yargılamadı.

Verdiği cezaya katlanmaya fazlasıyla istekliydim.

İlişkilerinin başında Kane ile benzer deneyimler yaşadığını itiraf ettiğinde onu anladım.

İkisinin ne kadar zehirli olduğu hakkında konuşmasını dinlemek, olanlar hakkında, öfkesinde, karanlığında bu kadar kaybolduğunda nasıl hissettiğim hakkında daha iyi hissetmemi sağladı. İçimde var olduğunu bile bilmediğim çarpık bir şeyi besledi. Ama öyle görünüyor ki böyle hisseden tek kişi ben değilim.

Cep telefonum çalıyor ve beni bir önceki gecenin puslu anılarından koparıp komodinin üzerinden almak için elimi uzatıyorum.

Letty: Nasıl hissediyorsun? ☺

"Ugh." Gülen yüz beni mahvediyor çünkü bu onun muhtemelen tamamen iyi hissettiği, benim ise bir kez daha ölmek üzere olduğum anlamına geliyor.

Hepsi onun suçu. Hepsi onun suçu.

Eğer o gece Charlie'yi hiç almasaydı, belki de hiç karşılaşmayacaktık.

Böyle olmasını mı tercih ederdin? Onunla hiç tanışmamış olmayı mı?

Bir başka iniltiyle yorganı geriye atıyorum ve dengesiz bacaklarımın üzerinde banyoya doğru ilerliyorum.

Oraya gittiğimde hoş bir sürprizle karşılaşıyorum çünkü geçen seferki kadar kötü hissetmiyorum ve aynada kendime baktığımda şakaklarımdaki çarpıntı dışında neredeyse normal hissediyorum.

Ancak yansımamda bana geri bakan şey ise tam bir karmaşa.

Leon Dunn, bana ne yaptın?

Uzun dakikalar boyunca orada durup kendime iyi olduğumu söyledim. Olan oldu. Şimdi devam etme zamanı.

Gerçeğin bu olduğunu, artık benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğini biliyorum, hatta bana davranışından sonra onunla daha az şey yapmak istemeliyim. Öyleyse neden onu bir daha asla görmemeyi düşünürken göğsüm ağrıyor?

İstediği bilgiyi aldığına göre şimdi yapacaklarından korktuğunu söylemek istiyorum. Ama öyle değil. Dürüst olmak gerekirse, bundan sonra ne yapacağı umurunda değil. İşte tam da bu yüzden amcamın nerede olduğunu bildiği gerçeği hakkında hiçbir şey yapmadım.

Ayrıca orada güvende. Mahremiyetini ve güvenliğini sağlamak için ayda binlerce dolar ödüyor. Leon'un doğrudan içeri girip o çok arzuladığı intikamı alabileceğinden şüpheliyim.

Saklanmak için büyük boy kapüşonlu bir tişört giymeden önce elimi yüzümü yıkıyorum ve nihayet kahve için daha fazla bekleyemeyeceğimi anlayınca odamdan çıkıyorum.

Kapımı arkamdan kapattığım anda sesler koridordan bana doğru geliyor ve neden burada olduğuma dair bir şeyler söylemek zorunda kalacağımı bildiğim için midem ayaklarımın altına düşüyor.

Miami'de Leon'la hayatımın en güzel günlerini geçiriyor olmalıydım. Ama burada akşamdan kalmayım ve söylemeye cüret ediyorum... kırık bir kalbim var.

Hayır.

Bu düşünceyi aklıma geldiği anda çöpe atıyorum.

Kendisine ait olmayan bir şeyi kırmış olamaz.

Omuzlarımı geriye atarak, derinlerde bir yerden içsel bir güç topluyorum, hayatımda yaşadıklarımın sonra bunun var olduğunu biliyorum ve başım dik, sanki bu sadece başka bir Cumartesi sabahıymış gibi mutfağa doğru yürüyorum.

"M-Macie?" Nathan ben ortaya çıkar çıkmaz kekeliyor.

"Günaydın," diye şarkı söylüyorum, aşırı mutlu sesim kulaklarıma çarptıkça irkiliyorum.

Her şey normalmiş gibi görünmeye çalışıyorsun. Aferin, Macie.

"Senin Miami'de olman gerekmiyor mu?" diye soruyor, ben bir kupa alırken gözleri mutfağa doğru beni takip ediyor.

"Evet... planlar değişti."

Bakışları sırtımı yakıyor.

"İyi misin, Mace?" Jace seslendi.

"Evet, tabii ki. Neden olmayayım ki? Zaten Miami'de olmaktansa burada olmayı tercih ederim."

Onları ikna etmek için çok fazla çaba sarf ediyordum gibi göründüğümü bilerek çok fazla şey söylediğim için kendimi tekmeliyorum.

Nathan'ın arkamdan yaklaştığını hissediyorum ve karnımdaki korku daha da artıyor.

Bu işin peşini bırakmayacak. Leon bana zarar verirse ne yapacağı konusunda beni uyardı bile.

"Macie? Hırlıyor ve ben de kolumu kahve makinesini çalıştırdığım yerden indiriyorum.

"Her şey yolunda, Nate. Gerçekten."

"Öyle mi? O zaman arkanı dön ve bunu söylerken gözlerimin içine bak."

Güzel.

Ayak parmaklarımın üzerinde dönerek kendime, onu iyi olduğuma kolayca ikna edebileceğimi söylüyorum. Annemin öldüğü günden beri dünyayı benzer bir şeye ikna ediyorum, hayatımı bir noktada çökeceğini bildiğim çok uzun bir roller coaster yolculuğuna gönderiyorum.

Yüz yüze geldiğimizde gözlerim formasıyla kaplı göğsüne kilitleniyor ama gözlerimi onunkilere dikmem birkaç saniyemi alıyor.

Umarım bakışlarımız birleştiğinde, onun endişesini yatıştırmak için gereken gücü bulmuş olurum.

Bence bu hüsnükuruntu olabilir.

Onun endişeli ela gözleri görüş alanıma girer girmez benimkiler de gözyaşlarıyla doluyor ve alt dudağımın titremesine engel olamıyorum.

"Kahretsin, Mace."

Beni kollarının arasına alıyor, ben sessizce göğsüne doğru ağlarken bana sıkıca sarılıyor.

Gözyaşlarımın çoğu Leon ve yaşananlar için ama bir kısmı da tüm bunları ne kadar kötü idare ettiğim için yaşadığım hayal kırıklığından kaynaklanıyor.

Umursamamalıyım.

Bir noktada halıyı ayağımın altından çekeceğini biliyordum. Buna hazırlıklı olmalıydım.

Ama bunun yerine, burada bir bebek gibi hıçkırarak ağlıyorum.

Benden sıkılsaydı belki farklı olurdu. Hatta bir forma avcısıyla aldatmış olsaydı.

Hiçbir şeyin beni gerçeğe hazırlayabileceğini sanmıyorum. Gerçeklerimizin ne kadar acı verici, acımasız ve dehşet verici olduğunu.

"Ben iyiyim," diye kekeliyorum göğsüne karşı, elleri sırtımı aşağı yukarı ovarken.

Yalanım karşısında
vücudu gerildi. "Jace,
yapabilir misin-"

"Evet, zaten dışarı çıkıyorum. Çocuklara gelemeyeceğini söyleyeyim mi?"

"Sağ ol dostum," diyor, beni kendi tarafına döndürüyor ve kanepeye doğru yönlendiriyor.

"Sen gitmelisin. Kalıp bana bakıcılık yapmana gerek yok. Ben büyük bir kızım."

"Sorun yok," diye güvence veriyor. "Tekrar çalışmaktansa iyi olduğundan emin olmayı tercih ederim."

"Tamam," diye nefes alıyorum, ne kadar itiraz edersem edeyim kazanamayacağımı biliyorum.

Kahvemi almak için mutfağa dönmeden önce beni nazıkçe koltuğa indiriyor, benim için hazırlıyor ve getiriyor.

Kanepede yanıma oturduğunda Jace gitmiş ve yatakhane sessizliğe gömülmüştü.

Charlie'nin nerede olduğunu dair hiçbir fikrim yok. Muhtemelen uyuyordur, sanırım soru şu... kimin yatağında?

"Onun kışını tekmelemem gerek, değil mi?"

Nate'in yüzündeki ciddi ifadeye gülmekten kendimi alamıyorum.

"Hayır, Nate, bilmiyorsun."

Leon yeterince şey yaşadı. Şu anda ihtiyacı olan şeyin öfkeli bir basketbolcunun sırtına binmesi olduğunu sanmıyorum.

"Onu koruma, Macie." "Ben..."

Ben- Bu biraz karışık."

"Bütün günüm var," diyor, arkasına yaslanıp anlatacağımı düşündüğü hikâyenin rahatlığını yaşıyor.

Başımı sallayarak gözlerimi dizlerimin üzerinde tutuyorum ve dudaklarımdan çıkacak sözler yüzünden beni hayal kırıklığına uğratacağını biliyorum.

"Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. "Macie," diye homurdandı, tıpkı benim de onu beklediğim gibi. "Sakın bunu sana karşı. Onun için asla yeterince iyi olmadığınızı ve incinmeyi beklediğinizi duymak istemiyorum. Olması gereken bu değil."

"Belki değil, ama gerçek bu. Hadi ama Nate," diyorum, sonunda ona bakarak. "O MKU'nun krallarından biri ve ben..." Ellerimi iki yana açıyorum. "Ben sadece benim. Utangaç, deneyimsiz bir ineğim. Asla çalışmayacaktık."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun, Mace. Sen onun bir milyonuna değersin." Sözleri karşısında nefesim kesildi.

En yakın arkadaşım olabilir ama daha önce bana hiç böyle bir şey söylememişti.

"Ciddiyim, Macie. O, gözünün önündekini göremeyen bir dangalak."

Biraz daha yaklaşıyor ve uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında gözlerim açılıyor.

Bu Leon'un hamlesi.

Kalbim küt küt atıyor, parmağı kulağımın kabuğunu okşarken gözlerim dalgalanıyor.

Kafamda bu Leon ve içgüdüsel olarak biraz daha yaklaşıyorum, onun dokunuşunda ve hissinde kayboluyorum.

Dudakları dudaklarıma değene kadar vücudumu sarsan bir patlamayla dünyaya geri dönüyorum.

"Lanet olsun," diye sırıyorum, kalbim hızla çarpıyor ve az önce bulunduğum boşluğa doğru eğilmiş olan Nate'e bakarken gözlerim büyüyor.

"Bu da neydi böyle?" Artan nefeslerimle zar zor konuşarak soruyorum.

"Seni üzgün göremiyorum, Mace. Bu beni öldürüyor." "Cevabın bu muydu?"

Omuz silkiyor, yüz ifadesine biraz pişmanlık karışıyor.

"Özür dilerim, ben-" Sözüünü kesiyor, gözleri bir an için benimkilerden ayrılıyor.

Tekrar yukarı baktığında, kontrolü tekrar ele almış görünüyor. Alıştığım Nathan gibi.

"Özür dilerim. Sadece yüzündeki o bakışı silmek istedim. Leon bu işi berbat ettiği için tam bir aptal."

Omuz silkiyorum. "Gerçekten berbat edecek bir şey olduğundan emin değilim. Her şey..." İnanılmaz. Akıllara durgunluk veren. "Bir hata."

"Bu canının yanmayacağı anlamına gelmez, Mace."

"Biliyorum ama ben Leon Dunn'dan daha güçlüyüm. O benim kıcımlı öpebilir," diyorum saçlarımı omzumun üzerinden atarak.

"Elbette yapabilir, ama ancak sana verdiğim sözü tuttuktan sonra."

Bana ne söylemiş olabileceğini düşünmeye çalışırken kaşlarım çatılıyor.

"Oh, hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyorum. "Hiçbir yere gitme onun yanında. Benim yüzümden incinmeni istemiyorum."

Ayağa kalkmak için itiyor ve neredeyse benimle burun buruna geliyor. "Kimse sana zarar veremez ve bu yanına kâr kalmaz, Mace." "Lütfen. Lütfen yapmayın."

"Bunun için söz veremem. Sadece şunu bilin ki benim yapabileceklerim onun hak ettiklerinin yanına bile yaklaşamaz."

Dudaklarım Leon'u savunmak için ayrılıyor. Nathan'a Leon'un çoktan cehenneme gidip geldiğini söylemek için, ama hemen dudaklarımı kapatıyorum. Bu benim anlatacak hikâyem değil. Ve eğer istediği buysa bunu mezara kadar götüreceğim.

"Onurumu korumana ihtiyacım yok, Nate. Leon'la ilişkimiz bitti ve bence en iyisi hayatımıza devam edip olanları unutmamız." En azından bunu yapmaya çalışacağımı biliyorum.

LEON

M Hafta sonum tam olarak haftamın bittiği gibi başlıyor.
Tam bir felaket.
Dürüst olmak gerekirse, tüm hayatım gibi.

Babamı zar zor kendinde bıraktıktan sonra Luca'nın arabasına atladım ve soluğu Soyunma Odası'nda aldım.

O geceden beri buraya birkaç kez geldim. Babamın son hatasını yaptığı yerde olmak garip bir şekilde tedavi edici hissettiriyor.

Bry halimi görünce pek de eğlenmiş gibi görünmedi ama biraz ikna ettikten sonra beni en karanlık kabinlerinden birine götürdü ve oradaki en pahalı viskiden bir şişe bıraktı.

Ülkenin dört bir yanında faaliyet gösteren işletmelerinin çatısı altında neler döndüğünü öğrendiğimde bu benim için sürpriz olmadı.

Brett'in bir pislik olduğu bir sır değil, bu yüzden en sevdiği eyaletlerin her birinde içindeki şeytanı serbest bırakabileceği bir yer olması uygun görünüyor.

Hepimizi nasıl becerdiğini düşündükçe içimi bir ürperti kaplıyor, ama hiç kimse annemiz kadar becerememişti.

Neden o kadar uzun süre onunla kaldığını sadece lanet biliyor. Bizim için olduğunu söylüyor. Ama çocuklar ayrı ebeveynlerle gayet iyi idare ediyorlar. Başka bir nedeni olduğuna inanmak istiyorum, sırf bizim hatamız olduğu ve yıllarca ona bok gibi davranıldığı için suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletmek için.

Gecenin bir yarısı bardan buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışırken başım durmadan ağrıyor.

Ama her şey puslu. Ne yazık ki, hayatımın bulanıklaşıp hiçliğe dönüşmesini istediğim kısımları hiç gitmiyor. O masada altımda nasıl hissettiğini hâlâ çok net hatırlıyorum. İçine girdiğimde ne kadar sıkı olduğunu, boşaldığında adımları nasıl haykırdığını.

"Siktir," diye bağıyorum, yumruğumu yanımdaki yastığa indiriyorum ama parmak eklemlerim yarılıp dün gecedan kalan her yarada kan birikmeye başlayınca anında pişman oluyorum.

Ama bunun acısı, birkaç saniye sonra kardeşimin gürleyen sesiyle kıyaslanamaz bile.

"LEON," diye bağıyor, vücudunu kapıma çarpmadan önce ayak sesleri yolumda gürüyor, kilidin açılmasını ve uçarak içeri girmesini sağlıyor.

Dudakları biraz daha bağırarak için ayrılıyor ama sonra kanı görüyor ve ifadesi değişiyor.

"Ne istiyorsun?"

Bir saniye tereddüt ediyor.

"Arabam nerede lan?"

"Oooh... umm..." Yüz ifadesi ölümcül bir hal alıyor. "Hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum, sırrımın onun ne kadar büyük bir pislik olabileceğini değiştirmemiş olmasından memnunum.

"Sen ne sikimsin?" Gürüyor.

"Eminim sorun yoktur, kardeşim.

Sakin ol." "Sakin bana söyleme-"

"Luca," diye bağıyor Peyton bana doğru hamle yaparken.

Kadının sesini duyunca neredeyse havada duracaktı ki bu beni çok eğlendirdi.

"Çok kırbaçlanmışsın, kardeşim."

"Eğer onu birazcık bile kaşırsan, seni öldürürüm," diye kükrüyor. "Al bakalım. Kimsenin beni özleyeceğinden şüpheliyim."

Sözlerim karşısında çenesi kasılıyor, yeşil gözlerine karanlık sızıyor ki bu acımdan daha iyi.

Peyton arkasında nefesini tutarken, "Şimdi vazgeçmek için bu kadar mücadele etmedin, Lee," diye uyarıyor.

"Hayır, peki ne yapmam gerekiyor?" Geçmişim açığa çıktığına göre bunun nereye varacağını düşündüğünü gerçekten merak ederek soruyorum.

"Savaşmaya devam et. Yoksa o kazanır."

"Asla kazanamayacak. Ve boğulsam bile. O bunu görece kadar hayatta olmayacak."

Luca ifademdeki söylenmemiş sözcükler karşısında sustu.

"Hayır, Lee. Onun için geleceğini riske atamazsın... onun için."

Yorganı üzerimden atarak ayağa kalkmaya çalıştım ve kardeşimle burun buruna geldim.

"İzle de gör. Bunun için on yıl bekledim, her şeyi arkamda bırakacağımı ve hayatının geri kalanını futbolda elde ettiği başarılar nedeniyle dünyanın dört bir yanındaki çocuklar tarafından tapılan biri olarak yaşamasına izin vereceğimi düşünüyorsanız bunu unutabilirsiniz."

"Peki onu öldürmek neyi başaracak?"

"Bu onu durdurur," diye fısıldıyorum soğuk bir sesle, sonra topuklarımın üzerinde dönüp banyoya doğru hışımla ilerliyorum, ben tekrar ortaya çıktığımda ikisinin de gitmiş olacağını umarak.

Yakıcı su selinin altında durup kollarıma sıçrayan babamızın kanını yıkamasına izin veriyorum. Parmak eklemlerimdeki açık yaralar yanıyor ama bunu fark etmiyorum bile, bunun yerine daha fazla acıya ihtiyaç duyarak yumruklarımı sıkıp açıyorum.

Yıllar boyunca o pisliğin hayatını sona erdirmek için milyonlarca yol düşündüm ve bunların her biri, hayatı ondan çekilirken gözlerinin içine bakmamı içeriyor, böylece bunu kimin yaptığını tam olarak biliyor.

Her zaman nispeten kolay olacağını düşünmüştüm. Elbette, yeryüzünden kaybolması işleri zora soktu, ama yine de ona ulaşmanın kolay olacağını düşündüm çünkü daha büyük bir mülk satın almış ve içinde saklanıyor olsa bile; her zaman bir şekilde ona ulaşma şansım olacağını düşündüm.

Ama şimdi, onunla güvenli bir tesiste. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Zorlukla mekâna gidip beni daha önce hiç görmemiş personeli onun uzun zamandır kayıp olan amcam olduğuna ikna edebilir ve odasına ücretsiz giriş izni alabilirim.

Belli ki bundan daha fazla planlama gerekecek. Ayrıca böyle bir şeyi gerçekleştirebilecek beceriye ve ahlaki değerlere sahip olmayan insanlara da ihtiyaç olacaktır.

Duştan çıkar çıkmaz pantolonumun cebinde dün geceden kalma cep telefonumu ve bu iş için ihtiyacım olan kişiyi buluyorum.

Ahlaki değerleri biraz eksik olan biri.

"Ne oluyor lan?" Evden dışarı adımımı atar atmaz mırıldanıyorum ve arabamı garaj yolunda buluyorum.

Luc'un onu geri getireceğini söylediğini biliyorum ama lanet olsun, onu zaten burada beklemiyordum.

Talep ettiğim Uber'i iptal ederek arabama doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

Anahtarlarımın herhangi birinin çalması için sürücü koltuğunun tam ortasında duruyor olması beni şok etmeli ama yaklaştığımda dikkatimi çeken şey bu değil.

Kokusu.

Kokusu.

Arabam hindistan cevizi ve masumiyet gibi kokuyor. "Orospu çocuğu."

Dayanamayıp koltuğa çöküyorum ve derin bir nefes çekiyorum.

Bu beni sevmediğim bir şekilde sakinleştiriyor, bana o birkaç hafta içinde her şeyi ne kadar kolaylaştırdığını hatırlatıyor. Onunla birlikte olmak, tek düşünebildiğim o olana kadar kafamdaki tüm zehirli ve çarpık düşünceleri nasıl temizledi.

İyi olduğunu düşünmüştüm. Ama gerçekten. Bu bir zayıflık. O bir zayıflık.

Ve ihtiyacım olmayan ya da istemediğim bir şey.

Bir oyun planım var ve bunu sonuna kadar uygulamak niyetindeyim.

Peki ya olmasını istediğim gibi kötü bir kaltak çıkmazsa? Peki ya Richard ulaşılması kolay bir hedef olmayacaksa?

Elde etmeye değer hiçbir şey kolay değildir. Ve intikam, bana yaptıklarının öcünü almak kesinlikle çabaya değer.

Aklımdaki son oyunla motoru çalıştırıp garaj yolundan geri çıkıyorum. Oturma odasının penceresindeki hareket gözüme çarpıyor ve baktığımda Luca'nın bana ters ters baktığını görüyorum.

Ben motoru çalıştırıp caddeden aşağı uçmadan önce gözlerimiz bir süre birbirine kenetleniyor.

Kızgın, anlıyorum. Ben de on yıldır kızgınım. Ama hıncını benden çıkarmanın kimseye faydası yok.

Şehirden çıkarken her şeyi bastırmak umuduyla sesi sonuna kadar açıyorum. Bir noktaya kadar yardımcı oluyor ama asla ihtiyacım olan şey olmayacak.

İhtiyacın olan şey o.

Avuç içlerimi direksiyona bastırarak o küçük mantık sesini kafamdan kovuyorum. Gerçek olabilir ama beklediğim her şey nihayet elimin altındayken o yola girmeye hiç niyetim yok.

Ondan ihtiyacım olanı aldım. Aslında daha fazlasını.

Milyon yıl geçse de bakire olacağını düşünmemiştim. Onun üzerinde böyle bir etki bırakabileceğimi.

Artık beni asla unutamayacak. On yıl önce belki. Ama şimdi?
Asla.

Hayatının geri kalanında onun bir parçası olacağım. Derisinin altında, ölene kadar hafızasına kazınacağım.

Düşüncesi bile dudaklarımda hınzır bir gülümsemeye neden oluyor.

Masum küçük Macie Fletcher. Büyük kötü futbolcu tarafından mahvedildi. Çok öfkeli olmalı.

Bana verilen adresi GPS'e giriyorum ve şehirdeki trafik yüzünden yavaşlayınca sınırı geçip Harrow Creek'e gidiyorum.

Burada hiç vakit geçirmedim. Letty ile arkadaş olduktan ve çocukken merak ettiğim için beni yanına almasını istedikten sonra bile, buranın benim olmamı istediği bir yer olmadığını söyleyerek hep reddetti.

Ama artık bir bahanem var, her ne kadar kısa süre sonra bu köhne kasabanın sunduğu güzelliklerin hiçbirini göremediğimi fark etsem de, GPS bana varış noktama yaklaştığımı söylediğinde, burayı olduğundan çok daha huzurlu gösteren ağaçlar ve kırlar dışında hiçbir şey görmemiş oluyorum.

Burayı saran karanlığı bilmek için Letty'nin ve şimdi de Kane'in hikâyelerine ihtiyacım yok, tek yapmam gereken televizyonu açıp haberlere bakmak. Her zaman bir tür çete kavgası, uyuşturucu baskını ya da çözülmemiş bir cinayet oluyor. Burası gerçekten de cehennemin dibi, ama yine de içimde büyük bir parça tam ortasında olmak için can atıyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum yüksek sesle, toprak yoldan başka bir şey olmadığını düşündüğüm bir yerden sola dönüp gizli bir kapıya açıldığını keşfettikten sonra. "Burası da neresi böyle?"

Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, kapılar önümde açılmaya başlıyor ve inişli çıkışlı kırsal alan ortaya çıkıyor. Arabayla geçerken gözlerim tabak gibi açılıyor ve sonra uzakta inanılmaz bir bina belirliyor.

Çok büyük. Aynı zamanda biraz korkutucu. Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü sahibine çok yakışıyor.

Koyu gotik bina bugün üzerine vuran güneşle çevresinden sıyrılıyor, ancak karanlık olduğunda ve bir fırtınanın ortasında kaldığımızda sanki hiç var olmamış gibi kaybolduğunu hayal edebiliyorum.

Evin önünde durduğumda omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Burada yaşayan adamı tanıyorum. Bir arkadaş olarak davet edildim, ama yine de içimde küçük bir huzursuzluk var.

Motoru durdurduğum anda, çift ön kapılardan biri açılıyor ve evin erkeği beliriyor.

Gülümsüyor ve diğer herkes için evine hoş geldin demek iyi bir şey olsa da Reid için bu onu normalde olduğundan daha da tehlikeli gösteriyor.

"Ne güzel bir yeriniz varmış," diyorum ona doğru yürürken.

"Malikaneme hoş geldin Lee."

Reid kenara çekildi ve içeri girmeme izin verdi.

Beni uzun, geniş bir koridora götürdüğünde arkasından giderken gözlerim etrafımı tarıyor. Ne beklediğimden emin değilim ama bu... normal.

Etkileyici güvenlik kapıları, uğursuz bina ya da adamın kendisi olmasaydı, buranın sıradan bir aile evi olabileceğini düşünürdüm.

"Bir şey içer misin?" diye soruyor ve yerden tavana kadar uzanan tertemiz pencerelerden arazisine bakan devasa koltuklardan birine oturmamı işaret ediyor.

"Kahve harika olur."

Onu mutfağında zahmetsizce hareket ederken izliyorum. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ama farklı, rahat... daha az, şey... korkutucu görünüyor.

"Dik dik bakıyorsun," diye mırıldandı başını kaldırmadan. "Özür dilerim. Sen sadece farklısın."

"Evet, bu çatı altında bana bunu yapan şeyler var." "Şeyler mi?"

Bana bakıyor ve göz kırpmıyor, belli ki sırlarını saklamak istiyor.

"Evet. Krema ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Elinde iki kupayla bana doğru gelirken gözlerimi ondan ayırmıyorum ve onu çözmeye çalışıyorum.

Maske takma ve insanların benden beklediği şekilde davranma konusunda iyi olduğumu sanırdım ama görünen o ki Reid bu konuda usta olabilir.

"Peki sizin için ne yapabilirim? Ev ziyareti talebiyle çok sık aranmıyorum."

"Buraya gelmemi öneren sendin."

Bir an düşünür. "Doğru, öyle yaptım. Belli ki düşünmüyordum."

Gözlerimi ona dikiyorum. Reid'in her zaman kontrolü tamamen elinde tutmasından başka bir şey düşünemiyorum.

Buraya ne için geldiğimi hatırlayana kadar bir süre bana bakıyor.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diye geveledim.

"Bir tane daha mı?" Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirirken, kocaman evin içinde bir yerlerden bir çığlık duyuyorum ama bunun korkudan mı yoksa zevkten mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Duymamasına imkân yok ama tepki vermiyor, ben de bir kenara itiyorum. "E-evet," diye kekeliyorum, bu adama çok şey borçlu olacağımı biliyorum.

bana bu konuda yardımcı olabilir.

"Senin iyiliğin için, umarım benim için eğlenceli olur. Ben herkese iyilik yapmam."

Arkasına yaslanıyor, dumanı tüten kahve fincanını yanına alıyor ve bir yudum alıyor. Yanıyor olmalı ama yutkunurken irkilmiyor bile.

Öne doğru oturup dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve ondan tam olarak ne istediğimi söylerken geniş bir nefes alıyorum.

"Bana borçlu kalacaksın, bunu biliyorsun değil mi?" Durumdan fazlasıyla mutlu görünerek mırıldanıyor.

Sanki şeytanın kendisine borçlu olmak korkutucu değilmiş gibi, "Zaten borçluyum, o yüzden biraz daha eklemek çok da önemli değil," diyorum.

Brett konusunda yardım etmeyi neden kabul ettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama kabul etti. Bu sefer bana hayır demeye ve kapının yerini göstermeye hakkı var, ancak gözlerinde gördüğüm kana susamışlığa bakılırsa bunu yapacağını sanmıyorum.

"Sanırım bu tamamen ödeme koşullarınıza bağlı."

"Sanırım öyle. Ama bu adamın yaptıklarından dolayı yeryüzünden silinmesini istiyorum, bu yüzden ne olursa olsun buna değecek."

"Neden? Ne yaptı?"

Ona en temel bilgileri vermeden önce endişemi bastırıyorum.

"Eskiden benim futbol koçumdu."

Reid'in gözleri benimkileri tutuyor, sanki derinliklerindeki gerçeği okuyabiliyormuş gibi araştırıyor.

Birden vücudu geriliyor ve elindeki kupa odanın öbür ucuna uçarak başımın arkasındaki duvara çarpıp parçalanıyor.

Kalp atışlarım hızlanırken gözlerim şok içinde açılıyor. Çenesi kıpırdıyor, boynundaki kaslar titreşiyor.

Neredeyse üzerime gelmesini bekliyorum ama öfkesi bana yönelik değil. "Olmuş bilin," diye zorluyor, sesi derin ve hırıltılı. Önceki rahat Reid gitmiş. "Teşekkür ederim."

Ayak sesleri merdivenlerden inerken Reid'in geçen hafta sonu partiden arkadaşı, pantolonu çözülmüş ve saçları sağa sola savrulmuş bir halde kapıda belirir.

"İyi misin dostum?" diye soruyor, ikimizin arasına bakıyor, açıkça kavga etmemizi bekliyor.

"Evet," diye homurdandı Reid. "JD'yi hatırlıyorsun, değil mi?" diye soruyor bana.

"Uh... evet. Nasıl gidiyor dostum?" Sormama gerek olmamasına rağmen soruyorum. Halinden iyi olduğu belli.

Daha fazla ayak sesi geliyor, bu sefer daha yumuşak. Bir el JD'nin yan tarafına dolanır, sonra bir kadın belirir, belli ki kayıp gömleği giymiştir.

"İyi misin?" diye soruyor, doğrudan Reid'e bakarak.

Odadaki gerginlik bir anda artıyor ve ben de yardım edemiyorum ama sanki misafirliğimi biraz fazla uzatmışım gibi hissediyorum.

Reid soğuk bir ifadeyle, "Seni ararım Lee," diyerek koltuktan kalktı ve kadına doğru yürüdü. "JD seni dışarı çıkaracak."

Ona doğru yaklaşıp elini ensesindeki saçların arasına sokuyor ve dudaklarını onunkilere yapıştırıyor.

Adam onu kaldırırken çığlık atıyor. Adam ikisini de odadan çıkarmadan önce çıplak bacakları adamın beline dolanıyor.

"Ona ne söyledin?" JD gözlerinde dans eden bir eğlenceyle soruyor.

"Ben... uh... bir iyilik istedim." Omuz silktim.

Bir kapı çarpıyor ve omzunun üzerinden bakıyor.

"Huh. Peki, bitirdin mi?" Artık boş olan kupama başıyla işaret ediyor ve ben de ayağa kalkıyorum. "Evet, ihtiyacım olanı aldım."

Beni ön kapıya doğru götürdü ve saniyeler içinde arabama geri döndüm, heybetli eve bakıyordum ve içeride olup bitenler hakkında girmeden önce olduğundan çok daha fazla soru soruyordum.

MACIE

Iyatağında uzanmış tavana bakarken, diğerlerinin gece dışarı çıkmak için hazırlanma sesleri etrafında kıpırdanıyor.

Gelmem için yalvardılar ama ilgilenmiyorum. Ben daha çok kendi odamda, kıvrılıp Netflix izliyor olmak.

Eski münzevi hayatıma kolayca geri döndüm, ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Leon'la birlikteyken olduğum Macie, gerçek ben değildim, diye rasyonalize ediyorum. Beni delirtti, kendimi güvende hissettiğim yerden, konfor alanımdan uzaklaştırdı. Hayatımın çoğunu köşede ne olduğunu ve bir sonraki vuruşun nereden geleceğini bilmeden geçirdim, kilitli olmaktan ve tamamen kontrol altında olmaktan çok mutluyum.

Oturma odasından gelen müziğin sesi o kadar yüksek ki, biri kapımı çalana kadar ziyaretçimiz olduğunu anlamıyorum.

"Macie?" Nate bağıyor ve ben irkiliyorum.

Başlarda çok garipti. Endişesini, Leon'un yaptıklarından dolayı canını yakma ihtiyacını takdir ettim, ama gerçekten ihtiyacım olmayan şey, onun yaptığı gibi çizgiyi aşmasıydı.

Ona karşı hiçbir zaman böyle hissetmedim ve onun da bana karşı böyle hissetmediği izlenimine kapılmışım. Ama şimdi, durumun böyle olup olmadığını merak ediyorum.

Sadece benim için üzüldüğünü, yakınlaşmama izin verdiğim ilk erkek tarafından aldatıldığım için bana acıdığını düşünmek istiyorum ama bundan daha fazlası olduğundan ve buraya başladığımdan beri değer verdiğim arkadaşlığın bu yüzden yok olmak üzere olduğundan korkuyorum.

"Ziyaretçileriniz var."

Aklıma gelen ilk yüz Leon olunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Aptalca olduğunu biliyorum. Her şeyden sonra beni aramasına imkan yok ama aptal, saf kalbim umut etmekten kendini alamıyor.

"Tamam, bekle." Yatağımdan yuvarlanıyorum ve kapıya yönelmeden önce omuzlarıma büyük boy bir hırka geçiriyorum.

"Hey, ne var-oh," diye nefes alıyorum beklediğimden daha fazla insan gördüğümde, sadece birini tanıyorum, Nate'in arkasında duruyor.

"Umarım davetsiz gelmemize aldırılmazsın ama biraz eğlenceye ihtiyacın olabileceğini hissettim." Letty gülümseyerek Nathan'ın etrafından dolanıyor ve kendini benim odama davet ediyor.

"Uh..."

"Cumartesi akşamı saat yedide yataktaydın, değil mi?" diye soruyor dağınık çarşafı görünce.

"Um..."

"Bize kesinlikle ihtiyacınız var."

Yanında taşıdığını fark etmediğim iki çantayı yatağıma bırakırken, diğerleri şaşkın bakışlı Nathan'ın etrafından dolaşıp bize katılıyorlar.

"İyi misin?" Nate yeni gelenleri görmezden gelip doğrudan gözlerimin içine bakarak soruyor.

"Evet. Sanırım öyle." Letty'nin ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama ona güveniyorum. Sadece benim iyiliğimi düşündüğünü biliyorum.

Letty ve diğerleri yanlarında getirdikleri çantalardan içecek ve yiyecek çıkarıp kendilerini evlerinde hissetmeye başladıklarında birkaç saniye tereddüt ediyor.

"Tamam... Birazdan yola çıkıyoruz."

"İyi geceler." Ona gülümsüyorum ama bu eskisi kadar kolay olmuyor ve bundan nefret ediyorum.

Onun yüzünde de aynı tereddütü görüyorum.

"İyi olacağız, değil mi?" diye soruyor, belli ki bu konuda benim kadar tedirgin hissediyor. "Daha önce, bunu yapmak istememiştim-"

"Biz iyiyiz, Nate. Söz veriyorum," diyorum, haklı olduğumu umarak. Onu bu yüzden kaybetmek beni öldürür.

Gülümseyerek ve başını sallayarak odamdan

çıktı. Kızlardan biri "Çok seksiydi," dedi.

"Çek ellerini Vi. O daha birinci sınıf öğrencisi, onu canlı canlı yersin."

"Yeterince erkek gibi görünüyor."

"Boş ver onları," diyor Letty, o ve pembe saçlı olan yanıma gelirken, diğer ikisi tartışmaya devam ediyor. "Bu Ella," diyor minyon sarışını göstererek. "Ve oda arkadaşını becermek isteyen de Violet."

"Ben de Peyton. Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum," diyor Pink ve beni kucaklamak için kendine çekerek şok ediyor. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyor kulağıma. "Eğer o zaman bir ipucumuz olsaydı-"

"Sorun yok," diyorum ona.

Tüm bunlar benden başka kimsenin suçu değil. Onun gözlerine ilk baktığım andan itibaren kötü bir karar verdiğimi biliyordum. Keşke kendimi dinleseydim.

"Dikkatinizi dağıtacak bir geceye ihtiyacınız olabileceğini düşündük. İçkilerimiz, yiyeceklerimiz, yüz maskelerimiz, her şeyimiz var."

Dördünün arasına bakarken gülümsemem yüzümü neredeyse ikiye bölüyor. "Daha önce hiç kız kıza bir gece geçirmemiştim."

"Bir tanesine sahip olmak üzeresin. Erkek erkeğe konuşmak yasaklandı, aslında şu andan itibaren erkek türü diye bir şey yok."

"Ne hakkında konuşacağız? Her neyse, Leon Dunn'ın yatakta herkes kadar iyi olup olmadığını bilmek istiyorum- ah, o da neydi öyle?" Letty telefonunu ona fırlatırken Violet suratını asıyor. "Ne? Sadece merak ettim."

"Sana anlatmayı çok isterdim," diyorum, sorusunun sürüklediği duyguyu yutkunarak. "Ama bunu karşılaştırabileceğim bir şey yok."

"Sana çığlık attırdı ama değil mi?"

"Tanrım," diye mırıldandı Peyton. "Biriyle yatman gerek Vi."

Ella, "Sanki dün gece bir öğrenci derneği üyesi tarafından tartaklandığını unutuyorsun," diye mırıldanıyor. "Ve-" diye ekliyor Violet tartışmaya fırsat bulamadan. "Hepsini duydum, bu yüzden inkâr etmeye kalkma bile. Adı neydi? Peter, Percy..." Violet'in yüzü dehşetle buruşurken Letty, Peyton ve ben kahkahalarla gülüyoruz.

"Perry, Perry'ydi. Tanrım, El, ben bir Percy ile yatmam, sen beni ne sanıyorsun?"

"Çaresiz olan sensin."

"Özür dilerim," diyor Letty usulca. "Bunun iyi bir fikir olduğunu neden düşündüm bilmiyorum."

"Mükemmel," diye onu temin ediyorum, gözlerim Ella ve Violet'ten ayrılmıyor. "İyi bir dikkat dağıtıcı."

"Onun adını anmamaları konusunda uyarılmışlardı," diye mırıldandı Peyton. "Dinlediklerine sevindim."

"Buna alışmam gerekecek. İlkinden pişmanlık duymak bir tür geçiş töreni gibi, değil mi?"

İkisi de yüzlerindeki sempati ifadesiyle bana bakıyor ve yanıldığımı düşünmeme neden oluyorlar.

Peyton, "Her şey yoluna girecek," diye beni temin ediyor. "Hayır, bir geleceğimiz olduğunu sanmıyorum-"

"Dediğim gibi, her şey yoluna girecek."

Onunla tartışmak ve Leon'la aramızdaki her şeyin bittiği konusunda ısrar etmek istiyorum ama bu kelimeleri düşünmek bile göğsümü ağrıtıyor.

Yaptığı şey için ondan nefret ediyorum. Ama motivasyonunu da anlıyorum. Bütün bu olanlar başımı döndürüyor.

"İçecekler," diye sesleniyor Ella, pazar günümü mahvedeceğini zaten bildiğim neon bir şişe tutarak.

"Sadece küçük bir tane," diyor Letty göz kırparak.

"Evet, senin küçüklerin nasıl olduğunu çok iyi biliyorum."

Bir kahkaha attı. "Ben küçük şeyler yapmam." Göz kırıyor ve yanaklarım yanıyor, o ve Kane'le tanıştığım ilk gecenin görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. "Senin de yapmadığını biliyorum," diye kulağıma sessizce fısıldıyor ve tüm yüzümün ısınmasına neden oluyor.

İhtiyacım olacağını bildiğimden, "Tamam, ver bakalım," diyorum.

Hiçbir şey düşünmüyorum ve parlak yeşil içeceği bir dikişte geri atıyorum, anında pişman oluyorum.

"Bu da ne böyle?" Ağzım ekşi tadıyla sulanmaya devam ederken, boğazım alkolün gücüyle yanarken mırıldanıyorum.

"Ekşi elma. Ahududu da var," diyor Violet mutlulukla, parlak pembe bir şişeyi kaldırarak.

"Bu yarın canını yakacak."

Üç saat, sayamayacağım kadar çok içki ve çok uzun süredir takılı olan bir yüz maskesi ve kollarım başımın üzerinde, yurt odamda avazları çıktığı kadar Taylor Swift söyleyen Ella ve Violet ile dans ediyorum.

"En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum," diye bağıriyorum, başım dönüyor, kalçalarım müzikle birlikte hareket ederken yüzümdeki geniş gülümseme yanaklarımı ağrıtıyor.

"Saçlarını açma zamanın gelmişti," diyor Letty heyecanla, benimle dans etmek için yanıma gelirken.

"Dansa gitmeliyiz. Dans edelim, dans edelim," diye öneriyor Violet.

"Bu gece evdeyiz, unutma," diyor Letty, bu gece akli başında görünen tek kişi.

"Hayır, hadi dansa gidelim," diyorum, şu anda bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden başka her şeyi unutarak.

"Emin misiniz?" Letty sorar.

"Bize bir parti bulacağım," diye duyuruyor Ella, cep telefonunu yanından alıp hemen ona odaklanıyor ya da en azından odaklanmaya çalışıyor. Şu anda her şeyi o kadar da düzgün gördüğünü sanmıyorum.

"Üstümü değiştirmem lazım," diye geveliyorum, pijamalarımın gideceğimiz yer için yeterli olmayacağını biliyorum.

"Hadi sana seksi bir şeyler bulalım," diyor Violet ve dramatik bir şekilde dolabımı açıp karıştırıyor.

"Ugh, Macie. Alışverişe gitmen gerek, kızım."

"Bende bir şey var. Yedek getirdim," diye bağıriyor Ella, cep telefonunu yatağıma fırlatıp yanında getirdiği çantalardan birine dalıyor. "İşte," diyor ve bir kumaş parçasını bana fırlatıyor.

"Bu da ne böyle?" Malzemeyle boğuşurken yüzüm buruşuyor, ne kadar yukarı çıktığını anlamaya çalışıyorum.

"Bu bir elbise. Hadi," diyor bana doğru adım atarak. "Kapalı."

"Ama ben-" Tartışmaya fırsatım olmadı çünkü bir kalp atışı kadar kısa bir sürede üstümü çıkardı ve tüm çıplak göğüslerimi göstermemi sağladı.

Kollarım kendimi örtmek için uçuşuyor.

"Sakin ol kızım. Hepimiz daha önce bir çift gördük. Al bakalım." Kumaşı başımın üzerinden çekştirip açıkta kalan bedenime indiriyor. "Şortunu çıkar. Seksi külotları giy," diyerek kıcıma vuruyor ve çantasına dönüp neredeyse hiç olmayan bir elbise daha alıyor.

Sadece bir saatten biraz fazla bir sürede dördümüz de destansı dönüşümler gerçekleştirdik.

Yüz maskelerinin yerini Ella'nın kusursuz makyajı ve Violet'in ustalıkla şekillendirdiği saçlar aldı.

Elimde başka bir içkiyle aynamın önünde duruyorum ve bana bakan kadına bakıyorum.

"Sıcak, değil mi?" Ella yanıma gelerek soruyor.

Muhteşem, minyon ama kıvrımlı. Klasik bir güzellik. Eminim her yerde onu takip eden erkekler vardır.

"Ben... uh..."

"Senin yanına yaklaşabilen her erkek şanslı sayılır Macie. Dünyanın dört bir yanındaki kadınların uğruna öleceği kıvrımlara sahip seksi bir kadın olduğun gerçeğini kabullenmeye başla."

"Hazır mıyız?" Violet sorar.

Omzumun üzerinden baktığımda, kumsalda olmadığım sürece asla yapamayacağımı düşündüğümünden daha fazla teni gösteren kısa bir etek ve kırpma üst giydiğini görüyorum, ama çarpıcı görünüyor.

"Evet," diye kabul ediyor Letty.

"Güzel, bizi götürecek bir araç buldum. Haydi kızlar, MKU'ya bu işin nasıl yapıldığını gösterme zamanı."

Bunun kötü bir fikir olabileceğini aniden fark ettiğimde midem düğümleniyor.

Letty tereddüt ettiğimi anlamış olmalı çünkü diğer ikisi çantalarını alıp

kapıdan çıkarken o geride kalıp elimi tutuyor. "Eğlenmene izin var,

Macie. Geçmiş geçmişte kaldı. Sen

Ondan ya da kimseden saklanmana gerek yok."

Duygular boğazımı tıkarken karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

"I..." Yutkunuyorum, ne söylemek istediğimden tam olarak emin değilim. "Sanırım tüm hayatımı saklanarak geçirdim," diye itiraf ediyorum.

"O zaman kozandan kurtulmanın zamanı geldi Macie. Dönüştüğün güzel kelebeğe sahip çıkma zamanı."

Kampüsteki herkesin normal gördüğü bir hayata adım atma düşüncesi ellerimi titretiyor.

"El," diye seslenince irkildim.

"Hey, kaltak, n'aber?" diye bağırıyor koridorun aşağısından, sesi bulanık.

"Kimin partisine gidiyoruz?"

"Basketbol," diye geri geliyor ve Nate, Jace ve Charlie'nin orada olacağını bilmek içimde bir şeyleri yatıştırıyor.

Evet, muhtemelen onları geri çevirdiğim için kızacaklar, ama yine de kızlarla gelmeye hazırım, ama anlayacaklarını ve dikkat edeceklerini biliyorum

Benim için.

"Tamam," diyorum, omuzlarımı geriye atarak hem kendimi biraz daha güvende hissetmeyi hem de biraz daha güvende görünmeyi umuyorum. "Hadi yapalım şunu."

Letty kolunu benimkine dolayarak beni önce odama, sonra da yatakhaneye götürüyor.

Otoparkta bekleyen bir araba vardır ve camlarından müzik sesi yükselmektedir. Violet hemen sürücü tarafına yöneliyor, kışını dışarı çıkarıyor, eteğinin herkesin içinde olamayacak kadar yükselmesini sağlıyor ve elini adamın boynunun arkasından geçirip dudaklarını onunkilere yapıştırıyor.

"Ah... kim o?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyor Letty. "Violet içtiği zaman biraz deliriyor."

"Söylemiyorsun," diye mırıldanıyorum, adamın yanına yapışıp oturabilmek için pencereden sürünmesini izlerken.

"Sen bir fahişesin," diye sevinçle bağırان Ella, Violet'in dikkatini tekrar adama çevirmeden önce onu terslemesine neden oluyor.

"Hadi o zaman, arabamız bekliyor."

Üçümüz arkaya kayıyoruz, adam park yerinden uçarken müziğin gürleyen basları vücudumu sarsıyor.

Adam gaza bastığında Violet çılgık atıyor ve sanki bir hız trenindeymiş gibi kollarını havaya kaldırıyor.

"Her zaman böyle mi..."

"Vahşi mi?" Ella sözünü bitirir. "Evet. Ve deli olanın ben olduğumu düşünüyorlar." "Çünkü sen tamamen akli başında birisin," diye mırıldanıyor Letty.

"Beni seviyorsun."

"Evet, ama sen tamamen delisin."

"Pekâlâ hanımlar. Ödemeyi öpücük ve oral seks olarak alıyorum," diye anons ediyor arabayı kullanan adam, araba büyük bir evin önünde sarsılarak dururken.

Gözlerim dikiz aynasında onunkilerle buluşuyor ve göz kırpmıyor, gözlerimin şokla açılmasına ve midemin ayaklarıma düşmesine neden oluyor.

"Şaka yapıyor," diyor Ella. "Ve eğer yapmıyorsa. Vi ödemenin tamamını yapabilir. Hadi ama."

Letty'nin arkasından kayıyorum, Violet'i ne yapması gerekiyorsa yapması için bırakmaktan çok mutluyum.

Göreceklerimden korktuğum için arkama bakmadan, Letty ve Ella'nın

kollarını benimkilere dolamalarına ve beni eve doğru götürmelerine izin veriyorum.

Ön bahçeyi sarhoş öğrenciler dolduruyor. Bazıları biz geçerken sesleniyor ama ben gözlerimi gittiğimiz yere dikiyorum. Bacaklarım zaten dengesiz, dikkatimi dağıtacak başka bir şeye ihtiyacım yok.

"Boş ver onları. Sadece eğlenmek için buradayız," diye fısıldıyor Letty kulağıma eve girerken.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. Her yerde insanlar var ama her yer Leon'un beni götürdüğü Harris partisinden tamamen farklı bir havaya sahip.

Onun yoğun olduğu yerde, bu... Bilmiyorum, sakın.

Herkes gülüyor, iyi vakit geçiriyor. Ve biz geçerken, kimse bize gerçekten dikkat etmiyor.

"İçkiler, hanımlar, sonra dans ederiz," diyor Ella, birkaç Solo bardak alıp biraz votka doldurarak. "Kız kıza geceye," diyor yüksek sesle, bizimkilere vurabilmemiz için bardağını havaya kaldırarak.

Birlikte içkilerimizi yudumluyoruz. O kadar çok içmişim ki, boğazıma vuran yanmayı bile hissetmiyorum.

"Tamam, hadi yapalım şu işi."

Sanki nereye gideceğimizi çok iyi biliyormuş gibi, Ella bizi birilerinin köşelere yerleştirdiği hoparlörlerden yükselen müzik eşliğinde hareket eden bedenlerle dolu bir odaya götürüyor.

Kalabalığın arasından sıyrılıp bize ortada bir yer bulduğunda herkes Ella'nın buranın sahibi olduğunu düşünebilir.

Nerede olduğumu ve üzerimdeki elbiseyle beni izlediğinden emin olduğum gözleri unutarak, yurt odamda kızlarla birlikteymişim gibi davranıyorum ve dünyayı umursamıyorum.

Gözlerimi kapatarak ritme, vücudumun nasıl hareket ettiğine ve bu gece içtiğim bol miktarda içkinin damarlarımda yarattığı karıncalanmaya odaklanıyorum.

İyi hissettiriyor. Özgürleştirici. Hayatımla ilgili her şeyi kafamdan atıyorum ve sadece tadını çıkarıyorum.

Birinin arkamdan yaklaştığını hissettiğimde kaç şarkı geçtiğini bilmiyorum.

"Kimsin sen ve Macie'ye ne yaptın?" Tanıdık bir ses kulağıma bağıyor.

Olduğum yerde dönerken, Nate'i gözlerini üzerimde gezdirirken gülümserken buluyorum.

İlk tepkim üstümü örtmek oluyor ama içime dolan alkol bana bu gece o Macie olmadığımı hatırlatıyor. Bu gece, ben sadece

Letty, Ella ve Violet. Kendimden keyif alıyorum ve başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü, ne giydiğimi, nasıl dans ettiğimi ya da ne yaptığımı umursamıyorum.

"Hey," diyorum, dudaklarımda kendinden emin bir gülümseme kıvrılıyor. "Benimle dans eder misin?"

Bir an tereddüt ettim ve acı yüzünü kapladı.

"Öyle değil, Mace. Sadece arkadaşım ile takılmak istiyorum."

"Tamam," diye kekeliyorum, onu yönlendirmekten endişe ediyorum.

Fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan elimi tutuyor ve beni kendisine doğru çekiyor, ama ona doğru değil ve rahatlayarak iç çekiyorum.

"Sakin ol, Mace. Daha önce yaptığım şey bir hataydı. Özür dilerim. Yine de seni buraya getirmeyi başardıklarına sevindim, bunu hak ediyorsun." Beni vücudundan uzaklaştırıyor ve ben heyecanla ciyaklıyorum.

En uzun süre birlikte aptallar gibi dans ediyoruz. Kendimi yatak odamda kilitli tutsaydım asla sahip olamayacağım arkadaşım ile geçirdiğim bu zamanın tadını çıkarırken dudaklarımda geniş bir gülümseme oynuyor.

Belki de bu tür bir hayat o kadar da kötü değildir.

"Oh hayır. Hayır, hayır, hayır," diye bağılıyor arkamızdan biri. "Buraya öylece gelip bir şey bekleyebileceğinizi sanıyorsanız-"

Ella'nın minik avucunun bir adamın yüzüne değdiğini görmek için tam zamanında dönüyorum.

Yanağındaki kırmızı el izi çiçek açarken yüz ifadesinde öfke titreşiyor ama kısa süre sonra başka bir şey için bir kenara itiliyor. Leon'la geçirdiğim zaman olmasaydı fark edemeyeceğim bir şey.

Sıcak.

Ella'ya doğru adım atarken içinden bir tsunami gibi kabarıyor. Gözleri kocaman ve karanlık, burun delikleri şişmiş.

Onun yerinde olsaydım, adam kocaman olduğu için muhtemelen dehşete düşerdim ama neyse ki Ella ben değil, çünkü ona doğru yaklaşıyor.

"Ah... kim o?" A r k a m d a durmuş gösteriyi izleyen Nate'e mırıldanıyorum.

"Bu Colt. Panther'in koşucusu."

"B-" Onu bu konuda sorgulayamıyorum çünkü cevabım Kane Letty'yi kollarının arasına alırken önümde belirliyor, Luca Dunn da aynısını Peyton'a yapıyor.

"Buradan çıkmam gerek," diye nefes alıyorum, gözlerimi yere dikiyorum, onu bulup tekrar o gözlere bakmak zorunda kalmaktan çok korkuyorum.

"Evet, tamam. Hadi gidelim."

Nate parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni kalabalığın içinden çekmeye başlıyor.

Attığımız her adımda benim daha çok karıncalanıyor. Ve tam olarak nedenini biliyorum. O burada.

Ve izliyor.

LEON

I Harrow Creek'i ziyaret ettikten sonra eve dönmeyi planlıyordum, ancak Maddison sınırındaki kavşağa geldiğimde kendimi Rosewood'a doğru ters yönde ilerlerken buldum.

Sahilin en ucuna park ettim ve Luca ile Peyton'ın yerine doğru yürüdüm.

Yıllar boyunca ona biraz netlik kazandırdıysa, benim için de denemeye değer olabileceğini düşündüm çünkü kafamı boşaltmaya gerçekten ihtiyacım vardı.

Ellerim ceplerimin derinliklerinde, kalbim göğsümde kurşun bir ağırlık gibi, ağaca kazınmış baş harflerine bakıyorum.

Peyton ve Luca'nın ayrı kaldıkları zamanlarda bile paylaştıkları şey, çoğu insanın sadece hayal edebileceği bir şey.

Çocukken bile kaderlerinde birlikte olmak olduğu açıkça görülüyordu.

Her zaman Luca ve ben vardık. O benim ikizim olabilir ve birbirimize yapışmış olabiliriz ama o her zaman benim en iyi arkadaşım oldu ve aynı şekilde Peyton'la olan ilişkisini de her zaman kıskandım.

Richard olana kadar üçümüz oldukça yakındık. Sonra geri çekildim.

Luca'yla ilişkimizdeki çatlakların benim hatam olduğunu biliyorum. Olanlarla başa çıkamadığım için onu Peyton'a yaklaştırdığımı biliyorum ama yine de bir kenarda oturup aşık olmalarını izledim ve kendi bokumla başa çıkmanın bir yolunu bulamazsam, kendim için asla buna sahip olamayacağımı biliyordum.

Yere çöküyorum, dizlerimi yukarı çekiyorum ve okyanusa bakarken kollarımı bacaklarıma doluyorum. Güneş son demlerini yaşamakla meşgul.

gün boyunca alçalarak suyu parlak turuncu bir renge büründürdü.

Uzun bir süre orada oturup Richard Fletcher hayatımın bir parçası olmasaydı hayatımın ne kadar farklı olabileceğini düşündüm. Öz babam ona söylediklerimi kabul etseydi ve arkadaşına yardım etmek uğruna halının altına süpürmek yerine bana yardım etseydi.

Eğer tek bir şey farklı olsaydı, belki de şu anda burada iki adamın hayatı tehlikede olmazdı.

Keşke onun yerine anneme söyleseydim. Belki koça. Onun dışında herhangi birine. Belki yıllar önce halledilmiş olurdu. Belki annem cesaretini toplar ve o pisliği daha önce terk ederdi, belki Peyton ve Luca asla bu şekilde incinmezdi.

Belki. Belki. Belki...

Uzun bir nefes alıyorum ve tüm olasılıklar kafamın içinde uçuşuyor.

Bunların hepsi benim hatam. Eğer bu kadar korkmasaydım, herkesi bir sürü acı ve kalp ağrısından kurtarabilirdim.

Macie'yi kurtarabilir miydim?

Başımı sallıyorum, tüm bunlara onun da dahil olmasını istemiyorum ama elimde değil.

Her nasılsa sadece birkaç gün içinde, hiç kimsenin başaramadığı bir şeyi başardı. Letty'yle yıllar içinde yakınlaştık ama ikimiz de her zaman kaderimizde arkadaş olmak olduğunu biliyorduk. Ama Macie gözlerine baktığım ilk andan itibaren beni etkisi altına almayı başardı.

Uzun zamandır onu aradığım için böyle olduğunu düşünüyordum. Ama birlikte geçirdiğimiz iki haftadan sonra ve onsuz sadece iki gün geçirdikten sonra şimdi ne kadar boş hissettiğimi gerçekten merak etmeye başladım.

Ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu, şu anda tüm bunları ne kadar kolaylaştıracağını ilk kez kabul ettiğimde yumruklarım sıkılıyor.

"FUUUUCK," diye bağıyorum etrafımdaki sessizliğe.

Böyle olmaması gerekiyordu. Onu istememem gerekiyordu. Ondan nefret etmem gerekiyordu.

Ondan nefret ediyorum.

Ama aynı zamanda ben... Kahretsin, ona ihtiyacım var.

Orada oturup kendimi onun yurduna gitmenin gerçekten kötü bir fikir olduğuna ikna ederken acı dolu dakikalar geçiyor, ta ki cebimdeki cep telefonum çalana kadar.

Basketbol partisindeki ateşli kızıl saçlı. Kıçını buraya getir.

Geçmişte, bu tür bir mesaj ona istediği sonucu getirebilirdi. Ama o olmayan herhangi bir okur kafayla birlikte olma düşüncesi birden cazip gelmemeye başladı. Yine de, itiraf etmeliyim ki, muhtemelen ihtiyacım olan şey bu. Her şeyin acısını çıkarabileceğim isimsiz, yüz­süz bir kadın. Arkadan bakınca Macie olabilir.

Onu arkadan, dolgun kıçından, sırtının pürüzsüz, soluk teninden ve kalın kızıl saçlarını yumruğumun etrafına sararak, bu lanet gerginliğin bir kısmını kaybedene kadar onu becerme düşüncesiyle sikim kıpırdıyor.

Bu gece tamamen senin, dostum.

Vücudum kabul etmese de doğru kararı verdiğimi bilerek içimi çektim.

Colt: Bu gece olmaz. Gözüm bir Spitfire'ın üzerinde.

Leon: Ella'yı rahat bırak.

Onu bir köpek yavrusu gibi takip etmesine rağmen onu istemediğini iddia etmesine gülmekten kendimi alamıyorum.

Colt: Yapamam, dostum. Ne giydiğini göremiyorsun.

Pes etmek üzere olduğumu ve telefonumu bir kenara bıraktığımı hissetmiş olmalı ki tekrar yazmaya başladı.

Colt: Ekürimi özledim. Hadi, kardeşim. Gel benimle kafayı bul.

Sözlerine bakıyorum, onunla buluşmanın ve tam olarak söylediği gibi yapmanın getirebileceği tatlı unutuşa duyduğum ihtiyaç inkar edilemeyecek kadar zorlaşıyor.

Leon: Geliyorum. İçkileri hazırla.

Colt: Evet, kardeşim!

Etrafıma bakmadan çalılıkların arasından geçip otoparka doğru ilerliyorum.

Şehirden çıkmam uzun zaman alıyor ama sonunda çıktığımda rahat bir nefes alıyorum, ağzım Colt'un bana bulabileceği en sert alkolün tadına bakmak için sulanıyor.

Bana konumunu gönderdiğinde neredeyse Maddison'daydım ve üstümü değiştirme zahmetine girmeden doğruca eve gidiyorum. Kimsenin benim durumum hakkında ne düşündüğü umurumda değil. Buraya onlar için gelmedim, sadece kaybolmak için geldim.

İyi olduğum şey bu. Bildiğim şey bu.

Arabamın direksiyonunda oturmuş öğrencilerin ön bahçede oynaşmalarını izlerken parti tüm hızıyla devam ediyor. Birisi hortumu eline almış ve gördüğü herkese püskürtüyor.

Onların çığlıkları ve kahkahaları bana kadar ulaşıyor ve ben de bu kadar kaygısız olmanın ve sizi bütünüyle tüketmeye çalışan sürekli karanlık olmadan eğlenmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Düşüncelerim beni kızdırmaya başladığında, kapıyı iterek açıyorum ve hortumu bana doğrultmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu bildiğinden emin olmak için elinde hortum olan adama ters ters bakarken eve doğru yürüyerek dışarı çıkıyorum.

Avluyu yarılamaşıım ki ön kapı açıldı ve beklemediğim bir kişi eli diğerrinin elinde dışarı fırladı.

Sarhoş, o kadarını gözlerim onu gördüğü anda anladım.

Yumruklarım hem kontrolden çıkmaktan ne kadar nefret ettiğini bildiğim için hem de o giyerken bir başkasının ona dokunuyor olmasından dolayı kıvrılıyor...

Hay sikeyim.

Gümüş rengi elbise vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyor. Kısa, neredeyse çok kısa ve dekolte, etkileyici göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyor.

Onu o elbisenin içinde domalıtığım anların görüntüleri içime işlerken, sikim onu görünce hemen sertleşiyor.

O orospu çocuğunun onun yanına yaklaşmasına imkan yok.

Kim olduğunu bile bilmiyorum, Luc ya da Kane de olabilir.

Onlara doğru uçarken tüm odağım Macie'de.

Kolumu geri çektiğimde çığlığı kırmızı bulanıklığının arasından süzülüyor ama bu yumruğumu o pisliğin suratına indirmemi engellemiyor.

"Leon," diye bağılıyor, minik elleri üst koluma dolanıyor ve adam duvara doğru tökezlerken beni zavallı bir şekilde zapt etmeye çalışıyor.

Onu boğazından tutup duvara yapıştırana kadar kim olduğunu anlamadım.

Nathan.

Macie'nin onu tek arkadaşı olarak gördüğünü bildiğim için içimde biraz suçluluk duygusu titreşiyor ama bu beni durdurmaya yetmiyor.

"Sakın ona dokunma," diye bağııyorum, tekrar savuruyorum ve bu sefer tatmin edici bir çıtırtıyla burnuna ç a r p ı y o r u m .

"Dur lütfen, Leon. Lütfen," diye bağıyor arkamdan, sesi duygusallıktan pürüzlü ve aldığı alkolden dolayı bulanık.

Nathan'a doğru eğilerek, ön kapı arkamızda açılırken burnundan akan kanı izliyorum.

Daha ağzını açmadan kim olduğunu biliyorum.

"Leon, bırak onu."

"Eğer ona bir daha dokunursan, seni öldürürüm. Anladın mı, *kardeşim*?"

Ayaklarıma kan tükürmeden önce "Ben, ben," diye kekeliyor. "Sadece birimiz ona zarar verdi, *kardeşim* ve bu ben değilim."

Avuç içleri göğsüme çarpıyor ve ben de onun işini kolaylaştırıp geri çekiliyorum.

Benden uzun olabilir ama ben ondan en az 20 kilo fazlayım ve istesem onu bir çırpıda yere serebilirim.

Macie hemen ona doğru koşar, sulu gözlerinde parlayan endişeyle.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum ve o da bunu biliyor.

"Ben iyiyim," diyor, kadının ona dokunma girişimlerini savuşturarak. Akıllı adam.

"Leon, ne oluyor lan?" Letty nihayet ön bahçedeki partiye katıldığında çığlık atıyor.

Hepsini görmezden gelerek, hâlâ isteksiz Nathan'a yardım etmeye çalışan Macie'ye doğru yürüyorum.

"Gidelim," diyorum ve elini uzatıyorum.

Sözlerim üzerine tüm vücudu geriliyor ve geri sıçırıyor. "Delirdin mi sen?" diye bağılıyor, yüzü öfkeyle sertleşmiş.

Çok sıcak.

"Buraya gelip, ağırlığını ortaya koyduktan sonra seninle gitmemi talep edemezsin. Ben senin için bir hiçim, bunu açıkça belirttin Leon."

"Buradan sensiz ayrılmıyorum," diye ağızımdan kaçırıyorum, sözlerim hem kendimi hem de onun iri gözlerini şaşırtıyor.

"O zaman sanırım gitmiyorsun."

Diğerlerinin arkamdan geldiğini hissediyorum, ama beni desteklemek için orada olduklarını düşünüyorsam, başka bir şey geliyor çünkü hepsi benden kaçıyor ve Macie'nin yanında duruyorlar.

Başımı sallayarak, en yakınımıdaki insanların, sevdiklerimin onun lehine bana karşı çıktıklarını görüyorum.

Beni bu canavara dönüştüren acı ve işkenceye katlanmama izin veren kız.

"Bu kadar mı yani? Sonunda hepiniz gerçeği anladınız ve bana sırtınızı döndünüz. Desteğiniz için teşekkürler, pislikler."

İlerleyerek Luca'nın etrafından dolaşıyorum, gitmeye hazırım ama eli üst kolumu kavırıyor.

"Sana karşı değiliz kardeşim. Biz de onunla birlikteyiz."

"Onu tanımıyorsun bile," diye tükürdüm. "O senin sadakatini hak etmeyen hain bir kaltak." Bunu öyle yüksek sesle söylüyorum ki dudaklarımdan dökülen her zehirli kelimeyi duymaması mümkün değil.

Luca beni bırakıyor ve arabama doğru hızla ilerliyorum. Colt'la sevişme teklifi çoktan unutulmuştu.

"Leon, bekle," diye bağılıyor Macie ve bedenim kendiliğinden duruyor. Etrafımda yürürken kalbim çarpıyor. Omuzları savaşımaya hazır bir şekilde dikilmiş ve yüzünde şiddetli bir kararlılıkla karşımda duruyor.

Kızgın mavi derinliklerinde o kadar kaybolmuşum ki, yüzümde ve boynumda acı patlayana kadar elinin geldiğini görmüyorum.

Şok olmuş yüzüne bakarken kızımın duyduğum gurur içimde kabarıyor. "Bana vurdun," diye homurdanarak ona doğru bir adım attım.

"Bunu hak ettin," diyor, yerinde durarak. "Buna pişman olacaksın, Red."

Çılgılık attı ve ben de onu omzuma atıp kendi evime doğru yola çıktım. Araba.

"Leon, geri çekil lan!" diye başladı Luca ama arkamı döndüğümde Peyton ve Letty'nin onu tuttuğunu görür.

İki kız da bana bakıyor, gözleri Macie'ye zarar vermemem için yalvarıyor ama bakışlarında bir anlayış da görüyorum.

Onlara başımı sallayarak bir kez daha havalanıyorum, bu sırada Macie ciyaklıyor ve omzumun üzerinden kıpırdanıyor.

"Eğer buna bir son vermezsen kendini arabamın kaputunda herkesin gözü önünde becerilirken bulacaksın."

"Buna cesaret edemezsin," diye tıslıyor, alkol ona güven veriyor.

Arabamın önüne geldiğimiz anda duruyorum ve onu kaputun üzerine yatırıyorum, bacaklarını belime doluyorum, ellerimi başının iki yanına koyuyorum ve burnum neredeyse onunkine değene kadar aşağı indiriyorum.

"Dene beni, Red."

O bana karşı kıvrılırken tüm vücudum titriyor. "Senden nefret ediyorum," diye feryat ediyor.

"Güzel. Hislerimiz karşılıklı."

Bana bakarken göğsü kabarıyor, göğüs uçları elbisesinin ince kumaşının arkasında sertleşiyor.

"Pis bir sürtük gibi görünüyorsun, bunu biliyor musun?"

"Siktir git Leon. Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil." Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor.

"Benimle edepsizce konuşmaya devam et, bebeğim. Bu seni bundan daha çabuk kurtarmayacak."

"Elinden gelenin en kötüsünü yap. Ben zaten senin kadar berbat durumdayım. Zaten bozuk olan bir şeyi mahvedemezsin, Dunn."

Başımı sallıyorum, dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha dökülüyor. "Yalan söylüyorsun. Parçalayabileceğim bir sürü sen var."

Onu arabadan çekiyorum, hala bir izleyicimiz olduğunun farkındayım ve tehdit etmeme rağmen, onu becerirken kimsenin izlemesine izin vermeyeceğim, erkek kardeşimin bile.

"Hadi gidelim." Kolumu beline dolayarak onu kapıya doğru itiyorum.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye homurdanıyor.

"Hayır mı? Senin kavga ettiğini ya da kimsenin seni kurtarmaya geldiğini görmüyorum."

Omzunun üzerinden seyircilerimize bakarken çenesi farkındalıkla düşüyor.

"Hainler," diye bağıyor ve onu arabaya itiyorum. "Olamaz. Hayır. Hayır. Hayır." Beni iterek geçmeye çalışıyor, yumruklarını kollarıma ve omuzlarıma indiriyor ve ben de onu konsolun üzerinden yolcu koltuğuna fırlatıyorum.

"İstediğin kadar dövüş, ikimiz de kimin kazanacağını biliyoruz, Red."

"Siktir git," diye tıslıyor, kapıya doğru gidiyor ama hemen kilitli buluyor. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Talepte bulunacak durumda olduğunu sanmıyorum bebeğim."

Arabayı çalıştırıyorum ve sonra ona bakmak için dönüyorum, dudaklarımda hınzır bir gülümseme kıvrılıyor.

Saçları yüzünün etrafında dağınık bir halde, yanakları kıpkırmızı, eminim baş aşağı asılı durmaktan.

Elbisesi, evden ilk çıktığında olduğundan daha fazla göğüs dekoltesi göstermesini sağlayacak şekilde bükülmüş ve elbisesi kalçalarının üzerinde o kadar yükselmiş ki, siyah külotunun amını örttüğünü görebiliyorum.

"Ne?" diye bağıyor, tırnakları koltuğun kenarlarına batıyor, göğsü hâlâ inip kalkıyor. Eğer onu etkilemiyormuşum gibi davranmaya çalışıyorsa, gerçekten berbat bir iş çıkarıyor demektir.

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" Ona bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor, şu anda ne kadar seksi görüldüğünü bilmediğine inanamıyorum.

O benim kriptonitim gibi.

Ona dokunmamam gerektiğini biliyorum ama elimden bir şey gelmiyor. "Sadece sür ve bu işi bitir ki eve gidebileyim."

"Dikkatli ol, Red. Herkes geceyi benimle geçirmek istemediğini düşünebilir."

"İstemiyorum," diye homurdanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sanki ben burada değilmişim gibi ön camdan dışarı bakıyor.

Dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor.

"İstediğin kadar rol yap, bebeğim. Seni bir kitap gibi okuyabilirim."

"Ah evet. Yani seni nasıl öldürmeyi planladığımı biliyorsun?" Bana sadece sikimi daha da sertleştiren hınzır bir bakış fırlatıyor.

"Hayır. Ama şu anda benim için çok ıslak olduğunu biliyorum." Alay ediyor.

"Hayal görüyorsun Leon."

"Daha kötülerini de duydum, Red."

Gaza basıyorum, evden hızla uzaklaşırken tekerleklerim dönüyor.

Luca, Peyton, Kane ve Letty hâlâ ön bahçede durmuş bize bakıyorlar ama ben onlara bakmıyorum bile. Onların fikirleri umurumda değil. Son birkaç ayda yeterince kötü karar verdiler, şu anda hiçbir beni eleştiremez.

"Nereye gidiyoruz?" Macie, yurt binasına giden sapağı geçtiğimde soruyor.

Yumuşak, hafif bulamaçlı sesi içime akarken dişlerim gıcırıyor. "Ne kadar içtin?"

"Bu seni nasıl ilgilendirir?"

"Çünkü içki içmiyorsun ya da parti yapmıyorsun ama yine de buradasın."

"Evet, son zamanlarda olanları unutmak için bir yola ihtiyacım varsa kusura bakmayın," diye tükürüyor.

"Bunu son on yıl boyunca yapmayı deneyin."

"Sen bencil bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

"Ben mi?" diye soruyorum, şok içinde ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

"Evet, sen. Hakkın olduğunu düşündüğün intikamın peşinden gidiyorsun ama başkalarının neler yaşadığına dair hiçbir fikrin yok. Bildiğin tek acı kendi acın. Başkalarının neler yaşamış olabileceğini düşünmek için bir saniye bile durmuyorsun."

"O lanet olası ra-" diye kestirip attım, öfkeyle kelimeleri tüküremedim bile.

"Beni eve götür Leon. Şu anda seninle bu konuşmayı yapmak istemiyorum."

"Konuşmak gibi bir niyetim yoktu, Red."

"Sana dokunmayı seninle konuşmaktan daha az istiyorum," diye tükürüyor, ses tonundan iğrenme sızıyor.

"Artık gerçeği bildiğin için ilgilenmiyorsun, ha?"

"Ne?" diye soruyor, arkasını dönmüş, gözleri profilimde delikler açıyor.

"Daha önce bana dokunmaktan çok mutluydun."

"Bunun... onunla ve onun yaptıklarıyla hiçbir ilgisi yok-" O da benim gibi kelimeleri yutuyor. "Bu benimle ilgili Leon. Bana davranış şeklinle."

"Bunun için yalvarıyordun."

Başını sallıyor ve uzun bir nefes veriyor. "Arabayı durdur."

"Hayır."

"Leon, durdur şu lanet arabayı," diye deli bir kadın gibi bağırıyor. "Kaçabilesin diye mi? Hiç sanmıyorum."

"Leon," diye hırlıyor.

"Bir şeyleri kaçırıyor gibisin Red." Gözlerimde gizlenen tehlike ve tehdidi görebildiğinden emin olmak için ona doğru bakıyorum. "On yıldır seni arıyorum. Seni bu kadar kolay bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"Geçen sefer çok çabuk çekip gitmiştin," diye takılıyor.

"Evet, o zamandan beri pişmanım. Teklifini kabul etmeli ve seni o amcığın evinin her odasında kendi adını bilmeyene ve kendi vücudunu hissedemeyene kadar becermeliydim."

Nefes nefese kalıyor ama yaşadığı şoku duyduğumu sanıyor ama duymuyorum. Tek duyduğum arzu.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" "Hayır, ben-"

"Benim cezamı istiyorsun. Hatalı olduğunu biliyorsun. Bana borçlu olduğunu biliyorsun. Ve buna bayılıyorsun."

"Kapa çeneni," diyor.

"Utanmana gerek yok, Red." Uzanıp avucumu kalçasında gezdirdim.

Vücudu elimin altında titriyor ve sikim onun için ağrıyor.

"Hak ettiğin tüm cezayı vermekten mutluluk duyarım. Sonunda seni elime geçirdiğimde sana yapacağım her şeyi hayal ederek on yıl geçirdim. Sadece bunun ne kadar eğlenceli olacağını hiç fark etmemiştim."

Parmaklarım yükselirken "Leon," diye inliyor.

Elleri kolumu daha sıkı kavırıyor, beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyor ama yeterince güçlü değil.

"Ah bebeğim," diye inliyorum sonunda külotunun ıslanmış kumaşını bulduğumda. "En son birlikte arabaya bindiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Leon." Bunun bir uyarı olduğunu ikimiz de biliyoruz ama adım dudaklarından ancak bir fısıltı olarak çıkıyor.

"Evet, parmaklarımın üzerine boşalmanı izlemek çok seksiydi. Maddison'a dönerken burada sıkışıp kaldığın süre boyunca bunu düşündün mü?"

"Hayır," diye haykırıyor ben biraz daha baskı uygularken, tırnakları derime batıyor, acı içimde patlamakla tehdit eden karanlığı besliyor.

"Eminim yol boyunca ne kadar güzel olduğunu hatırlayarak kıvranmışsındır."

"Hayır, yol boyunca senden nefret ettim.

Kendimden nefret ettim." "Güzel. Etmelisin."

İşaret vermeden keskin bir sağa dönüyorum ve park yerine girerken ayağımı frene basmadan önce onu kapıya doğru uçuruyorum.

"Nerede-"

Önündeki otele bakarken yüzü şaşkınlıktan iki büklüm oluyor. "Neden buradayız?"

"Çünkü seni diğerlerinin seni kurtarmaya gelemeyeceği bir yerde istiyorum."

Sözlerimi duyunca nefesi kesildi.

"Macie?" Motoru durdurup ona bakmak için dönerek soruyorum.

"Ne?" Tükürüyor.

"Bana güveniyor musun?"

Başını geriye atarak, sanki az önce ona en çılgın soruyu sormuşum gibi bir kahkaha attı.

Uzanıp çenesini kavriyorum ve gözlerini kendime çekiyorum.

"Macie?" Homurdanıyorum.

"Hayır Leon," diye tükürüyor, sanki ayakkabısının üzerindeki bir bok parçasından başka bir şey değilmişim gibi bakıyor bana. "Sana güvenmiyorum. Seni tanımıyorum bile. Bana daha önce gösterdiğin kişi rol yapıyordu, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım buna sen karar vereceksin." Parmaklarımın altında çenesi titriyor.

"Birinin bir sorun olduğunu bilmesine izin verirsen, işler senin için daha da kötüleşir," diye uyarıyorum, onu bırakıp arabadan inerken.

MACIE

M Leon'un şoför koltuğundan kalkışını izlerken vücudum titriyor, sonra kapıyı öyle bir çarpıyor ki tüm araba sarsılıyor. Başım dönüyor, bu geceki alkol her şeyi biraz bulanıklaştırıyor. Ama benim için çok net olan bir şey var, şu anda Leon'la yalnız kalmak kötü bir fikir.

Gözleri tıpkı Perşembe gecesi amcamın ofisinde olduğu gibi vahşi.

Bu bakış beni dehşete düşürüyor, ama aynı zamanda vücudumun onun hınzır alaylarına ve tehlikeli tehditlerine nasıl tepki verdiği konusunda söylediği her şeyde haksız da değil.

Bu yanlış. Hem de çok yanlış.

Beni arabasına bindirmesine asla izin vermemeliydim, onu durdurmak için yapabileceğim bir şey olduğundan emin değilim. Ve onu bu otele kadar takip etmemem gerektiğini biliyorum, ama bunun olmasına izin vereceğimi de biliyorum. Merakım, arzum, uzaklaşmak ve ne planladığını öğrenmemek için çok güçlü.

İçindeki karanlıktan korktuğumu düşünebilir ama gerçek şu ki, hayatımda hiç bu kadar içine dalmak ve kendimi kaybetmek istememiştim.

Onun kırık olduğunu düşündüğü kısımları benimkilerle konuşuyor ve bunca yıldır saklamaya çalıştığım kızı ortaya çıkarıyor.

Leon beni almak için arabanın önünden geçmeye başladığında telefonum çantamda titriyor.

Çabucak çantamı açtım ve cep telefonumu çıkardım.

Letty: Muhtemelen şu anda benden nefret ettiğini biliyorum ama buna ihtiyacın var. İkinizin de ihtiyacı var. Cehennem gibi savaş, kızım. Tüm gazabını ve öfkeni hak ediyor.

Sözlerine gülmekten kendimi alamıyorum. Evet, ondan nefret etmek istiyorum ama aynı zamanda ona güveniyorum. şimdi onun ve Kane'in geçmişini ve Leon'u ne kadar iyi tanıdığını bildiğim için ona daha da çok güveniyorum.

Umarım haklıdır ve bu geceden sonra her şey yeniden daha anlamlı hale gelebilir.

Kapımı kırıp açıyor ve elimde cep telefonumla bana bakıyor. "Yardım çağırıyorsun," diye tükürerek telefonu parmaklarımın arasından çekip aldı.

Ekrana bakar ve güler.

"O haklı," diye mırıldanıyor. "Buna gerçekten ihtiyacım var. Çık dışarı." Elini üst koluma doluyor ve beni arabadan sürüklüyor.

"Elbiseni düzelt. Ucuz bir fahişe gibi görünüyorsun. Burası sadece seçkinleri ağırlar."

Sözleri karşısında şok içinde çenem düştü.

"O zaman belki de gidip onlardan birini bulmalısın."

Parmakları bir kez daha çenemi kavırıyor, gözlerimin içine bakarken tutuşu acı veriyor.

"Belki de planım budur. Belki de zaten beni bekleyen bir tane vardır ve sen de izlersin."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor ve gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Ama beni etkileyen onun sözleri değil, tepkim tamamen onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesinden kaynaklanıyor. Bundan nefret ediyorum ve verdiğim tepki için kendimden de nefret ediyorum çünkü umursamamalıyım.

"O zaman tekrar performans sorunu yaşamayacağını umsak iyi olur, değil mi?" Kelimeler beynimin talimatı olmadan ağzımdan döküldü.

Burun delikleri alevlenirken gözleri kararıyor.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Macie."

"Ben herkesin sandığı gibi zayıf, küçük bir kız değilim Leon," diye tıslıyorum. "Yollarımız tamamen aynı olmayabilir ama ikimiz de öyle ya da böyle bir şekilde mücadele ettik. Beni yıkmak için senden birkaç sert söz duymaktan fazlası gerekecek."

"Güzel. Bu kadar kolay olsaydı sıkılırdım."

Elbisemi düzeltmem için bana on saniye veriyor, çünkü bize bakabilecek herhangi biriyle göz göze gelmek üzereyim, sonra uzanıp elimi tutuyor.

Basit dokunuşuna verdiğim tepkiyle savaşıyorum, sert tutuşu yüzünden kolum sıcaktan yanıyor.

Süslü otele adımımızı atarken "Tek kelime etme" diye uyarıyor.

Zenginliğe alışkınım, beni kol mesafesinde tutması umuduyla üzerime para atılarak büyüdüm ama yine de süslü oymalı sütunlar ve mobilyalarla birlikte lüks kırmızı ve altın dekorasyon karşısında gözlerim açılıyor.

Leon beni resepsiyon masasına kadar götürdü ve siyah altın rengi bir kart uzattı.

"İyi akşamlar Bay Dunn. Umarım iyisinizdir," diyor resepsiyonist, gözlerini adamın gözlerinden ayırmadan ve gülümseyerek. Muhtemelen kırklı yaşlarındadır ama yine de şansını denemekte bir sakınca görmüyor gibidir.

"Harikayım, teşekkürler Whitney." Ona attığı gülümseme içime bir kıskançlık dalgası gönderdi. Perşembe günü amcamlara vardığımızdan beri onun gülümsediğini görmemiştım ve o ana kadar bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. "Sadece bu gece için odaya ihtiyacımız olacak."

"Sorun değil. Baban nasıl? Onu bir süredir görmedik." "Oh, biraz keyifsizdi."

Leon'un profiline bakıyorum, dudaklarında nazlı bir gülümseme beliriyor. Whitney muhtemelen kaçırıyor ama söylediklerinde belli ettiğinden fazlası var. Buna para yatırırdım.

"Tamam, nereye gideceğini biliyorsun," diyerek kartı ona geri uzatıyor, dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme. "Bir şeye ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun."

Boşta kalan elim onun açık flörtüne karşı yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Teşekkür ederim Whitney. İyi geceler."

"Sen de." Ona göz kırptıyor. Gerçekten göz kırptıyor.

Beni sürükleyip götürürken dişlerim ikisinin de hareketleri karşısında gıcırıyor ama yine de şıfırtı bana doğru bakmıyor bile. Kafasının içinde Leon'u çırlıçıplak soymakla meşgul.

Asansör kapıları onlara doğru adım attığımız anda açılıyor ve beni içeri itip duvara yasladığında şok içinde soluk soluğa kalıyorum.

"Le-" Elini ağzıma bastırıp nefesimi yakalamak için beni burnumdan nefes almaya zorlayınca adı kesildi.

"Kıskandın mı bebeğim?" Bana bakarken yeşil gözleri heyecan ve tehlikeyle parlıyor.

Sert tutuşunun izin verdiği ölçüde başımı sallıyorum.

"Onu davet etsem ne yapardın? Kabul edeceğini biliyorsun."

Dişlerim gıcırıyor ve o da bunu hissediyor.

"Bunu çok isterdi. Beni uzun zamandır istiyor."

Yakalamaya fırsat bulamadan boğazımdan bir hırıltı yükseliyor.

Sırtışı, bedenime girip beni duvara doğru bastırırken şeytana dönüşüyor.

"Masum küçük Macie Fletcher," diye mırıldanıyor. "Keşke herkes bilseydi, ha."

Eli yüzümden kayıyor ve derin bir nefes çekiyorum.

"Siktir git," diye feryat ediyorum.

"Keşke senin ne kadar pis bir sürtük olduğunu bilselerdi."

"Leon," diye nefes alıyorum, parmaklarını göğüslerimi saklayan kumaşın etrafına doluyor ve beni ortaya çıkarmak için kenara çekiyor.

"Şuna bak," diye mırıldanıyor, gözleri çıplak göğsüme kilitlenmiş, parmağı sert meme ucumu okşuyor. "Vücudun sana meydan okuyor, Macie. Her zaman öyleydi."

"Senden nefret ediyorum."

"Elbette. Başka bir şey beklemezdim. Zaten benden geriye sevecek bir şey kalmadığından emin oldu."

Ona bunun doğru olamayacağını söylememek için dudaklarımı kapamak zorunda kalıyorum.

İlk tanıştığımızdan beri Leon'da gördüğüm her şeyin sahte olduğuna inanmayı reddediyorum. Eğer o tatlı Leon tüm bu öfkenin altında bir yerlerde gerçekten var olmasaydı, bu yalanı asla bu kadar iyi sürdüremeyeceğine inanmak istiyorum.

Gözlerini tutuyorum, düşüncelerimi okumasını istiyorum, okuyabilse bile bana inanacağını bir an bile düşünmüyorum.

Başını göğsüme doğru eğip meme ucumu ağzına almadan önce dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum, daha sert emerken başım duvara yaslanıyor, ta ki vücudumdan aşağı bir acı şimşegi çıkıp klitorisimi sıfırlayana kadar.

Beni kucaklıyor, ısırıyor, asansörün geldiğini haber veren zil sesine kadar benimle alay ediyor.

Büyük bir adım geri atarak gözlerini vücudumda gezdiriyor, gözlerinde sıcaklık yanıyor, siki pantolonundan çıkmaya çalışıyor.

Bu halimden utanmam gerekirken, onun tepkisine bakmak bana güven veriyor, o istemese bile onun üzerinde hala ne kadar gücüm olduğunu gösteriyor.

Üzerimi örterek asansörün duvarını itiyorum ve onun önünde dışarı çıkıyorum.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama yanlış yöne saparsam bana doğru yolu göstereceğinden eminim.

Koridorda beni takip ederken bakışları sırtımı yakıyor.

Kapının yanına geldiğimde "Dur," diye gürlüyor.

Arkamdan yaklaşıp kartla kapının yanındaki pede dokunduğunda vücudunun sıcaklığı çıplak sırtımı neredeyse haşlıyor.

Kolunu belime dolayarak kapıyı açıyor ve beni içeri götürüyor. Kıcıma bastıran sert uzunluğunun hissi, kalçalarımın arzuyla sıkılmasına neden oluyor.

Onu bu kadar şiddetle istememeliyim. Özellikle de bu kadar kızginken. Tek görebildiği beni incitme ihtiyacı olduğunda.

"Demek onları etkilemek için tüm pahalı fahişelerini buraya getiriyorsun?" Koridor, Maddison County'nin tamamını uzaktan gören tavandan tabana pencereleri olan etkileyici bir süite açılırken soruyorum.

"Kimseyi etkilememe gerek yok Macie," diyor ve hemen mutfığa gidip cam kapının arkasından bir şişe viski çıkarıyor.

Tek seferde devirmeden önce kendine cömert bir miktar dolduruyor.

"Burası babamın yeri. Etkileme ihtiyacı hisseden tek kişi o. I, Öte yandan, insanların -kadınların- hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil."

"Onlara bok gibi davrandığına göre bu iyi bir şey sanırım." "Kadınlara nasıl davrandığımı hakkında ne biliyorsun?" "Tecrübe dışında mı?" Şaka yapıyorum.

Kaşları kalkıyor ve ona doğru bir adım atıyorum, beni ne kadar tehdit ederse etsin ondan korkmadığımı göstermek istiyorum.

Şimdi gerçeği biliyorum, onun farkında olduğunu düşündüğümde daha fazlasını görüyorum. Elbette kızgın. Bu durumda kim olmaz ki? Ama tüm bu acı ve öfkenin altında, her şeyin yoluna gireceğinin söylenmesine çaresizce ihtiyaç duyan kayıp küçük bir çocuk var.

Hayatını mahvedenin, içine karanlık tohumları ekenin amcam olduğunu düşünebilir. Ama o tohumu sulayan ve

Büyüme. Dışarı sızmaya başlayana kadar içinde iltihaplanmasına izin veriyor.

İntikam ihtiyacına o kadar uzun süre tutunmuş ki başka bir şey göremiyor.

Bilmem gerekirdi. O ne kadar acıyla yaşıyorsa ben de o kadar suçluluk duygusuyla yaşadım.

"Yıllardır sadece kızıl saçlıları becerdiğini biliyorum. Ve sanırım bunun nedenini çok iyi biliyoruz, değil mi?" Uzanıp şişeyi elinden aldım ve dudaklarıma götürdüm.

Güçlü alkol dudaklarıma değdiği anda pişman oluyorum ama geri adım atmayı, Leon'un önünde bir nebze olsun zayıflık göstermeyi reddediyorum.

Buna ihtiyacı var. Dövüşmek için bana ihtiyacı var. Yani alacağı şey bu.

Onun liderlik etmesine izin vermekten ve yalanlarla dolu bir yolda onu takip etmekten bıktım.

Artık kartlarını oynadı. Gerçeği biliyorum. Ve öyle ya da böyle, onu bununla yüzleştireceğim.

Çünkü eğer yapmazsa... şey, ikimizin de gerçekten oraya gitmesi gerektiğini sanmıyorum.

"Berbat durumdayım, ne diyebilirim ki?" diyor omuz silkerek, inkar etme zahmetine bile girmiyor, bu da beni garip bir şekilde mutlu ediyor. "İstediğim kişiyi bulana kadar hiçbirinin önemi yoktu."

"Öyle mi? Ne kadar iyiydim?" Yanan boğazımdan zorla çıkardım.

"Seni masasının üzerinde becermenin ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin. Tıpkı çocukluğumun, hayatımın her parçasını benden aldığı gibi masumiyetini senden almak."

"Bunca yıldır bunu mu hayal ediyordun? Kucağına düştüğüm için ne kadar şanslısın."

Bana doğru bir adım atıp şişeyi geri aldı.

"Oh Red," diyor birkaç kadeh yuttuktan sonra. "Hayal ettiğim şey çok daha kötüydü. Aç."

İstediğini yapmaktan başka çarem yok, dudaklarımı ayırıyorum ve ağzımı viskiyle doldururken başımı geriye yatırıyorum.

Yeterince hızlı yutmaya çalışıyorum ama çok fazla döküyor ve ağzımdan göğsüme dökülüp elbisemi ıslatıyor.

"Pis küçük sürtük."

Çıplak göğsümün üzerinden serin hava esmeden bir saniye önce yırtılan kumaşın sesi boşluğu doldurmadan önce boynumdaki kayış geriliyor.

Şişeyi bitirip bana doğru bir adım atmadan önce yere bırakıyor.
"Senin yerinde olsam şimdi kaçırdım, küçük Macie Fletcher."
Göğsü meme uçlarıma değiyor ve tepkimi yutkunarak bastırıyorum.
"Senden korkmuyorum Leon," diyorum gözlerinin içine bakarak.
İkimiz de hayatlarımızda şeytani tecrübe ettik ve o şeytan
değil. "Aptal, aptal kız."
Beynimin bedenime yetişmesi bir saniye sürüyor ama aşırı ısınan
tenim camlara dayandığı anda her şey geri geliyor.
"Leon," diye inliyorum, buz gibi soğuk cam göğüslerime neredeyse acı
veriyor.
Gözlerimi sıkarak kapatıyor, tüm kasabanın görebileceği şekilde
neredeyse çıplak olduğumu unutmaya çalışıyorum.
Tek yapmaları gereken yukarı bakmak ve... İçimden bir ürperti
geçiyor. "Sana baktıklarında ne göreceklerini sanıyorsun, Red?"
"Lütfen yapma," diye yalvarıyorum, başımı yana çevirirken bunu
yaptığım için nefret ediyorum.
"Sence rol yaptığın küçük tatlı Macie Smith'i görüyorlar mı? Yoksa
gerçekte olduğun pis yalancısı mı?"
"L-Leon."
"Ne gördüğümü biliyorum," diye kulağıma hırlıyor. Derin sesi içime
arzu dolu bir ürperti gönderiyor.
Bu çok yanlış. Çok yanlış ama bu şekilde bile beni etkilemesine engel
olamıyorum.
"Sen. Pis bir Yalancısın. Macie. Fletcher." Her kelime havayı
yumrukluyor ve ben onları fiziksel darbeler gibi hissediyorum. "Ve
herkesin gerçeği keşfetme zamanı geldi."
"Ya sen?" Cesur hissederek
soruyorum. "Bu benimle ilgili
değil."
"Ama öyle. Görmüyor musun, benim yalanlarım seninkilerle iç içe
geçmiş durumda. Sen beni ifşa edersen, ben de seni ifşa ederim. İstedğin
bu mu? Dünyanın neden bu kadar kızgın olduğunu, kendinden ve diğer
herkesten neden bu kadar nefret ettiğini bilmesini mi?"
"Kapa çeneni," diye gürleyerek zaten bildiğim şeyi doğruladı. Az önce
hassas bir noktaya dokundum.
"Bu konu hakkında hiç konuşmadınız, değil mi?"
Vücudunun uzunluğu benimkine baskı yapıyor. Sıcaklığı neredeyse şu
anki konumumu unutturmaya yetiyor.
"Kapa şu lanet çeneni."

"Bu şekilde kullanılmanın sana nasıl hissettirdiğini hiç kimseye anlatmadın. Güvendiğin biri tarafından istismar edilmek."

"Macie," ismim bir anda konuşmayı kesmem için bir yalvarışa dönüştü.

"Artık anlatabilirsin. Küçük kirli sırrını zaten biliyorum, bu yüzden bana her şeyi anlatabilirsin. Seni ne kadar kirli hissettirdiğini açıklayabilirsin. Hatta istersen bundan zevk aldığını bile söyleyebilirsin."

"Yeter," diye gürlüyor ve elini başımın yanındaki cama vurarak ırkılmeme neden oluyor. "Bu benimle ilgili değil."

"Benimle oynadın Leon. Gizli bir amacın olmadığını düşündüğüm için deli olduğuma beni ikna ettin ama başından beri öyleydin. Bilmek istediğim şey, her zaman bu kadar amcık mıydın, yoksa seni bu hale o mu getirdi?"

Elini enseme götürüp yanağımı cama bastırırken, sorduğum soru ve kullandığım dil karşısında boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor.

"Onların seni izlemesini izlemeni istiyorum. Seni gerçekte olduğun gibi gördüklerinde gözlerinin içine bakmanı istiyorum."

Onun sözleriyle içimi şiddetli bir ürperti kaplıyor ama korkumu bastırıyorum.

Oradaki insanlar bir hiç. Hiç kimse. Muhtemelen beni görmediler bile. Ve görseler bile. Beni tanımıyorlar. Herhangi biri olabilirim. Ben sadece bir bedenim. Sadece gecesinin tadını çıkaran bir kadın.

Omuzlarımı dikleştirerek, yeni bulduğum özgüvenle omurgamı dikleştiriyorum.

Leon Dunn beni kıramayacak.

Richard Fletcher'ı atlattım, Leon'u da atlatabilirim.

Birlikte yaşamak zorunda kaldığım şeytanla kıyaslandığında o bir kedi.

Parmakları, üzerimde kalan küçük dantel parçasının etrafında kıvrılırken kalçamı okşuyor.

"Bu seni gerçekten daha iyi hissettirecek mi?" Ben soruyorum. "Beni bu şekilde utandırmak sana gerçekten ihtiyacın olanı verecek mi? Bunca yıldır arzuladığın misilleme bu mu?"

Kumaşı vücudumdan çekerken, "Keşke yanımda bir tıkaç getirseydim," diye mırıldanıyor. "Belki de bunu kullanmalıyım. Seni kendi külotunla sustururum."

Aklıma gelen görüntü kalçalarımın yuvarlanmasına neden oluyor.

"Siktir," diye bağıyor ben onun sert sikine sürtünürken. "Bunu sen istedin." Bir saniye sonra külotumun danteli dudaklarımı okşuyor.

"Aç."

Dudaklarımın içini ısırarak reddediyorum.

"Meydan okuyan küçük bi-"

"Argh," diye bağıriyorum kıcıma o kadar sert şaplak atıyor ki ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Siktir," diye mırıldanıyorum aniden ağzıma tıklan dantele karşı.

Elim hemen onu çıkarmak için kalkıyor ama yanına bile yaklaşamıyorum çünkü her iki bileğimi de yakalayıp arkamdan tutturuyor.

Kemerini çözerken derinin şakırtısı odayı dolduruyor.

"Oh Tanrım," diye inliyorum kumaşın etrafında

"Hayır, bebeğim. Artık sana yardım etmeyecek. Kendini şeytana teslim ettin. Ve tahmin et ne oldu?" Sanki gerçekten cevap verebilirmişim gibi bir an duraksıyor. "Oyun zamanı."

Ellerimi arkamdan sıkıca bağladı.

O kendi kendine kıkırdarken kendimi kurtarıp kurtaramayacağımı görmek için çekiştiriyorum. "Kaçmana izin vereceğimi düşünmen çok tatlı."

Hayal kırıklığı içinde inleyerek onu tutmaya çalışıyorum.

"Çünkü bir an için Perşembe gecesinin bittiğini düşündüysen. Seni sistemimden çıkardığımı düşündüysen, çok yanılmış olursun."

"Senden nefret ediyorum," diye feryat ediyorum, bu onu daha çok güldürüyor çünkü biliyor ki aklım sözlerime inanıyor olabilir. Bedenim inanmıyor.

Kalbim çarpıyor, göğsüm kabarıyor ve arzumun kalçalarımın altına damladığını şimdiden hissedebiliyorum.

Bu utanç verici çünkü her an vücudumun onu ne kadar çok arzuladığını öğrenecek.

Bu yanlış. Hem de çok yanlış. Peki neden bu kadar doğru hissettiriyor?

Bir kez daha haykırıyorum ve avucunu kıcıma indiriyor, darbenin gücü beni cama daha çok bastırıyor.

"Eminim aşağıdan çok güzel görünüyorsundur. Tamamen şehvet dolu, sadece sana dokunmamı bekliyorsun."

Parmakları kalçalarımı o kadar sert kavırıyor ki, alt bedenimi pencerelerden çekerken iz bırakacağından hiç şüphem yok.

Beni tekrar tokatladığında çığlık atıyorum.

"Çok güzel," diye düşünüyor, yanığı avucuyla ovuyor. "Benim için ısladın mı, Red?"

Başımı sallıyorum, ikimiz de yalan söylediğimi bilmemize rağmen ona boyun eğmek istemiyorum.

"Bu çok komik, çünkü kokusunu alabiliyorum bebeğim. Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu koklayabiliyorum. O kadar tatlı ki ağzımı sulandırıyor."

Arkamda hareket ediyor ve arkama baktığımda dizlerinin üzerinde, kıcımın tam yüzünde olduğunu görüyorum.

Kalçalarım yuvarlanıyor, bedenim bir şeyler hissetmek, içimde sımsıkı sarılmış olan ihtiyacın milyonlarca parçaya ayrılmasını sağlamak için çaresiz.

Bunu yapabilir. Yapabileceğini biliyorum. Ve bunu istediğimi bildiğini de biliyorum.

Bunların hepsi oyununun bir parçası mı? Dikenli sözleriyle, acımasız dokunuşlarıyla bana işkence ediyor ve beni bekletiyor. Yalvarıyor.

Hayır. Yalvarmayacağım. Ve sadece şu anda yapamadığım için değil.

Bir eliyle kıcımın yanağını sıkarken, bir parmağını büzülmüş deliğimde gezdiriyor.

"Bunu da almalıyım. Tüm ilklerini al ve seni başkaları için mahvet."

Nefesim onun kötü sözleriyle boğazımda düğümlenirken, amım bir başka arzu dalgasının beni yıkamasıyla hiçbir şeye kenetlenmiyor.

Bunu istemiyorum.

Benden her şeyimi almasını istemiyorum.

İstiyor muyum?

Hassas tenimin etrafında dönmeye başlıyor, bu yabancı bir his ama içimdeki ihtiyacı artıran bir his.

"Bahse girerim o kadar sıkı olurdun ki neredeyse sikimi boğacaktın," diye mırıldanıyor ve benden çok kendisiyle mi konuştuğunu merak etmeye başlıyorum.

Sonra aniden parmağı kayboluyor ve çok daha yumuşak bir şey bana bastırduğında bağırmaya çalışıyorum.

Boğazımdan bir inilti kopuyor, o beni yalarken külotum tarafından boğuluyor. Amım fışkırırken bacaklarım titriyor.

Çılgılık atıyorum, dilini içime iterken yumruklarım sıkıca bağlanıyor.

Çok kötü. Çok kirli.

Ama ben seviyorum.

"Bunu istiyorsun, değil mi? Sikimin kıcının o kadar derinlerine gömüldüğünü hissetmek istiyorsun ki senin nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bilmiyorsun."

Başımı tekrar sallayarak sözlerinin doğru olduğunu reddediyorum.

Beni bir tokatla cezalandırıyor. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, ta ki kışımında onun parlayan kırmızı el izi olduğundan emin olana kadar.

"Güzel," diye mırıldanıyor, parmaklarını iç uyluklarımda gezdiriyor, hareket ettikçe sularımı topluyor. "Macie, Macie, Macie. Benim için çok ıslaksın. Böyle küçük, yalancı, pis bir fahişe."

Geri itiyorum, kendimi ona sunuyorum, tekrar diline, parmaklarına ihtiyaç duyuyorum. Her şeye.

"Herkes bundan zevk aldığını düşünebilir. Ben seni yerken tüm ülkenin seyretmesi için sergileniyorsun."

Boğazımdan bir inilti yükseliyor, tam da bunu yapmasını isteme ihtiyacım dudaklarımdan umutsuzca dökülüyor.

Neyse ki, sadece bir kalp atışı içinde, talebimin gereksiz olduğunu anlıyorum. O beni boylu boyunca yalarken ben külotumun etrafında çılgılık atıyorum.

"Çok tatlısın."

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni kucakladığında, bırakma isteğimle bacaklarım titriyor.

Klitorisimin etrafında daireler çiziyor, hassas tenimi ısıtıyor ve dilini içimin derinliklerine daldırıyor.

Kalçalarım daha fazlası için çaresizce yuvarlanırken yanağım ve göğüslerim cama yapışıyor, vücudum ısınıyor, ter her yerimi kaplıyor.

İnliyorum ve miyavlıyorum, külotumu ağzımdan çıkarmak için kaşınıyorum, böylece gerçekten bırakabilirim ama onları ne kadar tükürmeye çalışsam da yapamıyorum.

Sırtını pencereye dönecek şekilde yer değiştiren Leon bir kez daha klitorisimi emiyor ama bu sefer iki parmağını içime sokuyor. İçime girmesi yakıyor ama acı o kadar iyi geliyor ki, duvarlarımı okşadığı anda neredeyse boşalıyorum.

Gözlerimi sürükleyerek açıyorum. Soğuk, şeytani gözleri bana dik dik bakarken ona bakıyorum.

Bana karşı hissettiği her şey yeşil derinliklerde parlıyor. Nefreti, öfkesi, ama daha da önemlisi arzusu.

Beni cezalandırmak isteyebilir ama bu durumu çevreleyen tüm saçmalıklara rağmen, o da beni en az benim onu istediğim kadar çok istiyor.

Kırık parçalarımız aynı hizaya geliyor.

Olmayı bekleyen bir araba kazası olabiliriz. Ama bu şekilde, şu anda, diğerinin görmesi için içimizden kanayan acımızla çırılçıplak soyunmuşken, o bunu kabul etmeyi reddetse bile işe yarıyoruz.

Farklı şeyler yaşamış olabiliriz. Ama biz aynıyız. Derinlerde, aynı parçalanmış ruhlara sahibiz. Aynı intikamı arzuluyoruz, aynı misillemeyi yapmak için yanıp tutuşuyoruz.

Tek fark, yıllardır kafamda dolaşan düşünceleri gerçekleştirmek için gerekli araçlara sahip olduğunu düşünüyorum.

İşkencelere, kâbuslara bir son verebilir. Ama kendisi için bir gelecek bulabilmesi için geçmişi, başına gelenleri kabullenebilmesi gerekiyor.

Orgazmım nihayet zirveye ulaşmaya başladığında boğazımdan bir inilti kopuyor. Ama tam düşmek üzereyken Leon parmaklarını vücudumdan ayırıyor ve klitorisimdeki kısır tutuşunu serbest bırakıyor.

Nefes nefese kalıyorum, ihtiyacım olan havayı umutsuzca sadece burnumdan almaya çalışırken göğsüm kabarıyor.

Neyse ki bana acıyor ve pencereye doğru ilerledikten sonra danteli ağızımdan alıp yere atıyor.

"Oh Tanrım," diye iniliyorum, ciğerlerime kocaman hava çekiyorum.

Eli çenemi kavırıyor, başımı geriye itiyor, böylece onun koyu yeşil, sadist gözlerine bakmaktan başka çarem kalmıyor.

Hem dudakları hem de çenesi sularıyla parlarken dudaklarında şeytani bir gülümseme kıvrılıyor.

"Sen hasta bir piçsin Leon Dunn," diye tükürdüm.

Gülümsemesi genişliyor ama bir şey söylemiyor, onun yerine iki parmağını ağızımın içine sokuyor.

"Yalayarak temizle."

Gözlerim onunkilere dikiliyor, içimdeki nefret gözlerimi yakıyor ama her ne kadar ona karşı çıkmak istesem de dilimi parmaklarının üzerinde gezdirirken buluyorum, gözleri arzuyla parlarken kendi tatlarım ağızımda patlıyor.

Onları emiyorum, inlemesine neden oluyorum ve tam onları serbest bırakmadan önce dişlerimi derisine batırıyorum.

Hemen kanının bakırımsı tadı ağızıma doluyor. "Seni lanet orospu."

"Öyle mi? Bu konuda ne yapacaksın? Korkmuş küçük bir çocuktan başka bir şey değilsin Leon Dunn. Korkmuş, kırılmış, hiçbir şeye değmediğini düşünen küçük bir çocuk."

Eliyle ağızımı kapatarak kötü sözlerimi durduruyor. Beni geriye doğru itiyor ve ben karşı koymuyorum.

Bunları duymaya ihtiyacı var, olanlarla düzgün bir şekilde başa çıkmaya ihtiyacı var ve bu acı çekmesi gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Acıtacağım çünkü iyileşmenin tek yolunun bu olduğunu biliyorum. Ayrıca her şeyi ondan almak için burada olacağım.

Banyoya girene kadar durmuyoruz. Beni döndürüyor, tezgâhın üzerine çıkmaya zorluyor, göğsüm soğuk mermere bastırıyor, meme uçlarım pürüzsüz yüzeye çarpıyor.

Göğsü kabarırken gözleri aynada benimkileri tutuyor.

Sözlerim hedefine ulaştı, derinliklerindeki acıyı görebiliyorum ve bunun için benden nefret ediyor.

Güzel.

"Bitirdin mi?" diye soruyor, elini ağzımdan çektiğinde onunla alay etmeye devam etmeyeceğim riskini alıyor, ancak çok fazla hareket ettirmiyor çünkü sadece boğazıma doğru kayıyor ve uyarıda sıkıyor.

"Öyle misin?" Şaka yapıyorum.

Çenesi bana zaten bildiğim cevabı veriyor.

"Geçmişinin karanlığında boğulmak mı istiyorsun?" Bakışlarını tutarak ona soruyorum. "Seninle birlikte batmaktan çok mutluyum, Lee. Ama bu kolay olmayacak. Bizimki gibi geçmişler dağınık ve acı vericidir. Ve yaşadıklarını kabullenene kadar ışığı asla göremeyeceksin."

Aletinin sert başını giriş yerimde hissedene kadar kendini dışarı çektiğini fark etmiyorum bile.

"Kahretsin," diye bağıriyorum o ileri doğru iterken.

Başım önümdeki aynaya çarparken ayaklarım yerden kesiliyor.

Ben.

"Burada neyi başarmayı umuyorsun Leon?" O konuşurken ben de Pistonlar cezalandırıcı darbelerle içime girip çıkıyor. "Sana kötü olduğunu söylememi mi istiyorsun? Bir hiç olduğunu mu? Yoksa beni cezalandırarak intikamını aldığını mı söylememi istiyorsun? Ya da..." Bunun acı vereceğini bilerek ekliyorum. "Sana tıpkı onun gibi olduğunu, sonuçlarını umursamadan istediğini aldığını, istediğini incittiğini söylememi mi istiyorsun?"

"FUUUUCK," diye kükrüyor, itişleri o kadar sert ki, her biri serviksime çarptığında acıtıyor.

"Sen. Biliyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yanlış," diye tükürdüm. "Ben her şeyi biliyorum. Bu yüzden benden nefret ediyorsun. Utanıyorsun. Korkuyorsun. Zayıf olduğunu düşünüyorsun."

"HAYIR," diye gürlüyor, siki ŐiŐerken kalçalarımı tutuşu acı veriyor, patlamak üzere olduğunu bana bildiriyor. "HAYIR," diye bağırıyor ama boŐalmadan önce içimden çıkıyor, beni tezgahıan kaldırıyor ve yere itiyor.

Bir gümbürtüyle kıcıımın üzerine düşüyorum, önümde sikini yumruklarken acı omurgama yayılıyor.

Yüzündeki sert ifadeye ve kendini Şiddetle ekiŐtirmesine bakarken byleniyorum.

"ARGH," diye haykırıyor, sikinden fıŐkıran döller gŐsm kaplamadan önce tüm vücudu bir süre kilitleniyor.

Bir an için durdu, elini üstümdeki duvara dayadı, ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken oda uzun saniyeler boyunca sessizliğe büründü.

Ayak ucundaki koltuğumdan onu izliyorum, gözleri kapalı, yüzü azap içinde iki büklüm, kendine ve dünyaya duyduğu nefret her gzeneğinden sızıyor, bir sonraki adımın ne olacağını bekliyorum.

Vücudum ağrıyor, kollarım ve omuzlarım çekiliyor ve altımdaki soğuk fayanslara karşı titrerken doruğa ulaşmak için ihtiyaç duyduğu Şeyi bulmaya çalışırken amım hiçbir Şeyin etrafında kenetlenmiyor.

Bunun sona erebileceğine dair her türlü düŐünce, gözlerini açtığı anda yok olur.

Daha önce olduklarından bile daha soğuklar, eğer bu mümkünse. "Şu haline bak, ayaklarımın dibinde dllerimle kaplanmışsın." Gülümsüyor ve benim

Midem bulanıyor.

Ondan korkmadığımı iddia edebilirim ama şu anda akli dengesi yerinde değil gibi görünüyor.

Arkama uzanıp kollarımı serbest bıraktığında rahat bir nefes alıyorum ama bu kısa sürüyor çünkü sadece bir elimi serbest bırakıyor.

Beni kaldırıp duşa sokmadan önce kısa bir süre odaya bakıyor. Kollarımı kaldırıyor ve kemerini yeniden bileklerime doluyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kemerini duŐun demirine bağlarken çığlık atıyorum. "Leon," diye bağırıyorum o bir adım geri çekilince.

"Bacaklarını a, Şişmiş amını görmek istiyorum."

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Kimsin sen?" Nefes alıyorum, şu anda baktığım bu canavar yerine tanıdığımı sandığım Leon'a dair bir ipucu görebilmek için çaresizce.

"Sadece kırık dökük küçük bir ocuk," diye mırıldanıyor, bana sırtını dönüyor ve omzunun üzerinden bir bakış bile atmadan hışımla banyodan çıkıyor.

"LEON," diye bağıyorum, bir şekilde yerinden oynatabilmek umuduyla üzerimdeki korkuluğu sertçe çekiyorum ama nafiie. "FUUUUUCK," diye çığlık atıyorum, hüsrana içinde bacaklarımı tekmeliyorum.

MACIE

M Vücudum soğuğa karşı titriyor, kollarım ağrıyor, parmaklarım başımın üstünde buz gibi hissediyor. Uzun zaman önce uyuştular ama bu olmadan önce kendimi serbest bırakmak için savaşmaktan vazgeçtim.

Banyodan çıktıktan sadece birkaç dakika sonra otel odasının ana kapısı çarparak kapandı.

İlk başta, benimle sadece akıl oyunları oynadığını, hala burada olduğunu ve beni cezalandırmaya çalıştığını umdum, ama durumun böyle olmadığını biliyordum çünkü varlığının gittiğini hissettim.

Gözyaşlarım çoktan kurudu, umudum da onunla birlikte yok oldu. O geri gelmeyecek.

Sabah beni kurtarmak zorunda kalacak olan otel personelinin zavallı bir üyesi tarafından burada sıkışmış halde bulunacağım, beni bıraktığı durumu görecek.

Bu beni, beni serbest bıraktıklarında gözlerinde belireceğini bildiğim acıma duygusundan daha az rahatsız ediyor.

Acımalarını istemiyorum.

Bu gece kendimi neye bulaştırdığımı biliyordum. Sözlerimle canavarı dürttüğümü biliyordum. Gerçeğe kötü tepki vereceğini biliyordum. Bu yüzden yaptım.

Hepsini istedim. Onun gazabını. Acısını. Cezasını. Her bir parçasını hak ediyorum.

Ama bundan da öte, amcamın ona ilk dokunduğu andan beri etrafını sıkıca saran bağlardan kurtulmayı hak ediyor.

O. O tam da dediğim gibi, bir erkeğin bedenine hapsolmuş kırık bir çocuk.

Hayatına nasıl devam edeceği, yaşadığı acıyla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yok. Ama bununla yüzleşmek zorunda, yoksa içinde kaynayan karanlık onu öldürecek, amcamın ona yaptıklarının da ötesinde.

Ve ben buna izin veremem. Zaten o gün hiçbir şey yapmamış olmanın suçluluğuyla yaşamak zorundayım, bir de onun hayatının vicdanıma yük olmasıyla başa çıkamam.

Orada ne kadar oturduğumu, gelip beni kurtaracak birine ulaşmanın bir yolunu bulmayı dilediğimi bilmiyorum.

Sonunda yorgunluğum beni ele geçiriyor ve başım koluma yaslanmış, vücudum tüylerim diken diken olmuş ve Leon'un kurumuş dölleri göğsümdeyken uykuya dalıp çıkıyorum.

Bu gece için pişman olduğumu söylemek istiyorum. Ama sanırım Letty haklı olabilir. Buna ihtiyacımız vardı.

İkimizin de geçmişinden gelen ve kovulması gereken şeytanlar var ve bence bunu yapmanın tek yolu birlikte olmak.

Bireysel olarak kolayca bataabilir, tıpkı Leon'un son on yıldır yaptığı gibi kendimizi karanlığa kaptırabiliriz. Ama birlikte, tüm bunların üstesinden gelmenin bir yolunu bulabiliriz.

Bir kilit sesi ve ardından açılan bir kapı beni bir anda uyandırıyor. Leon'un kapıda belirmesi için dua ederek doğruluyorum.

Ya o, ya da Letty. Onu neden bu konuda bana yardım etmeye layık gördüğüm hakkında hiçbir fikrim yok ama kendimi içinde bulduğum durumu yargılamayacağını biliyorum.

O anlıyor. Dürüst olmak gerekirse, benden daha fazla.

"Leon," diye bağıryorum, sesim ağlamaktan ve yorgunluktan pürüzlü çıkıyor.

Gelen her kimse birkaç dakika boyunca ana süitte dolanıyor ve ben de o olması gerektiği sonucuna varıyorum çünkü beni gerçekten kurtarmaya gelen biri olsaydı, seslendiğim anda burada olurdu.

Ağır ayak sesleri bana doğru yöneldiğinde kalbim yerinden fırlıyor. Ortaya çıkması için dua ediyorum, gözlerinin yumuşaması için, karanlığının hüküm sürmesine izin verirken ihtiyaç duyduğu teselliye bulması için.

Ama o ortaya çıktığında ve ben gerçekten yüzleştiğimde bunların hepsi unutuluyor.

"Leon," diye nefes alıyorum, ondan nefret ettiğim halde bir şekilde içime işlemiş olan bu kırık adam için duyduğum endişe öne çıkıyor.

Sessizce küvete doğru yürür ve musluğu açar.

Hiçbir şey söylemiyor, çalışırken bana bakmıyor bile, akan suyun altına bol miktarda köpük döküyor, odayı seks ve acının kalıcı kokusunun yerini alan çiçek kokusuyla dolduruyor.

Sonunda bana döndü, elini yarılmış dudağına götürdü ve bir damla kanı sildi. Ama ben yaklaştıkça ve yaraları daha da belirginleştikçe, yarılmış dudağının endişelerinin en küçüğü olduğunu fark ediyorum.

"Ne oldu?" Kırık eklemlerini beni tutan kemere doğru hareket ettirip beni serbest bıraktığında soruyorum.

Gözleri bir an için benimkileri buluyor ve karanlık derinliklerindeki acı karşısında nefesim kesiliyor.

"Leon," diyorum nefes nefese, işe yaramaz kollarım iki yanıma düşerken. Ona bakarken acımı unutuyorum.

Başını o kadar hafif sallıyor ki, eğer bu kadar dikkat etmeseydim kaçırabilirdim.

Uzanarak beni yerden kaldırıyor ve vücuduna yaslıyor.

Gömleği kanla lekelenmiş, yüzü, boynu, kolları, her yeri tıpkı yurda geldiği gece olduğu gibi kan içinde.

O gecenin kötü olduğunu düşünüyordum ama şu anda yaydığı aura düpedüz dehşet verici. Ve konuşmuyor olması bile durumu daha da kötüleştiriyor.

Beni banyoya götürüyor, büyüyen köpüklerin ve sıcak suyun içine indiriyor.

İçine gömüldüğümde tenim yanıyor ama aynı pozisyonda sıkışıp kaldığım ve donduğum saatlerden sonra sıcaklık hoşuma gidiyor.

Bacaklarımı göğsüme doğru çekerek kollarımı bacaklarımın etrafına sarıyorum ve ondan bana geçen kanı fark ediyorum.

Kime ait olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve kendime karşı dürüst olursam, umurumda da değil. Hatta bir yanımda bunun amcamın olmasını diliyor.

Leon'un yerini bir sebepten dolayı istediğini biliyorum. Aptal ya da saf değilim. Planladığı şeyin sadece eski günleri yad etmek için hoş bir sosyal ziyaret olmadığını biliyorum. Leon ziyarete gittiğinde, bunun onu son görüşümüz olacağına dair bir his var içimde.

Onun böyle ciddi bir şey yapabileceğini düşünmek beni dehşete düşürmeli. Ama dürüst olmak gerekirse, tek hissettiğim rahatlama.

Yıllardır amcamın başkalarına zarar vermesini engellemek istedim. Kader onu ele geçirip herhangi biriyle yakınlaşma, hatta herhangi birini hatırlama fırsatını elinden aldığı için artık yetersiz olabilir. Fakat

Yine de sebep olduğu onca yıkımdan sonra bizimle aynı havayı solumayı hak etmiyor.

Arkamdaki kumaş hışırtısı dikkatimi çekiyor ve omzumun üzerinden baktığımda Leon'un kıyafetlerini çıkarıp yere attığını görüyorum.

Kaburgalarındaki koyu morlukların, yüzünü karartan morluklarla eşleştğini görünce nefesim kesiliyor. Bu gece kimi gördüyse belli ki aldığı kadarını vermiş.

Tek kelime etmeden ya da izin istemeden -gerçekten de öyle olmasını beklemiyordum- arkamdan küvete girdi ve hızla suya battı.

Kaslı bacakları benimkilerin dışında kayıyor, basit dokunuşu beni farkındalıkla ürpertiyor.

Ne yapacağımı ya da şu anda neye ihtiyacı olduğunu bilmeden hareketsiz oturuyorum.

Diğer ayakkabının düşmesini, dudaklarından kin dolu sözlerin dökülmesini beklerken kalbim göğsümde gümür gümür atıyor.

Ama hiçbir şey gelmiyor.

Hareket ettiğinde tek yaptığı kolunu belime dolamak ve beni göğsüne doğru çekmek oluyor.

Dudakları omzuma değdiğinde ürperiyorum ve bu basit hareket karşısında gözlerim kapanıyor.

Buna tepki vermemeliyim ama kendime engel olamıyorum.

Sessizce onu takip ediyorum ve süngere uzanıp biraz sabun sürerken ona yaslanıyorum.

Kollarımdan başlıyor, ritmik daireler çizerek cildimi ovuyor, her yerimi temizliyor. Omuzlarıma ekstra özen gösteriyor, yumuşak köpüklerle masaj yapıyor.

Parmaklarını ağrıyan kaslarıma bastırırken inliyorum, saatlerce terk edildikten sonra bu ilgiyi takdir ediyorum.

Birinden memnun kalınca diğerine geçiyor, başım gevşiyor ve ben sadece onun dokunuşunun tadını çıkararak uzanıyorum.

Bu gece bana davranışından o kadar farklı ki, başım dönüyor ama bu zevk almamı engellemiyor.

Suçluluk duyduğunu, beni terk ettiği için kendini affettirmeye çalıştığını düşünmek istiyorum ama burada Leon Dunn'dan bahsediyoruz ve şu anda aklından her şey geçiyor olabilir.

Kollarımı yıkamayı bitirdikten sonra göğsüme geçiyor ve kollarımı temizlediği gibi onu da aynı titizlikle temizliyor.

Tepkime karşı koymaya çalışıyorum ama süngerî meme uçlarımın üzerine sürdüğünde kendimi tutamıyorum.

Nefesim havayı keserken belimdeki eli sıkılaşıyor. Ama yine de hiçbir şey söylemiyor. Sadece elindeki işe devam ediyor.

Kafam karıştı.

Bu banyodan çıkan Leon nefret ve öfke doluydu, o kadar ki bir başkasının kanına bulanmış olarak geri döndü. Ama arkamda sessiz duran Leon gerçekten de onu suçladığım tüm yönlerden kaybolmuş ve kırılmış durumda.

Sessizliğe daha fazla dayanamayıp dudaklarımı ayırıyorum. "Le-"

"Yapma. Lütfen," diye nefes alıyor ve ben hemen dudaklarımı tekrar kapatıyorum. Onu zorlamanın zamanı geçti.

Etrafımıza bir kez daha sessizlik çöküyor, duyulabilen tek şey onun sık nefesleri ve etrafımızda patlayan baloncuklar.

Uzun, acı dolu dakikalar sonra hafifçe öne doğru oturuyor ve dudaklarını boynuma yerleştiriyor.

"Lee, ben-" Parmakları klitorisimi okşayana kadar eli karnımdan aşağı doğru yılan gibi kıvrılırken bir kez daha nefes alıyorum. "Aman Tanrım. Sanmıyorum-"

"Bırakın beni, lütfen. İhtiyacım var... İhtiyacım var..." "Tamam."

Bacaklarımı açarak, ona daha iyi erişim sağlamak için birini küvetin kenarına atıyorum.

Hareketleri yavaş ve ölçülü. Daha önceki acımasız dokunuşu ve yakıcı acısı artık yok.

Vücudumla mükemmel bir şekilde oynarken dudakları boynumu öpmeye devam ediyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Aşağıya uzanarak iki parmağını i ç i m e daldırıyor, başparmağı klitorisime bastırıyor.

"Lee," diye inliyorum, uzun zamandır kaybettiğim salıverilmem geri dönmeye başladığında sırtımı kamburlaştırıyorum. "Geldiğini hissetmem gerek bebeğim." Omzumu hafifçe ısıtıyor. Bu en büyük alay ve onun acımasız tarafını ne kadar sevdiğimi ilk kez gerçekten kabul ediyorum çünkü acıyı en az onun kadar arzuluyorum. Ama bu ne değil Bu konu hakkında.

Boştaki eli göğsüme uzanıyor ve ben sonunda kendimden geçene kadar meme ucumu sıkıp büküyor.

"Oh, kahretsin, kahretsin. Siktir, Leon," diye bağıyorum, bastırılmış zevk dalgaları içimde yuvarlanıyor. Ben boşalırken tırnaklarım kalçalarına batıyor, ben tükenene kadar hareketleri durmuyor.

"Kahretsin," diye soluk soluğa tırnaklarımın derisine battığı yerdeki küçük kanlı hilallere bakıyorum. "Çok üzgünüm-"

"Yapma," diye bağıyor ve ben bir kez daha dudaklarımı kapatıyorum.

Kolları bedenimi sarıyor ve beni sert göğsüne yaslıyor. Sertleşti, boyu omurgama baskı yapıyor ama bu konuda hiçbir şey yapmıyor.

Nefes alışları kulağımın dibinden geçerken kalbinin göğsünde gümbürdediğini hissedebiliyorum ama yine de hiçbir şey yapmıyor.

Bir şey söylemesini, bir şey yapmasını beklerken dakikalar geçiyor ama asla yapmıyor.

Umutsuzca nereye gittiğini, kanın kime ait olduğunu bilmek istiyorum ama o bir bilgi verene kadar ağzımı kapalı tutmaya kararlıyım. Bu gece ikimiz de birbirimize yeterince zarar verdik zaten.

"Hava soğuk," diyor sonunda ve dışarı çıkabilmesi için beni nazıkçe öne doğru itiyor.

Bir havlu alıp beline sardıktan sonra raftan bir tane daha alıp bana uzatıyor.

Tereddütle küvetten kalkıp içine giriyorum.

Beni sarıyor, yüzümü ona döndüğüm anda gözleri gözlerimi tutuyor.

Ona bakıyorum, bir şey yapmasını bekliyorum, beni öpeceğini düşünüyorum ama asla yapmıyor. Onun yerine uzanıp ıslak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Bu hareket beni kendimden geçiriyor ve bu gece bana yaptıklarını unuttuğum için kendimi azarlıyorum.

Şu anda garip bir şekilde tatlı davranıyor olması, bu akşamı silmiyor, acıyı arzulamış olsam bile, bağlanıp saatlerce bırakılmayı asla istemedim.

Hatırlamak bile kollarımı ağrıtıyor.

Ayaklarımı yerden kesen Leon, bizi banyodan çıkarıp doğruca önümüzde şehrin parıldayan ışıklarına bakan kocaman yatağa götürüyor.

Havluyu üzerimden çekip çarşafı kaldırdı ve beni kalkmam için cesaretlendirdi. içinde.

Tereddüt ediyorum. Gerçekten yapmam gereken şey gitmek. O gittiğinde ben de gitmeliyim.

Ama onun perili yeşil gözlerine bir kez daha baktığımda bunu yapamayacağımı anlıyorum, en azından şimdilik.

Onun acısını, çektiği eziyeti görmek, onun istediğini yapmam ve çarşafaların altına girmem anlamına geliyor.

Saniyeler sonra kendi havlusunu attı ve ben de onun yanına geçmesini izledim.

Be

n. Uzun süre sessizce birbirimize bakarak yan yattık.

Konuşması için ona yalvarıyorum, bana içini rahatlatacak bir şeyler söylemesi için.

Ama o bunu yapmıyor ve sonunda benim sessiz yalvarışlarımdan bıkmış olmalı ki yerimizi değiştiriyor, beni ters çevirip sırtımı önüne doğru çekiyor, kolunu belime dolayarak beni sıkıca kendine bağlıyor.

Yorgun bedenim altımdaki lüks yatağa gömülüyor ve nihayet konuştuğunda neredeyse uykuya dalmak üzereyim. Çoktan uyuduğumu düşünüp düşünmediğini bilmiyorum ama hareketsiz kalıyorum ve durmayacağını umarak nefesimi sığ tutmaya çalışıyorum.

"Babam biliyordu," diye fısıldıyor. "Ona o yaz neler olduğunu anlattım. İtiraf etmek için sahip olduğum tüm gücü harcadım. Richard onun arkadaşıydı. En iyi arkadaşlarından biriydi. Ona anlatmanın, kabul etmesini sağlamanın zor olacağını biliyordum. Hiç beklemediğim şey ise, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki normalmiş gibi geçiştirmesiydi."

Kaybolan o küçük çocuk için gözlerim yaşardı. Yardım edemeyen korkmuş küçük kız için.

Hiç hissetmediğim kadar güçlü bir suçluluk duygusu pençelerini göğsümün etrafına doluyor ve nefesimi sabit tutmak neredeyse imkânsız hale geliyor.

"Bana sadece bunu aşmam gerektiğini söyledi. Richard'ın alabileceğim en iyi öğretmen olduğunu, NFL'deki şansımı diğerlerinden daha fazla artıracığını, bana söylediği her kelimeyi dinlemem ve tüm talimatlarını yerine getirmem gerektiğini söyledi."

Bedenimden bir ürperti geçiyor ve onun bunu hissetmemesi mümkün değil. "O yıl ilkti. Üçün ilki. O ilk yıldan sonraki her yaz Bir keresinde babama beni göndermemesi için yalvarmıştım ama o hep reddetmişti. Ülkenin dört bir yanındaki çocukların gıpta ettiği böylesine prestijli bir kampa katıldığım için ne kadar şanslı olduğumu söylerdi. Şanslı," diye tükürüyor.

"Tüm bu deneyimle ilgili tek şanslı şey, bir şekilde hayatta kalmış olmam."

Kolları beni biraz serbest bırakıyor, parmakları karnımın üzerinde daireler çizmeye başlıyor.

"Uyanık olduğunu biliyorum, Red."

Geriliyorum ama cevap vermiyorum, durup tekrar o acımasız Leon'a dönüşmesinden çok korkuyorum. Onun o haliyle daha önce başa çıkabilirdim ama şimdi bunu düşünemeyecek kadar bitkinim.

"Daha önce söylediğin her şey doğru. Tüm gençlik ve yetişkinlik hayatım onun, onu alt etme ihtiyacımın gölgesinde kaldı. O olmadan, seni bulma, sana zarar verme ihtiyacım olmadan, kim olduğumu bilmiyorum."

"Sana kendini bu şekilde unutturacak güce sahip olmamalı Leon."

"Biliyorum. Ama o biliyor."

Başımı sallıyorum çünkü anlıyorum. Ben de uzun yıllar boyunca öyle biriydim.

"Bana neler yaşadığını anlatacak mısın?" diye soruyor, tenime karşı nazik hareketleri beni uyutuyor.

"Belki bir gün," diye fısıldıyorum uyku beni ele geçirmeden önce ve bunların hiçbirinin var olmadığı bir unutkanlığa sürükleniyorum.

LEON

T Vücudunun ağırlığı benimkine baskı yapıyor, beni masasına sabitliyor ve midem bundan sonra ne olacağını bilerek yuvarlanıyor.

"Hayır, lütfen," diye ağlıyorum, bütün gün koşturmaktan bitap düşmüş bir halde. "Bunu yapamam, lütfen," diye yalvarıyorum ama her zamanki gibi bu onu durdurmuyor.

Ne istediğini biliyor ve beni daha az umursayamazdı.

"İyi bir çocuk ol, Dunn. Uslu ve hareketsiz dur. İşte bu kadar," diye teşvik ediyor, ancak bunu kastetmediğini biliyorum. Uyumlu olmamı istiyormuş gibi davranabilir ama ikimiz de kavga etmemden hoşlandığını biliyoruz, bu yüzden vazgeçtim.

Sadece itaat edersem, genellikle daha hızlı bittiğini, acının neredeyse katlanılabilir olduğunu, içimden geçen iğrenmenin neredeyse göz ardı edilebilir olduğunu öğrendim. Neredeyse.

Elini şortumun içine sokarken "Hayır," diye bağıyorum.

"Bunu benim kadar sevdiğini biliyorsun. Bunu benden saklayamazsın evlat."

Antrenmanın sonunda bakışlarını bana kilitlediğinde gözlerimi yakmaya başlayan yaşlar nihayet düşüyor. Benden tam olarak istediğini alırken, beni parçalanmış bir ruh ve lekelenmiş bir bedenden başka hiçbir şeyi olmayan kırık, içi boş bir çocuk olarak bırakırken, altımdaki masasına koca koca gözyaşları düşüyor.

Senden nefret ediyorum, sessizce hıçkırıyorum.

"Hayır, hayır, lütfen," diye bağıyorum, aniden sarsılarak uyanıyorum ve yatakta dik oturuyorum. "Siktir. Kahretsin," diye nefes alıyorum, elimi göğsüme götürüp çarpan kalbimi kapatıyorum.

Kabusumdaki olaylar gerçekmiş gibi midem çalkalanıyor, olmasına izin verdiğim şey için duyduğum tiksintiyi kusma ihtiyacım neredeyse

görmezden gelinemeyecek kadar güçlü.

Vücudumu kaplayan ter soğumaya başladığında derin nefesler alıyorum ve az önce çok canlı görünen anılar beni ürpertiyor.

Birkaç saniye sonra etrafımdaki her şey aklıma geliyor, sadece kabusum değil, önceki gecenin anıları da içime işliyor ve yatağın diğer tarafına bakıyorum.

Macie.

Ama boş.

"Red?" Nedenini bilmesem de sesleniyorum. Yorganı üstümden atıp, yatağın boş tarafının ne anlama geldiği konusunda yanılıyor olmam için dua ederek, süitte çıplak bir şekilde dolaşıp onu arıyorum.

"Macie?" Kafamı banyoya sokarak soruyorum, ama burada olduğuna dair tek işaret hala duş askısında asılı duran kemerim.

"Siktir. SİKTİR!" diye bağıyorum, kolumu geri çekiyorum ve lavabonun üzerinde asılı duran aynanın ortasına yumruğumu indiriyorum. Dün gece onu becerirken gözlerinin içine bakmak için kullandığım aynaya. "SİKTİR."

Tökezleyerek geri çekiliyorum, duvara çarpıyorum, kığım yere çarpana kadar fayanslardan aşağı kayıyorum.

Benim neyim var böyle?

Bir gece öncesinin anıları gözümün önüne geldi.

Penceredeki o, bana verdiği tepki. Ne kadar gaddar olduğumu. Saçmalıklarımı yüzüme vurup öfkemi nasıl körüklediğini. Onu nasıl bağlı bıraktığımı.

Bedenim titrerken içimde bir yerden bir hıçkırık yükseliyor. O haklı.

Tüm bu olanlar konusunda haklı. Eğer tüm bunların üstesinden gelemesem, beni sonsuza dek içine çekecek.

Kendime geldiğimde banyoda yere kıvrılmışım, vücudum ağrıyor ve soğuktan titriyordum.

Macie'yi burada aynı kadere terk ettikten sonra bunu hak ettiğimi düşündüm.

İnleyerek sırt üstü yuvarlanıyorum, tavana bakıyorum ve buradan sonra nereye gideceğimi merak ediyorum.

Sessiz süitte bir kapı sesi duyuluyor ve ben dirseklerimin üzerine kalkarak her kim ise uzaklaşmasını umarak dinliyorum.

Yapmazlar.

Birkaç saniye sonra kapı tekrar çalınıyor ve hemen ardından tanıdığım bir ses geliyor.

"Leon, orada olduğunu biliyorum. Aç şu lanet kapıyı."

"Lanet olsun," diye mırıldanarak ayağa kalktım ve dün geceki banyomuzdan önce yere bıraktığım giysi yığınının doğru odanın içinde ilerledim.

Onun kollarımda olduğu, ikimizin de köpükler ve sıcak suyla kaplı olduğu anılar aklıma geliyor ve sikimi kıpırdatıyor.

Boxerımı ve kot pantolonumu bacaklarımdan yukarı çekerken, artık bir gömleğim olmadığını fark ediyorum.

Macie.

Elimi yüzümde gezdirerek saçlarımı geriye itiyorum ve ona gecenin bir yarısı kanlı bir gömlekle kaçmaktan başka seçenek bırakmadığımı bildiğim için saçlarımın uçlarını acıyana kadar çekiyorum.

"Leon, yemin ederim, eğer yapmazsan bu kapıyı kırarım- Oh hey," diyor sahte bir gülümsemeyle kapıyı açtığım anda.

"Nereden bildin- Macie," diye mırıldanıyorum, her şeyi bilen en iyi arkadaşşımdan uzaklaşıp odaya geri dönüyorum.

"Evet, Macie. Gecenin bir yarısı kendini sihirli bir şekilde eve geri mi ışınladı sanıyorsun?" Letty alaycı bir şekilde sorar.

"Buraya bir sebep için mi geldin, yoksa sadece beni kızdırmak için mi?" Sehpanın üzerindeki tableti alıp kendime bir kahve sipariş ederek soruyorum.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, o iyi," diyor ve koltuğa çöküp kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Dün gece benimle gelmesine izin vererek hata yaptın."

"Özür dilerim, ikinizin de koruyucusu olduğumu fark etmemiştim. İkiniz de kendi kaderinizden sorumlusunuz."

"Kaderimde cehenneme gitmek var, Let."

Bana bakıyor, sözlerimi kabul etmeyi reddediyor.

"Sana ne oldu? Kızmış olabilir ama Macie'nin bunu yapmasına imkân yok," diyor ve başıyla benim parçalanmış yüzümü işaret ediyor.

Dün gece onu sıkıştırdığım yerden tavana kadar uzanan pencereye doğru yürürken, "Bunu ona hiç yakıştıramazdım," diye mırıldandım.

"Dışarı çıktığını, onu terk ettiğini biliyorum..." Sözüünü kesiyor ve Macie'nin dün gece burada olanlar konusunda ona karşı ne kadar dürüst olduğunu merak ediyorum. "Nereye gittin?"

"Pişman olacağım bir şey yapmadan önce biraz stres atmak için." "Yani bana dün geceden pişman olmadığını mı söylüyorsun?"

Dudaklarım ona istemediğimi söylemek için aralanıyor ama sonra Macie'yi hayal ediyorum, kolları başının üzerinde, benim döndüğüm gibi soğuktan titriyor ve suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

"Kesinlikle." Ayağa kalkıp bana doğru yürürken camın yansımalarını izliyorum. Eli, elimi tutana kadar kolumdan aşağı kayıyor. "Ne yaptığını anlıyorum Leon. Macie de öyle. Ama onu incitmek geçmişte değiştirmeyecek. Ve uzun vadede, sadece kendine daha fazla zarar veriyorsun."

Onun tavsiyesini dinlemek istemediğim için alay ediyorum. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye bağıriyorum, onu ürkütüyorum. "Ondan nefret ediyorum, Letty. Bunu nasıl göremiyorsun? Orada durdu ve o amcık beni taciz ederken izledi."

"O bir çocuktuk," diye bağıriyor Letty, benim ses tonuma ve öfkeme uyarak. "Ona ne yaptığını hiç sordun mu? Ona cinsel tacizde bulunmadığını söyledin. Ama neden bir şey söylemekten, sana yardım etmekten korktuğunu biliyor musun? Macie'yi senin gibi tanıdığına göre, belki de sana yardım edememesinin çok iyi bir nedeni vardır diye düşünmüyor musun?"

"Dün gece kaçması gerekirdi. Tüm bunları öğrendiği anda kaçmalıydı ama kaçmadı. Dün gece burada durdu ve hak ettiğini düşündüğü için verdiğiniz cezaya katlandı. Hatalı olduğunu biliyor, seni incittiğini biliyor ve bunu görmeye istekli çünkü onu cezalandırmanı istiyor. Ama bunu hak etmiyor Leon."

Beni sert bir bakışla iğnelerken, kendimi azarlanmış bir çocuk gibi hissederek sessizce orada duruyorum.

"İhtiyacını anlıyorum... bunun için," diyor odanın etrafını işaret ederek. "Ben de o yollardan geçtim. Ve seksten nefret ediyorum, bundan daha ateşli bir şey olamaz. Ama onunla konuşmalısın. Kimsenin anlayamayacağı bir şeyi paylaşıyorsunuz, gerçekten değil. Onu intikam almak için değil, seni iyileştirebilecek, kafadaki her şeyi düzeltebilecek tek kişi olduğu için bulman gerektiği gerçeğini hiç düşündün mü?"

"Letty," diye iç geçiriyorum, her şeyi bu kadar iyi çözmüş olmasından nefret ederek.

"Leon, Macie... O çok tatlı bir insan. En nazik insan. Ve daha iyi düşünmesine rağmen hâlâ burada. Hâlâ senin için savaşıyor."

Dün geceki acımasız dürüstlüğünü düşünüyorum.

"Daha birkaç saat önce bana söylediği şeyleri duysaydınız böyle konuşmazdınız."

"Gerçek mi?" Letty sorar.

Kapının çalınması konuşmamızı yarıda kesiyor ve sipariş ettiğim kahveyi almak için mekana doğru yürüyorum.

Onu sehpanın üzerine koyarak kanepeye uzanıyorum, ancak Letty sadece iki saniye sonra benim hareketimi taklit ediyor.

"Ne istiyorsun Leon? Gerçekten ne istiyorsun?"

"Hepsinin gitmesini istiyorum. Anıların, kabusların, acının." "Ve ona zarar vermenin bunu yapacağını mı düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum çünkü ihtiyacım olan huzura ulaşmak için ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Bence tam olarak ne istediğini biliyorsun, sadece bunu itiraf edemeyecek kadar korkaksın. Kane'in buraya benimle gelme teklifini kabul etmeliydin ki aklın başına gelsin," diye mırıldanıyor ve ona kahve teklif etmediğim için kahvemi çalıp bir yudum alıyor. "Bunun biraz şekere ihtiyacı var. Tatlandırılmaya ihtiyacı var."

Sonunda bardağın yarısını içtikten sonra bardağını uzatırken onu izliyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ona gözlerimi devirerek.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Saçma sapan hayatıma devam mı edeyim?"

"Ne olmuş ona? Şu anda nerede olduğunu biliyorsun, bana bunu görmezden geleceğini söyleyemezsin."

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Peki ya Brett? Onun nerede olduğunu bildiğinizi biliyoruz." "O gitti."

"Güzel. Yıllar önce siktirip gitmeliydi. Ama mesele bu değil." "Mesele tam olarak nedir, Letty?"

"Mesele şu ki, eğer bu işi batırırsan, tüm bunlar yüzünden hapiste çürürken hepsinin hayatını mahvetmesine izin vermiş olacaksın. Neden birdenbire Harris'lerle arkadaş olduğunu anlamadığımı sanma Lee. Bu lanet bir tesadüf değil."

"Ya öyleyse?"

"Ben aptal değilim, o yüzden bana aptalmışım gibi davranma." Ayağa kalkmak için kendini zorluyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve uzun bir iç çekiyor. Ne kadar bitkin görüldüğünü ilk kez fark ediyorum.

"Hepimiz buradayız Leon. Hepimiz yardım etmek istiyoruz. Tek yapman içergereken bize izin vermek.
i."

"Peki ya gördükleriniz hoşunuza gitmezse?"

"Lanet olsun. Seni seviyoruz, Lee. Geçmişindeki bazı boktan olaylar bunu değıştirmez. Kim olduğunuzu değıştirmez. Sizi ruhunuzun biraz kırık, karanlık kısımları için seviyoruz. Geçmişiniz sizi siz yapıyor. Ancak bir gelecek istiyorsanız, onu kucaklamanız, olduğu gibi kabul etmeniz ve ilerlemenin bir yolunu bulmanız gerekir."

"Dışarıda senin kadar iyileşmeye ihtiyacı olan harika bir kız var. Kendi acını bir süreliğine bir kenara bırakıp ona da yardım edebilirsin, bu durumdan birlikte çıkabilirsin ya da ikiniz birlikte boğulabilirsiniz. Ama şimdiden söyleyeyim, ikiniz de boğulmayacak kadar harikasınız."

"Ama bu sizin vereceğiniz bir karar."

"Savaşacak mısın, yoksa pes edip hiçbir şeyin kalmayana kadar tüm bunların seni tüketmesine izin mi vereceksin?"

Bunu söyledikten sonra bana sırtını döndü ve sözlerinden başka hiçbir şeyi havada asılı bırakmadan süitten hışımına çıktı.

"Lanet olsun," diye gürlüyorum, bardağı ve içinde kalanları duvara fırlatıyorum, tıpkı hayatım gibi paramparça olmasını izliyorum.

Cep telefonum çalmaya başladığında daha gideli birkaç dakika olmuştu. Cebimden çıkarıp bana bakan ismi görünce inledim.

Ekranı kaydırıp kulağıma götürdüm.

"Kardeşıme ne yaptın sen?" Reid havlıyor. "Ateşimi söndürmeme yardım ediyordu."

"Tanrım, ne kadar buhardan kurtulman gerekiyordu? Babanın da canına okudun."

"Bok gibiydi."

"Evet, anlıyorum dostum. Ama dinle, onu sürekli yarı ölü bırakmak ne kadar eğlenceli olsa da, buna bir son vermelisin. Yeni bir sezona bu sorunla giremezsin."

"Daha aylar var." "Bu sen değilsin Leon."

"Sen benim hakkımda ne biliyorsun ki?" Tersledim.

"İyi, iyi. Tamam. Ama yakında bir karar vermezsen, senin yerine ben vereceğim. Bu şekilde devam edemezsin."

"Peki ya benim diğer sorunum?" Şu anda pamuk ipliğine bağlı tek hayatın Brett'inki olmadığını bilerek soruyorum.

"Üzerinde çalışıyoruz. Bir eylem planı üzerinde çalışıyoruz. Bir şey bulduğumuzda sizinle temasa geçeceğim."

"Harika."

"Leon?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Kardeşimi bir daha dövmeyin. İşlerin yürümesi için onun kışına ihtiyacım var."

"Evet, elbette," diye kabul ediyorum ve o bana bunu yapamadan telefonu yüzüne kapatıyorum. İç çekerek kanepeye uzandım.

Gerçeğe dönüp tüm bu saçmalıklarla başa çıkmalıyım. Ama gerçekten, kendimi burada boğulmaya bırakmak istiyorum.

"Lee," diye gürledi Luca'nın kalın sesi, kapı zilini duyduktan saniyeler sonra merdivenlerden yukarı çıkarken. "Bir ziyaretçinin var."

Ben hala. Buraya gelmezdi. Gecenin bir yarısı kaçtıktan sonra gelmez, değil mi?

Bu sabah yatağın onun tarafını boş bulduğumu düşündükçe göğsüm ağrıyor.

O kâbustan sonra ona ihtiyacım vardı, ona ihtiyacım vardı ve o gitmişti. "Leon," diye tekrar seslendi.

"Kurtul onlardan, ilgilenmiyorum."

"Bu işe yaramayacak, kardeşim," ses tonundaki eğlenceyi duyuyorum ve bu beni sinirlendiriyor.

"Mastürbasyon yapmakla meşgulüm," diye yalan söyledim, "Kurtul onlardan."

Başka bir şey duymuyorum ve sadece söylediğim gibi yaptığını varsayabiliyorum ve dizüstü bilgisayarımı tekrar kaldırıyorum. Ta ki odamın dışındaki döşeme gıcırdayana ve kapım itilerek açılana kadar.

"Luc, kurtul dedim- oh," diye nefes alıyorum ziyaretçim görüldüğünde. Gözlerine bir kez baktım ve gözyaşlarına boğuldu.

"Kahretsin!" Dizüstü bilgisayarımı yatağımın üzerine fırlatıp ayağa fırladım ve titreyen bedenini kollarımın arasına aldım. "Çok üzgünüm anne."

"Bu senin hatan değil, Lee. Asıl üzgün olması gereken benim. Ben senin annemim ve bilmiyordum," diye hıçkırıyor ve ona daha sıkı sarılmamı sağlıyor.

Lanet olası Luca.

"Bilmeni istemedim. Bu senin hatan değil."

"Ama bilmem gerekirdi. Bunu görmeliydim, hissetmeliydim. Seni hayal kırıklığına uğrattım." "Hayır, anne. Hayır. Başarısız olmadın. Beni hayal kırıklığına uğratan tek kişi babamdı."

Başını göğsümden çekiyor, yanaklarından süzülen gözyaşlarını görünce kalbim sıkışıyor.

"Biliyor muydu?"

Başımı sallıyorum, onaylamama ihtiyacı olduğundan değil. O biliyor zaten.

"Lanet olası pislik. Nasıl yapabildi? Bunu sana nasıl yapabildi?" diye haykırıyor.

"Sorun yok, anne."

"Hayır," diye bağıarak kendini kollarımdan kurtardı. "Hayır değil, Lee. Senin incineceğini bile bile oraya gitmene izin verdi. Onu öldüreceğim. Bebeğimi incittiği için onu öldüreceğim." Odanın ortasında durup dünyası başına yıkılacakmış gibi bakarken vücudu öfkeyle titriyor. "Ondan nefret ediyorum," diye hıçkırıyor, sesi kırık ve tamamen yenilmiş. "Ondan çok nefret ediyorum."

"Anne," diyorum usulca, ona doğru bir adım atarak.

Gözlerini benimkilerle buluşturmada önce bir süre göğsüme bakıyor.

"Çok üzgünüm," diye hıçkırıyor, kendini bana atıyor ve kollarımda yıkılıyor.

Bizi geriye doğru götürüp yatağımın kenarına otururken kendi gözlerim duyguyla yanıyor.

"Her şey yoluna girecek anne," diyorum usulca. şu anda her şey yolunda gibi görünmese de, her şeyin yoluna girmesi için elimden geleni yapmam gerektiğini biliyorum. Annem, Luca, Shane, Macie, Libby, hepimiz bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmayacak kadar çok şey yaşadık.

Uzun zamandır hayatlarımızı kontrol eden bu pislige nihayet bir son vermenin zamanı geldi.

Reid'in önceki sözlerini düşünüyorum. Haklıydı.

Brett'e işkence etmek eğlenceliydi, bir bakıma özgürleştiriciydi. Ama buna devam edemem.

Oraya her gittiğimde, onun hain gözlerine her baktığımda damarlarımdan biraz daha zehir akıyor.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Annem soruyor.

"B-Brett?" Richard'ı mı kastettiğini merak ederek soruyorum. "Evet."

Başımı sallıyorum, annemin onun saçmalıklarına bu kadar uzun süre maruz kalmasından nefret ediyorum.

Peyton ve Libby ile olanlardan sonra onun da Luca kadar şüpheli olduğunu biliyorum ama bu yükü onun omuzlarına da yüklemeyi reddediyorum.

"Bilmiyorum."

Benden uzaklaşıyor.

"Leon Dunn, eğer bana yalan söylüyorsan-

" "Anne," diye nefes alıyorum.

"Özür dilerim. Sadece onun yüzünden başının belaya girmesini istemiyorum. O senin zamanını ya da ilginin hak etmiyor. Yaptığı tüm pislikler ve sebep olduğu tüm acılar için cehennemde çürümesi gerekiyor."

"Daha fazla katılamazdım." Ben de onu tam olarak oraya göndereceğim.

"Yani..." Annem söze başladı ve ben de birazdan söyleyeceklerini düşünerek nefesimi tuttum.

Konuyu değiştirmek ve halıyı bir kez daha altımdan çekmek. "Luca bir kızdan bahsetti."

Tanrım.

"Tabii ki yaptı," diye mırıldanıyorum, annemi bu işe bulaştırarak burnunu işimin tam ortasına sokma ihtiyacına içimde öfke dönüyor.

"Ciddi olabileceğini söyledi."

Lanet olsun.

Bundan nasıl kurtulacağımı düşünerek elimi yüzümde gezdiriyorum.

"O Richard Fletcher'ın yeğeni."

Kollarımda hareketsiz kaldı.

"Bu bir... tesadüf."

"Evet. Tesadüf," diye mırıldandım.

"Leon," diye uyarıyor, gözleri çocukluğumdan çok iyi hatırladığım bir uyarı bakışıyla beni sabitliyor.

"Muhtemelen bilmemen en iyisi."

"Leon, eğer incittiysen-"

"Anne, lütfen yapmasak? İşler... karışık."

"Evet," diye nefes alıyor. "Ne zaman değiller?" Bir an sessizliğe gömülüyor ve ben de ona düşünmesi için zaman tanıyorum. Tüm bunlar onu bir yıkım topu gibi çarpmış olmalı. "Leon," diyor bu kez çok daha yumuşak bir sesle. "Hayat oyalanmak için çok kısa. Eğer onun seni mutlu edebileceğini düşünüyorsan, o zaman

bunun için gitmek. Sana ihtiyacın olan huzuru verebilecek bir şeyi kaçırmak için zaten çok fazla şey yaşadın."

Elini morarmış yanağımın üzerine koyuyor ve ben de elimi kaldırıyorum. "Kalbinin sesini dinle Lee. Öfkeni değil," diye yalvarıyor.

Dudaklarım cevap vermek için kıpırdıyor ama hemen fark ediyorum ki söyleyecek sözüm yok.

Onu.

"Birazdan Kayden'i görmeye gideceğim. Ona söz verdim.

Atari salonu." Amcık babamıza rağmen küçük kardeşimin etrafında inanılmaz bir aile olduğu için dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor. "Var mısın?"

"Evet, evet öyleyim."

"Hazırlan, seninle aşağıda buluşuruz."

Yatağımdan kalkıp kapıya doğru yürüyor ama gözden kaybolmadan önce bana geri dönüyor.

"Konuşman için seni zorlamayacağım, Lee. Ama hazır olduğunda, ben buradayım. Bana söyleyeceğin hiçbir şey senin hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek. Yapabileceğin hiçbir şey seni ne kadar sevdiğimi değiştiremez."

"Sağ ol anne," diyorum boğazımdaki yumruyu zorlayarak. "Ama Tanrı aşkına, kavgı etmeyi bırakmalısın. Bu senin hayatını mahvediyor. güzel yüz," diyerek ortamı yumuşatıyor.

"Ne, bu mu?" Kendimi göstererek soruyorum. "Bütün kızlar kötü çocukları sever, bunu bilmiyor muydun?"

Başını sallıyor ve gülerek "Görünüşe göre sadece bir kız için endişelenmen gerekiyor" diye mırıldanarak odamdan çıkıyor.

Yataktan kalkıp üzerime bir şeyler almadan önce bir süre kendi kendime gülüyorum. Annem haklı, berbat görünüyorum, bu yüzden en azından biraz daha şık görünmeye çalışmalıyım.

Annemi bulmak için merdivenlerden inerken bizimkilerin altındaki odalardan birinden müzik sesi geliyor ama mutfağa girene kadar kimseyi göremiyorum.

Sonra hem Luca hem de annem tezgâhtaki koltuklarından yüzlerinde aynı endişeli ifadeyle bana bakıyorlar.

"Benim adıma durma."

"Senden bahsetmiyorduk," diye karşı çıkıyor annem. "Elbette."

Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken Luca taburesinden kalkıp bana doğru yürüyor.

"Özür dilerim ama-"

"Sorun değil," diyorum, kollarımı açıp onu kucaklamak için kendime çekiyorum. "Geldiğine sevindim." Elini sırtıma koymadan önce bir an tereddüt ediyor.

"Peyton nerede?" Yokluğuna dikkat çekerek soruyorum.

"Libby'nin rehabilitasyon merkezine yerleştirilmesine yardım ediyor."

"Sonunda taburcu mu oldu?" Dudaklarımda içten bir gülümseme belirerek soruyorum.

"Evet. Umarım iyileşmesinin bir sonraki aşaması da bu kadar kolay olur." Ona başımı salladım. "Bizimle geliyor musun?"

"Atari salonuna mı? Tabii ki." Omzuma bir tokat attı. "Hadi, kardeşim. Değişiklik olsun diye normal olalım."

Luc ve annemle birlikte evden çıkıyorum ve uzun zamandır ilk kez karnımda bir parça umut çırpınıyor.

Belki de karanlık geçmişime rağmen benim için bir gelecek vardır.

MACIE

I Gecenin bir yarısı Letty'yi aradığım için kendimi suçlu hissediyordum ama üzerimde sadece Leon'un kanlı gömleğiyle taksiye binmem mümkün değildi ve burada kalamayacağımı da biliyordum.

Uykuya kolayca dalmış olabilirdim ama bunun tek nedeni alkol ve yorgunluğumdu. Bir sıçrayışla uyandığım anda farkına vardım ve o uyandığında orada olamayacağımı anladım.

Bir mucize eseri beni sıkıca tuttuğu yerden kurtulmayı başardım ve onu uyandırmadan sessizce odanın diğer ucuna doğru yürüdüm.

Mahvolmuş elbisemi görmezden geldim ve onun yerine gömleğini giymeyi tercih ettim. Başıma geçirdiğim anda pişman oldum ve kendimi onun sarhoş edici kokusuyla çevrelenmiş buldum. Ama başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

Letty'nin numarasını aradım ve cevap vermesi için dua ettim. Diğer seçeneğim Nate ya da Charlie'ydi ve onları bu işe bulaştırıp tüm bunların ortasında kalmalarını gerçekten istemiyordum. Nate zaten Leon'un öfkesiyle uğraşmak zorunda kalmıştı, bu fazlasıyla yeterliydi. Letty biliyor ama. Anlıyor. Ve beni bir an bile yargılamadan araba kazası gibi görüldüğüm yerden alacağını bildiğini biliyordum.

Onun huzurunda olmanın çok ferahlatıcı bir yanı var ve üçüncü çalışında cep telefonunu açıp otuz dakikadan kısa bir süre içinde burada olacağını söylediğinde çok rahatlamıştım. Yalnız geldiğinde daha da rahatladım. Letty'ye güveniyorum, bu da Kane'e güvendiğim anlamına geliyor, ama aynı şekilde beni böyle görmesine de ihtiyacım yoktu.

Otelin önünde durduğu anda, kendimi sakladığım karanlık köşeden koşarak arabasına atladım.

Sanki kaçmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi gaza bastı ve oradan uzaklaştı.

Araba kullanması gerekip gerekmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Partide içki içiyordu ve gerçekte ne kadar iştiğini bilmiyorum.

Uzun süre konuşmadı, sadece gecenin ardından kendi pişmanlıklarında boğulmama izin verdi. Bizi şehrin diğer ucuna götürürken tek yaptığı elini uzatıp benimkini sıkıca sıkmak oldu.

Konuştuğunda, ne olduğunu, nasıl onun kanlı gömleğine girdiğimi ya da neden koştuğumu sormadı, sadece yurtlara gitmek yerine onların yanına dönmek isteyip istemediğimi sordu.

Ama onun dairesinde saklanmak ne kadar cazip gelse de, bunun yanlış olduğunu biliyordum.

Beni buraya geri getirmesini söyledim ve o da getirdi. Beni yukarı çıkarması için ısrar ettikten sonra odama girene kadar kendimi tutamadım ve ona her şeyi anlattım.

"Öldür onu, Macie. Öldür onu," diye bağırıyor Nate, beni buraya ve şimdiye geri sürükleyerek.

Bağırdığı adamı görmek için ekrana bakıyorum ve silahımı ona doğru doğrultuyorum.

"Kahretsin, çok yakındı," diye nefes alıyor, oyuna devam ediyor ve olan bitene zerre kadar dikkat etmediğim gerçegini görmezden geliyor.

Ona bakarken yüzünün halini görünce irkildim. Suçluluk duygusu etrafımı sarıyor. Bu alışkın olduğum bir duygu ama söz konusu Nate olduğunda değil. Bu duygu genellikle sadece Leon'a aittir.

"Ben iyiyim, Mace. Bana kırılacakmışım gibi bakmaya devam etmene gerek yok. Biri bana ilk kez yumruk atmıyor ve sonuncusu olacağından da şüpheliyim."

"Mesele bu değil," diye mırıldanıyorum dikkatini sadece bana verebilmek için oyuna ara verdiğinde. "En başından beri hiç olmamalıydı."

Tek kaşını kaldırarak bana bakıyor.

"Seni istemediğini iddia eden biri için çok sahiplenici, sence de öyle değil mi?"

"Beni istemiyor. Bu-"

"Karmaşık. Biliyorum, söylemiştin. Aslında birkaç kez."

Gözlerini tutuyorum, bana dün gece ne olduğunu bir daha sormaması için yalvarıyorum.

Letty'ye karşı açık sözlü olabilirdim ama Nathan'ın olanlarla ilgili ayrıntılara ihtiyacı yok. Anlamayacaktır, bundan eminim.

Nathan çok tatlı, nazik ve şefkatli biri. Leon'un bana nasıl davrandığını duymak - bunu istediğimi iddia etmeme rağmen - eminim onu dehşete düşürürdü.

Hayır, dün gece olanların gizli kalması daha iyi. Anılarımın, yıllardır uğraşmak istemediğim her şeyi ittiğim o küçük kutuda kilitli kalması gerekiyor. Bu konuda çok tecrübeliyim. Eğer yapmazsam, çılgınca bir şey yapmayı düşünmeye başlamaktan korkuyorum. Kapısına dayanmak ve tekrar yapmasını istemek gibi.

Aklımdan geçenler beni alıp götürmeden önce kapıyı çarparak kapatıyorum. "Sanırım bununla işim bitti," diyorum ve kumandayı Nate'in yatağına bırakıp yan yana oturduğumuz yerden kalkarak arkama yaslanıyorum yatak başlığına karşı. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Arkadaş ister misin?" diye soruyor, hareketimi takip ediyor ve bacaklarını yataktan atarken kumandayı bırakıyor.

"Hayır, ben iyiyim. Biraz dolaşacağım, sonra yapmam gereken işler var."

"Bu gece izin alabilirsin, biliyorsun."

"Dün gece yaptığım gibi mi?" Soru ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum çünkü bunun onu daha da şüphelendireceğini biliyorum. "Uzun sürmez."

Arkama bakmadan odasından çıkıyorum çünkü yüzünde göreceğim acıma duygusunu biliyorum.

Çantamı ve ceketimi alıp yurttan çıkıyorum. Merdivenlerden koşarak iniyor, sola dönüyor ve kampüsün diğer ucuna doğru ilerliyorum; akşamın erken saatlerinde havayı içime çekerek, buraya ilk geldiğimden beri olduğu gibi beni rahatlatmasını umuyorum.

Cuma günü şehre geri dönene kadar burası evim gibiydi. Şimdi ise gittiğim diğer her yer gibi hissettiriyor. Sadece hayatta kaldığım bir yer.

Her pazartesi akşamı geldiğim parkın girişine yaklaşıp ne kadar yürüdüğümü fark etmiyorum.

Kapılardan geçip bankıma doğru ilerlerken etrafta neredeyse hiç kimse yoktu.

Kendimi yere bırakıp sakinleştirici olduğunu umduğum bir nefes çekiyorum. Ama işe yaramıyor. Burası da diğer her yer gibi onun tarafından kirletilmiş.

Sadece o birkaç kısa gün için hayatımın o kadar büyük bir parçası oldu ki, şimdi yokluğuyla kocaman bir boşluk bırakmış gibi hissediyorum.

Nefret ediyorum.

Bu kadar kolay içeri girmemeliydi.

Hayatımı duvarlarımı örerek, kimsenin bana yaklaşmasına izin vermeyerek geçirdim ve bir şekilde ben farkında bile olmadan onları yok etmeyi başardım.

Güneş ufkun gerisinde batarken ve ışıklar karanlığı aydınlatmaya başlarken orada uzun süre oturup önümde uzanan kasabaya bakıyorum.

Kendi kafamın içinde o kadar kaybolmuşum ki, çantamdaki cep telefonum çaldığında irkiliyorum.

"Lütfen yine lanet olası güvenlik alarmı olma," diye mırıldanıyorum kendi kendime, fermuarı açıp içeri uzanırken. İhtiyacım olan son şey yakın zamanda o eve geri dönmek. Zaten kötü anılarla doluydu ve şimdi Leon onları daha da kötüleştirdi.

O gün onun olduğunu bilmek beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor.

O gün ne yaptığımı -ya da ne yapmadığımı- asla unutmadım ve sık sık ona ne olduğunu merak ederdim, ta ki amcamın yaptığı şeyle nasıl başa çıkabileceğine dair korkunç olasılıklar aklıma gelip her şeyi kutuya geri koyana kadar.

O küçük çocuğun beni hatırlayacağını, bunca yıl sonra beni arayacağını hiç beklemiyordum.

Ona aşık olmayı hiç beklemiyordum.

Başımı eğiyorum, acı beni sarıp sarmalayıp bir sonraki nefesimi almakta zorlanana kadar göğsümü sararken hücremi elimde tutuyorum.

Dikkatimi dağıtmak için telefonumu ters çevirip ekrana bakıyorum ama istediğim dikkat dağıtıcı şey bir türlü gelmiyor çünkü bana bakan isim kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor.

Leon.

O n a bakarken elim titriyor, keşke söyleyeceklerini okuduğum belli olmadan okuyabilseydim.

Uzun dakikalar boyunca orada oturup kendime ne söylediğinin umurunda olmadığını söylüyorum. Sadece sileceğimi ve asla bilmeyeceğimi.

Ne de olsa dün gece yaptığım gibi gittiğim için muhtemelen benden nefret ediyordur. Beni ne kadar sıkı tuttuğundan, hiçbir yere gitmemi istemediği izlenimini edindim.

Sonunda merakım beni yeniyor ve ekranı kaydırıp uygulamaya dokunarak mesajını açıyorum.

Leon: Pencerele r  zel cam. Dün gece seni benden başka kimse görmedi.

Onun sözlerine bakarken ci erlerimdeki tüm hava bo alıyor.

Kula ıma başkalarının beni g rebilmesiyle ilgili tüm o kötü şeyleri fısıldarken pencerele re doğru bastırıldı ımın hatırası beni vuruyor ve tenim ısınıyor.

Herkese gösterilme fikrinden ho lanmak istemiyordum ama karanlık ve çarpık bir yanımda bunu seviyordu. Yaptıklarımı için nihayet cezalandırıldı ımı dünyaya göstermeyi seviyordum. Karma elini gösteriyordu ve bana hak ettiğim misillemeyi veriyordu.

Vücudumdaki ellerini, beni nasıl kızdırdı ını, yaladı ını ve ısırıldı ını hatırlayarak bankta kıvranıyorum.

Lanet olsun.

Hayır, lanet olsun ona.

Ondan nefret ediyorum. Ama... ama onu istediğimi inkar edemem. Onun karanlık ve çatlak tarafları benimkilerle mükemmel bir uyum içinde değil.

Ona yardım etmek istiyorum, amcamı geride bırakıp nefret ve öfke dolu olmayan bir hayat yaşamanın mümkün olduğunu göstermek istiyorum ama buna izin vereceğinden emin değilim.

Belki de intikamını aldıktan sonra, diyor kafamın içindeki küçük bir ses, planladığı şeyden duyduğum endişe içimde hızla yayılırken.

Amcamın nerede olduğunu biliyor. Bir sonraki hamlesi ne? Ona nasıl ulaşacak, eğer niyeti buysa? Orası Fort Knox gibi korunuyor.  ylece içeri girip, layık gördüğü ce ayı verip tekrar çıkamaz.

Ekranım bir kez daha aydınlandı ında irkiliyorum.

Özür dilerim.

Bu iki kelimeye bakarken göğsümde bir acı hissediyorum.

Ondan duyacağımı ya da göreceğimi hiç düşünmediğim iki kelime.

Cevap verme dürtüsü o kadar güçlü ki neredeyse beni ele geçirecek.

Ama sadece birkaç saniye sonra, cevap vermek zorunda olmadığımı fark ediyorum.

Leon: Ay ışığında çok güzel görünüyorsun.

Kalbim boğazıma kaçtı.

O burada mı?

Beni mi izliyor?

Hayır, olamaz. Neden rastgele bu parka gelsin ki? Burası benim parkım.

Başımı kaldırmadan önce birkaç saniye önümdeki yola bakarak cep telefonumu indiriyorum.

Girişe baktığımda gölgelerin arasında karanlık bir figür gördüğümde nefesim kesiliyor.

Onun uğursuz varlığı bazı insanları korkutabilir. Işığın içinde olması beni korkutmalı, özellikle de artık neler yapabileceğini bildiğim için ama durum bundan çok uzak çünkü bu mesafede bile, aramızda her zaman hissettiğim bağ daha da sıkılaşırken, alışmaya başladığım kimya aramızda çatırıyor.

Ama yapamam. Yapamayacağımı biliyorum.

Ayağa kalkıyorum, onu gördüğümü anlaması için bir süre gözlerimi ondan ayırmıyorum, sonra telefonumu kaldırıyorum ve çok basit bir cevap yazıyorum.

Ben de üzgünüm.

Sonra dönüp ters yönde parktan ayrılıyorum. Attığım her adımda gözlerimden yaşlar süzülüyor ama doğru olanın bu olduğunu biliyorum.

Dün gece... yoğundu, inanılmazdı, pek çok şey vardı ve Leon'la birlikte uçuruma düşmek ve onunla birlikte boğulmak çok kolay olurdu.

Ama hayatım boyunca bir başkasının karanlığında boğulmak için savaşmadım. Yurda döndüğümde geç olmuştu, planladığımdan çok daha geç ve neyse ki gözyaşlarım çoktan kurumuştur. Tek umudum hissettiğimden daha güçlü görünmek, böylece daha fazla soruyu davet etmemek ve

İçeri girdiğimde Nathan'ın endişesi.

"Tanrım, Macie. Senin için çok endişelendim."

"Özür dilerim, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım," diye yalan söylüyorum, kelimeler dudaklarımdan dökülürken yüzüm buruşuyor.

"Arıyorum ama telefonun kapalı."

"Evet, dün gece şarj etmeyi unuttum. Ben..." Koridorun sonundaki odamı gösteriyorum.

"Yine de iyisin, değil mi?"

"Evet, Nate. Ben iyiyim. Beni alt etmek için Leon Dunn'dan daha fazlası gerekecek."

Bana gülümsüyor ama gözleriyle buluşmuyor. Yalan söylediğimi biliyor ama her nedense bana bunu söylememeye karar veriyor ve peşini bırakıyor. En azından şimdilik.

Şaşırtıcı bir şekilde, o gece Leon'dan başka bir kelime duymadım. Bir yanım onun yatakhane gelip benimle konuşmaya çalışmasını bekliyordu. İsteddiği belliydi ama ondan hiçbir iz yoktu ve diğerleri de denediğini hiç söylemedi.

Beni yalnız bırakmaya karar verdiği için rahatlamış hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Daha çok endişeliyim. Cumartesi gecesi yaşadığım Leon iyi bir yerde değildi ve oradan nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ondan istediklerimi verdikten ve bana açılmaya başladıktan sonra ayrıldım. Geriye dönüp baktığımda, belki de ayrılmak en iyisi değildi. Belki de kalmalı ve daha çok zorlamalıyım.

Tüm bu sorular ve keşkeler önümüzdeki üç gün boyunca kafamın içinde tekrar tekrar dönüp durdu.

Letty her gün beni kontrol ediyor ama ben nasıl olduğunu sormamaya özen gösterdiğimde Leon hakkında konuşmaktan akıllıca kaçınıyor. Dün birlikte öğle yemeği yedik, Peyton da bana kız kardeşinin aşırı dozdan kurtulduğunu mutlulukla anlattı. Bir süreliğine de olsa olumlu bir şeyler duymak güzel.

ve kız kardeşinin şeytanlarıyla savaşmaya devam etmesi için dua ediyorum. Kane ve Luca hakkında konuşuyorlar ama yine de Leon ve aramızda olanlar konusunu geçiştiriyorlar.

Bu aynı anda hem rahatlama hem de işkence.

Bunun hakkında konuşmak her şeyi çok gerçekçi hissettiriyor, ama aynı zamanda bunu görmezden gelmek, hiçbirinin gerçekten yaşanmadığına, kısa bir süre bile olsa paylaştığımız bağlantının orada olmadığına inanmaya başlamama neden oluyor. Onca zaman benimle oynamış olabilir ama böyle bir kimyayı taklit edemezsiniz. Bu tür konularda çok tecrübeli olmayabilirim ama bundan eminim.

Bunu doğrulamak için Cumartesi gecesine ihtiyacım yoktu, ama bu gerçeği kesinleştirdi.

Artık ondan mesaj almıyorum. Yine de her gün defalarca telefonuma bakıp iyi olduğunu bana bildirecek herhangi bir şey olmasını diliyorum.

Çarşamba gecesi çalışma seansımın sonuna doğru ilerleyen saati izliyorum. O gece Leon'la birlikte ayrıldığım gruba bir daha katılamadım ama neyse ki başka bir grup onlara katılmama izin verdi. Şimdiden pişman olup olmadıklarını merak etmekten kendimi alamıyorum çünkü bu gece pek bir katkım olmadı. Aslında, katıldığım son oturumda olduğu gibi, ne konuştukları hakkında bile hiçbir fikrim yok.

Yanı başımızdaki kitap koridorunun sonundaki hareket gözüme çarpıyor. Neden bilmiyorum ama sanki izleniyormuşum gibi tüylerim diken diken oluyor.

O olabileceğini, burada beni bekliyor olabileceğini düşünerek kalbim yerinden fırlıyor.

Karnımda kelebekler uçuşuyor.

Bu yanlış, çok yanlış ama onun kirli sözlerini ve acımasız dokunuşunu arzulamaktan kendimi alamıyorum.

Bu küçük grubun sorumlusu gibi görünen adam, "Tamam, sanırım bu geceyi bitirmeliyiz, açlıktan ölüyorum," diyor. O kadar az dikkat ediyordum ki hiçbirinin adını bile bilmiyordum.

Herkes toparlanmaya başlarken bir anlaşma sesi duyuluyor ama ben kıpırdamıyorum. Parkta geçen gece olduğu gibi gölgelerin arasında durup beni izlediğini düşünerek olduğum yerde donup kalıyorum.

Tekrar baktığımda kimseyi bulamıyorum ve kendime aptallık ettiğimi ve hayal gücümü serbest bıraktığımı söylüyorum.

O burada değil. İlgilenmiyor. Benden istediğini aldı ve yoluna devam etti.

Bunun farkına varmak göğsüme acı veriyor ama bunu ne kadar çabuk kabullenirsem uzun vadede o kadar iyi olacak.

Herkes vedalaşıp çıkışa doğru gözden kaybolurken ben yavaşça eşyalarımı toplamaya başladım.

Gözlerimi eşyalarımın ayırmamaya ve arkama bakmamaya kendimi zorluyorum ama üzerime bir gölge düştüğünde ve burnuma tanıdık bir koku dolduğunda bu imkansız hale geliyor.

Bu oydu.

Seni izliyordu.

Ne yapacağını görmek için beklerken nefesim boğazımda düğümleniyor. Söyleyeceği şey.

"Macie?" diye nefes alıyor ve ciğerlerimdeki tüm havayı aceleyle boşaltıyor.

Omurgam dikleşiyor ama bedenim hala ona bakmak için dönmeyi reddediyor çünkü gözlerine baktığım anda her şeyin etrafımda yıkılabileceğini biliyorum.

Onun için endişeleniyor olabilirim. Onu özlüyor, onu arzuluyor olabilirim. Ama bu yine de geçmişimizi, yaptıklarını, yalanlarını silmiyor.

"Ne istiyorsun Leon?" Sesim beklediğimden daha soğuk çıktı.

"Sadece... Sadece konuşmak istiyorum, Macie." Sert sesi, eminim niyetlendiği yerden vuruyor beni.

Bu gerçek mi yoksa benimle yine oyun mu oynuyor?

Niyetinden şüphe etmekten nefret ediyorum. Ama bu onun kendi hatası.

Tüm güvensizliklerimi haklı çıkararak güvenimi sarstıktan sonra bunu beklemeliydi.

Hiçbir zaman benimle olmak istediği için birlikte olmadı. Hepsi bir oyundu. Tam olarak istediğini elde etmek için bir oyun, sonuçları lanet olsun. Tıpkı tanıdığım diğer futbolcular gibi. Kendi babam da istediğini elde edemeyince annem öldükten sonra kolay yolu seçti ve ikisinin de ölümüyle başa çıkmam için beni yalnız bıraktı. Amcam, hayatının istediği gibi mükemmel olması için elinden gelen her şeyi yaptı. Ve bir de Leon var. Gerçekten onlardan daha mı iyi?

Derin bir nefes çekerek omuzlarımı geriye atıyorum ve arkamı dönüyorum, hemen gözlerini buluyorum.

"Konuşmak ister misin?" Sesimi sabit tutarak soruyorum. "Tam olarak ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Sanki burada durup tüm kütüphaneye benim tarafımdan istismar edildiğini duyuracakmışım gibi yüz hatlarında korku titreşiyor.

Amca. "Benimle nasıl oynadın?" Onun duygularının öfkemi azaltmasına izin vermeyerek devam ediyorum. "Cumartesi gecesi beni tuvalete nasıl bağladın ve bıraktın? Saatlerce," diye tısladım.

"Macie, lütfen."

"Neden yapayım ki?" Alay ediyorum, ona bir kez daha sırtımı dönüyorum ve kitaplarımı çantama tikiştiriyorum.

"Çünkü haklısın. Cumartesi günü söylediğin her şeyde. Haklısın."

"Artık ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmiyorum Leon. Sen İsteddiğini aldın. İlk seferimi benden çaldın, amcamın yerini öğrendin. Daha ne istiyorsun?"

"Sen," diyor sıcak parmakları üst kolumu sararken ve beni kendisine doğru döndürürken.

Vücudunun sıcaklığı içime sızana kadar bir adım öne çıkıyor.

Koyu yeşil gözlerine bakıyorum. Ama bu renkte oldukları diğer tüm zamanların aksine, bu öfkeyle olmuştu. Şu anda, saf duygu.

Her şeyi çok basitmiş gibi gösteriyor. Yaşadığımız her şeyi sanki hiç olmamış gibi bir kenara itiyor.

"Leon, bu o kadar kolay değil-"

"Uğruna savaşmaya değer hiçbir şey kolay değildir." "Adil oynamıyorsun," diye fısıldıyorum.

"Kurallara göre oynamadığımı çoktan anladığınızı sanıyordum, Red." Sırıttıyor ve benim de bir parçam gülümsemek istiyor. Ama sonra bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu hatırlıyorum.

"Gitmelisin," diyorum çantamı omzumda daha yukarı çekerek.

"Sensiz olmaz. Bütün haftayı sana ne söylemek istediğimi planlayarak geçirdim. Daha fazla bekleyemem."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Elleri kolumdan aşağı kayıyor, parmakları benimkilere dokunuyor ama asla tamamen yakalamıyor.

"Borçluyum. Sana gerçeği borçluyum. Asla söyleyecek kadar cesur olamadığım her şeyi sana borçluyum."

Başımı sallıyorum, sözlerini kabul etmeyi reddediyorum.

"Yaşadığın her şey... neredeyse onun olduğu kadar benim de hatamdı. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Geçen hafta yaptığın şey. Anlıyorum. Acı veriyor. Ama anlıyorum. Neden peşimden geldiğini biliyorum. Roller tersine dönseydi, belki ben de aynısını yapardım. Seni o cehenneme mahkûm ettim. Bana atabileceğin her şeyi hak ediyorum."

"Hayır," diyor beklediğimden çok daha kararlı bir şekilde. "Ama bunu burada yapmak istemiyorum. Lütfen, bana sadece bir saat ver. O bir saatin sonunda hissettiklerin hâlâ geçerliyse, bunların hiçbiri olmamış gibi çekip gitmene izin vereceğim."

Nefesim kesiliyor, ona bakarken alt dudağımı ağzıma götürüyorum.

Gerçekten bunu mu demek istedi?

"İstiyorum."

Bunu yüksek sesle sorduğumu fark ettiğimde irkildim.

"Bir saat. Söylemen gerekenleri söylemek için bir saatin var ve sonra beni eve götürüyorsun. Oyun yok."

"Oyun yok," diye kabul ediyor.

Hafifçe başımı sallayarak parmaklarımı ondan çekiyorum ve bu gece burada birlikte olduğum diğerlerinin yolculuğunu takip ederek ama onun da peşimde olduğunu bilerek kütüphaneye doğru yola çıkıyorum.

Park yerine doğru yürürken yanıma yaklaşıp arabasına yaklaşıp kadar hiçbir şey söylemedi.

Yolcu kapısını benim için açıyor ama koltuğa oturmadan önce tereddüt ediyorum, bunu kabul ettiğim için akıl sağlığımı sorguluyorum.

"Seninle oynamıyorum,

Macie." "Evet, bunu daha

önce de duymuştum."

Uzanıyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Bu hareket karşısında tüm vücudum geriliyor ama parmağı beni okşarken tenim yanıyor.

"Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim. Bilmek istediğin her şeyi sana söyleyeceğim."

"Bir şey var mı?" Bana karşı dürüst olması için dua ederek soruyorum çünkü ona bu konuda güvenmeyi düşünürsem ve yine mahvederse, bu beni yıkacak.

"Herhangi bir şey."

"Tamam. Bir saatiniz şimdi başlıyor."

Gözlerimi onunkilerden ayırıp koltuğa uzanıyorum ve emniyet kemerimi bağlıyorum.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyor, kapıyı arkamdan kapatıyor ve kaputun etrafında koşarak bana katılıyor.

LEON

A Geçen hafta onu görme isteğimle savaştım. Kampüste onun cep telefonunu takip ettim, kaslarım kendi derslerimden çıkıp onunkilere katılmak için seğirdi.

ya da kafede yanına oturup sadece onunla birlikte olmak.

Ama ben yapmadım.

Pazar gecesi benden uzaklaştıktan sonra güçlü kaldım ve ona ihtiyacı olan boşluğu verdim.

Onu oraya kadar takip ettikten sonra bana sırtını dönmesini izlemek acımasızcaydı ama hak ettiğimden daha azı değildi.

Ama bu gece onun yine kütüphanede olduğunu, muhtemelen çok daha eğlenceli bir şeyler yapabilecekken yine sıkıcı bir çalışma seansına katlandığını görünce kendimi tutamadım.

Tüm haftayı mutsuzluğumun içinde boğulmakla geçirdim, tüm bunları hayatımı mahvetmeden nasıl sona erdirebileceğimi bulmaya çalıştım.

Etrafımdaki herkes haklı. Tüm bu saçmalıklarla düzgün bir şekilde başa çıkmaya başlamanın ve son on yıldır yaptığım gibi geriye değil, ileriye bakmanın zamanı geldi.

Richard Fletcher benden yeterince şey aldı. Masumiyetimi, çocukluğumu, geleceğimi ya da mutluluğumu daha fazla almasına izin vermeyi reddediyorum.

Benim üzerimde böyle bir gücü olmamalı.

Parmaklarımı kapının koluna dolayıp kapıyı açarken sakinleştirici bir nefes alıyorum, hindistan cevizi kokusunun saldırısına uğramak üzere olduğumu ve kendimi tamamen onun varlığına kaptıracağımı biliyorum.

Bağımlılık yapıyor.

O da benim, sadece henüz farkına varmamış olabilir.

Sessizce oturuyor, ben arabayı çalıştırıp alandan çıkarken ellerini kucagında kavuşturuyor.

Dilimin ucunda milyonlarca soru dans ediyor ama hepsini yutuyorum, bunun olmasına izin vererek zaten akıl sağlığını sorguladığı belliyken onu bombardımana tutmak istemiyorum.

Kampüsten çıkar çıkmaz gaza basıp bizi yalnız konuşabileceğimizi bildiğim bir yere doğru hızlandırıyorum.

Bana bir saat verdi ve ben bu süreyi yaşlı bir kadın gibi şehrin öbür ucuna giderek boşa harcıyorum.

Viraja biraz hızlı girdiğimde boğazından küçük bir inilti yükseliyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Benim masum küçük Macie'm, kabul etmese de, hızlı bir sürüşün heyecanını seviyor.

Cumartesi gecesinden görüntüler aklıma geliyor ve onun otelin penceresine yaslanmış ateşli küçük bedenini düşündükçe sikim pantolonumun içinde kabarıyor.

Charlie'yle birlikte olduğum o ilk gece tanıştığım, farlara yakalanmış bir tavşan gibi görünen Macie, aşağıdaki herkesin onun güzel çıplak vücudunu görebileceğini düşünerek asla orada öylece durmazdı.

Ama benim Macie'm herkesin gördüğü gibi utangaç biri değil. Benimle birlikteyken herkesin gördüğü o maskeyi düşürüyor ve ben de onun bunca yıldır saklamak zorunda kaldığı kadını deneyimliyorum.

Bilmek istediğim şey neden olduğu. Neden olduğu inanılmaz kadını ve gerçekte ne istediğini saklama ihtiyacı hissediyor?

Yani, cevabı biliyorum.

Bu o.

Hayatımı mahveden aynı amcık.

Ama ikimiz de bana ne yaptığını biliyoruz. Benden ne aldığını. Bilmek istediğim şey onun ruhunu, ruhunu nasıl ezdiği çünkü bunun benim için farklı bir şekilde olduğunu zaten biliyorum.

Farklı olduğuna sevindim. Ona hiç o şekilde dokunmadığı için mutluyum. Ama biliyorum ki onu bu kadar kötü incitebilecek başka şeyler de vardı.

"Leon?" diye soruyor, ilk buluşmamızın olduğu gece onu getirdiğim toprak yola döndüğümde. Ancak bu kez ağaçlar önümüzde açıldığında, ne bir gölgelik ne de parıldayan peri ışıkları var. Sadece

bu gece ikimiz. Dünyanın geri kalanının bilmeye hakkı olmayan karanlık sırlara sahip iki kırık ruh. "Adil oynamıyorsun," diye fısıldıyor nefes nefese.

"Yalnız kalmamızı istedim."

"Bunun olabileceği milyonlarca yer var. Neden beni buraya geri getirdin?"

"Çünkü güzel anılar barındırıyor ve sanırım konuşmamız gereken şeyler için onlara etrafımızda ihtiyacımız olacak."

"Neden?" diye soruyor, hâlâ bana bakmayı reddederek.

"Çünkü her şeyi bilmek istiyorum. Anlamak istiyorum. Acını dindirmek istiyorum."

"Sen yapamazsın, tıpkı kimsenin seninkini alamayacağı gibi."

Kapıyı iterek açıyor ve ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan dışarı çıkıyor.

Koltuğumda oturuyorum ve gölün kenarına doğru yürüyüşünü izliyorum. Ayakkabılarını çıkarıp suya adımını atıyor.

Kapıyı itip ona katılmadan önce ona on saniye daha veriyorum.

Yanına gelip, bu kadar yakın olup ona dokunamadığım için ölmek üzere olmama rağmen aramızda birkaç santim bırakıyorum.

Boğazımdaki dev yumruyu yutkunarak yumruklarımı sıkıyorum ve konuşmaya başlıyorum.

"Bende özel bir şeyler gördüğünü sanıyordum. Babamızın bitmek bilmeyen antrenmanları ve en iyi olmamız konusundaki ısrarı sayesinde kamptaki çocukların çoğundan daha iyi olduğumu biliyordum. Beni ilk kez kupalarını görmem için ofisine davet etmesinin, NFL'de başarılı bir kariyerin gerçekte neye benzediğini deneyimlememin nedeninin bu olduğunu düşündüm.

"Elbette hayatımın her gününü babamın anlattıklarını dinleyerek geçirmiştım ama başka birinden bunun dünyanın en iyi işi olduğuna dair hikâyeler duymak bağımlılık yapıyordu. Söylediği her kelimeyi yalayıp yuttum.

"Futbola zorlanmış olabilirim ama yine de futbol benim hayatımdı. Doğduğum günden beri bu spor damarlarımda dolaşıyor. Hâlâ da öyle. Sadece artık acı ile lekelenmiş durumda."

"Leon, sen-"

"Hayır, Macie, biliyorum. İçimdekileri dökmenin zamanı geldi."

Ayakkabılarımı çıkarıp suyun biraz daha derinlerine iniyorum, pantolonumu ıslatmaya başlayacağı gerçeğini umursamıyorum. Tek umursadığım şey

Şimdi Macie ve uzun zamandır içinde yaşadığım bu kara delikten çıkmanın bir yolunu bulmak.

"Beni gerçekten önemseydiğini, sadece arkadaşının oğlu olduğum için başarılı olmamı istediğini düşünmüştüm. Çok yanılmışım. Ve ona çok kolay güvendim."

"Bir gün antrenmandaydık ve diz arkası kirişimi incittim. Kötü değildi, gerçekten değildi ama öğleden sonra oturmak zorunda kaldım ve bu da beni kızdırdı.

"Richard bana bunu kontrol ettirmemi ve diğerleri duş almak ve akşam yemeği için hazırlanmak üzere odalarına döndükten sonra ofisine gitmemi istedi.

"Şey," diyorum ürpererek. "Bacağımı hiç kontrol etmediğini söyleyebilirim ve nihayet o odadan çıktığımda topallamamın tek nedeni diz arkası kirişim değildi."

Boğazından bir hıçkırık kopuyor, eliyle ağzını kapatıyor ve gerçekten bakacak olsam, yanaklarında ay ışığında parlayan gözyaşlarını bulacağımı biliyorum.

"Yapmasına izin verdiğim şeyden çok utandım," diye devam ediyorum. "Döndüğümde Luca da dahil olmak üzere diğer herkes kafeteryada yemek yiyordu ama ben yanlarından geçip kendimi yatağa attım.

"Hepsi tekrar ortaya çıktığında uyuyormuşum gibi davranmaya niyetliydim ama aslında geri geldiklerini hatırlamıyorum. Sanırım uyuyana kadar ağladım. Bedenim bana anılardan ve bedenimi parçalayan acıdan kurtulmam için izin verdi."

"Tanrım, Leon. Ben çok-"

"Yapma," diye çıkıştım. "Bana üzgün olduğunu söyleme. Sana bunun için söylemiyorum. Acımanı istemiyorum. Suçluluğunu bile istemiyorum. Artık istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ama bunu durdurabilirdim."

"Hayır bebeğim," diyorum usulca.

"Söyleyemezdin." "Ama

söyleyebilirdim-"

"Yıllarca paçayı kurtardı, Red. Sekiz yaşındaki bir kızın itirafı onu durduramayacaktı. O Richard Fletcher'dı. Her eyalette seviliyordu, sahadaki yetenekleri için kahramanlara tapılıyordu. Kimse onun yerine sana inanmazdı."

"Ama elimde kanıt ya da başka bir şey olabilirdi."

Kendimi durduramayıp sonunda uzanıyorum ve parmaklarımızı birbirine doluyorum.

Geri çekilmesini bekliyorum ama çekilmiyor ve şu anda buna ne kadar ihtiyacım olduğunu hissedebildiğini düşünmek istiyorum. Sadece burada bulunarak içimdeki her şeyi ne kadar yatıştırdığını biliyor.

"Onun yaptıklarının sorumlusu sen değilsin, Red. Bunların hiçbiri senin suçun değildi." "Daha önce söylediğin gibi değil," diye mırıldanıyor, sesi öfkeyle doluyor. "Daha önce pek çok şey söyledim. Birçoğu doğru değildi."

Son birkaç hafta içinde ona söylediğim tüm yalanları düşünürken dudaklarından hüznünlü bir kahkaha dökülüyor, eminim o da böyle düşünüyordur.

"Ondan çok nefret ediyorum. Lanet olası on yıl boyunca içimi yiyip bitirdi Macie. Onu bir yere yönlendirmek zorundaydım yoksa beni yok edecekti."

"Yani onun yerine beni yok etmeyi mi düşündün?"

"Seni bulacağımı hiç düşünmemiştim. Seni kafamda şeytani, sadist bir kaltak olarak tasarlamıştım. O gün için seni cezalandırabileceğim tüm yolları hayal etmişim ve haftalar ve yıllar geçtikçe bu bir saplantıya dönüştü. Tek düşünebildiğim ikinizi de elime geçirmek, canınızı ne kadar yakabileceğimdi. İkinizin de benim hayatımı mahvettiğiniz gibi ben de sizin hayatınızı mahvedebilirdim."

"Peki ya şimdi?" diye soruyor basitçe.

"Şimdi incitmek istediğim sadece biriniz var. Aslında, hayır. Bu doğru değil. Onu incitmek istemiyorum. Sadece onu bitirmek istiyorum."

"Ondan geriye pek bir şey kalmadı," diyor sessizce. "O artık hatırladığın kişi değil. O... Sana zarar veren o adam, o yere gelmeden yıllar önce öldü."

"Eğer bana onun peşinden gitmememi söyleme şeklin buysa, sana bunun mümkün olmadığını söylemek zorundayım bebeğim. Senin hakkında yanıldığımı biliyor olabilirim. Ama onun hakkında? Asla."

"Seni hiçbir şey yapmaktan alıkoymuyorum." Sonunda başını çevirip bana baktı.

Mavi gözleri karanlık, öfke, nefret ve dökülmemiş gözyaşlarıyla dolu, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Ne diyorsun sen?"

"Babamı bulanın ben olduğumu biliyor muydun?" diye soruyor, sesi aniden boş, tamamen duygudan yoksun.

"Hayır."

"Daha anaokulundaydım. Çok genç ve masumdum. Evet, ölümü tecrübe etmişim. Annemi kaybetmek acımasızcaydı ama bunu anlamamıştım. Sadece onun gittiğini ve bir daha geri gelmeyeceğini biliyordum. Babamın

bu yüzden yıkıldığını biliyordum.

"Geceleri merdivenlerin başında oturup, kaybıyla başa çıkmaya çalışırken ağlamasını, bağırmasını, bir şeyleri kırmasını dinlediğimi hatırlıyorum.

"Daha iyi olacağını düşünmüştüm. Herkes bana bunu söylüyordu. Acı azalacak ve hayat farklı bir şekilde de olsa devam edecekti.

"Ama babamın durumu iyiye gitmiyordu. Çok içiyordu, tabii o zamanlar bunu bilmiyordum. Tek bildiğim, onun tanıdığım adam olmadığı idi. Benimle konuştuğunda sesi farklı geliyordu, bana sarıldığında o kadar yumuşak değildi."

Sözleri karşısında irkiliyorum ve o da bunu fark ediyor.

"Bana asla zarar vermedi. Ama boğuluyordu ve bana daha sıkı sarılarak su üstünde kalabileceğini düşündü.

"Ama o gün dadımla birlikte eve geldim. Bana kurabiye yapacağımıza dair söz verdiği için mutfaka gitti ve ben de üstümü değiştirip ellerimi yıkamak için yukarı koştum.

"Merdivenlerin tepesine çıktığım anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Nasıl oldu bilmiyorum, sadece hissettim.

"Babamın yatak odasının kapısı hep kapalıydı. Annem öldükten sonra odaya neredeyse hiç girmedi, bu onun için çok acı vericiydi. Ama o öğleden sonra kapı ardına kadar açıldı.

"Hiç düşünmeden içeri girdim ve ona seslendim. Cevap vermedi."

Kalbim göğsümde gümür gümür atıyor, ellerim titriyor çünkü az sonra ne olacağını biliyorum. Nasıl öldüğünü biliyorum, sadece gerçeği keşfedecek kişinin o olduğunu bilmiyordum.

Hiçbir çocuk. Hatta hiçbir yetişkin, o gün bulduğu şeye maruz kalmamalı. "Beni o yöne doğru yürümeye iten banyo zeminindeki su birikintisiydi. Su olduğunu sandığım şeyin bir şey olduğunu fark ettim. başka."

Bu olayları hatırlarken o kadar güçlü ki. Sesi sanki başka birinden, hatta izlediği bir filmde bahsediyormuş gibi sağlam ve değişmez.

Onunla duyduğum büyük gurur duygusu içimi kaplıyor.

Bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok. Nasıl hayatta kalabildi ve şimdi burada durup sanki çok acıtmıyormuş gibi gerçekliğini kanırtabiliyor, çünkü biliyorum ki acıtıyor.

Daha önce tanıştığım herkesten çok daha güçlü ve bu gerçekten bir şey ifade ediyor çünkü etrafım çok sert insanlarla çevrili.

İnsanlar.

Uzaktan gelen bir gök gürültüsü ikimizi de ürkütüyor ve gözlerimi Macie'ninkilerden ayırdığımda üzerimizde parıldayan yıldızların öfkeli fırtına bulutları tarafından hızla yutulduğunu görüyorum.

Ürkütücü bir şekilde uygun görünüyor.

"Yerde yatıyordu, cenin pozisyonunda kıvrılmıştı, bir elinde hala bir bıçak, diğerinde ise üçümüzün bebeklik fotoğrafı vardı." Sonunda, o sahneyi hatırlarken sesi duygusallıktan çatlıyor.

İlk gözyaşı döküldüğünde ona doğru bir adım atıyorum ama o elini kaldırarak çok ihtiyacım olan şeyi yapmamı engelliyor ve bedenini kendime doğru çekiyorum.

"Çılgılık attığımı hatırlıyorum. Dadımın ayaklarının merdivenlerden gürleyerek çıktığını hatırlıyorum ama sonra her şey bulanıklaşıyor. Sağlık görevlileri, polis ve tanımadığım diğer insanların belirsiz görüntüleri var. Dadımın bana sarıldığını, gözyaşlarının saçlarıma döküldüğünü, vücudunun titrediğini hatırlıyorum. Ama kendim ağladığımı hatırlamıyorum.

"Sanki bu sabah olmuş gibi canlı bir şekilde hatırladığım tek şey, saatler sonra bana doğru yürüyen amcamın yüzündeki ifadeydi.

"Hâlâ evdeydik. Olmak istediğim son yerdi ama fazla seçeneğim de yoktu. Ondan başka ailem yoktu.

"Neyin ortasında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bana baktığı anda bu işten uzaklaştırılmaktan memnun olmadığı çok açıktı.

"Ondan hiç hoşlanmadım. Soğuktu, misafirperver değildi. Medyada tasvir edildiği gibi biri değildi. Ama babam bile onun hakkında iyi şeyler söylerdi, bu yüzden hepsinin benim kafamda olduğuna inanmak istedim. Gerçekten de babam kadar iyi biriydi. Ne de olsa kardeştiler.

"Sadece benden mi yoksa tüm çocuklardan mı nefret ettiği konusunda hiçbir fikrim yok. Üstün yetenekli çocuklar için bir yaz kampı işlettiği için sadece benden nefret ettiğini varsayabilirdim.

"Bakıcımın benim için hazırladığı çantaları topladı ve beni evden dışarı itti. Geriye dönüp baktığımda, hissettiğim kadar kötü görünmediğinden emin olsam da, sosyal hizmetler onunla gitmeme asla izin vermezdi, ya da en azından durumun böyle olacağını düşünmek istiyorum.

"Benimle arabaya bindiği anda, çenemi kapalı tutmamı ve kendimi görünmez kılmak için elimden geleni yapmamı istedi.

"Koltuğun içine kıvrılıp saklanmaya çalıştığımı hatırlıyorum, belki beni yutar da gidip ailemin yanında olurum diye umuyordum."

"Lanet olsun Macie," diyorum, kendi sesim onunkinden çok daha fazla etkilenmiş gibi çıkıyor.

Aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatıyorum ve bu sefer o buna izin veriyor.

Kollarımı ona doladığımda, bununla görüldüğü kadar iyi başa çıkamadığını fark ediyorum çünkü tüm vücudu şiddetle titriyor.

Bir gök gürültüsü sesi daha etrafımızda yankılanıyor ama o kıpırdamaya bile çalışmıyor, ben onu tutarken titreyerek öylece duruyor.

"Herkes bana küçük bir çocukken ebeveynlerinden birini kaybetmenin muhtemelen yaşayabileceğim en kötü şey olduğunu söyledi," diye fısıldıyor o kadar sessizce ki, bana doğru bastırılmasa muhtemelen duymayacaktım. "Ama belli ki yanılmışlar, çünkü ikisini birden kaybetmek ve ihmalkâr ve istismarcı amcanla birlikte yaşamaya mahkûm olmak bir çocuğun yaşayabileceği en kötü şeydi."

Burnumu saçlarına dayayıp onu içime çekerken ve benden biraz güç bulmasını umarken kollarım onu sıkıca sarıyor. Gerçi pek bir şeyim kalmadı. Çoğu gün kendimi ayakta zor tutuyorum, onu da nasıl ayakta tutacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bunun olması için elimden gelen her şeyi yapacağım çünkü o bunu hak ediyor.

"Onun evindeki odam," diyor. "Orada olmaya zorlandığımda bir hapisneden başka bir şey değildi. Günlerce beni görmezden gelir, kapıyı kilitli bırakarak beni içeride kalmaya zorlardı. Dudaklarımdan geçen tek şeyin banyomdaki musluktan akan su olduğu o kadar çok gün vardı ki."

"Kapımı açtığı ve gideceğim için çantamı hazırlamamı istediği gün hayatımın en güzel günlerinden biriydi."

"Okul cehennem gibiydi, nefret ederdim. Hiç uyum sağlayamadım. Ama umurumda değildi, çünkü ilk kez biri beni gerçekten önemsiyordu."

"Tamam, aynı şey değildi çünkü bu onların işiydi. Ama bu benim için önemli değildi. Sadece her gün beslendiğim ve istenmeyen bir evcil hayvan değil de bir insan gibi muamele gördüğüm için minnettardım."

İlk kez Richard'la yaptığım anlaşmanın iyi tarafını alıp almadığımı merak ederek titrek bir nefes çekiyorum. En azından yılın sadece birkaç haftası ona maruz kaldım ve benimle işi bittiğinde unutuldu, hayatıma devam edebildim. Ama Macie... onun yaşamak zorunda kaldığı şey...

"Beni bulabildiği bir kampa atabileceğini anlamadan önce ilk birkaç yaz oraya geri döndüm. Kendine ait bir kampı olduğu için bunu neden daha önce düşünmediği hakkında hiçbir fikrim yok ama kararlarını hiç sorgulamadım çünkü bunun sadece acı ile sonuçlanacağını biliyordum."

"Sana vurdu mu?" Cevabı isteyip istemediğimi gerçekten bilmeden soruyorum.

"Birkaç kez. Ama işkencelerini fiziksel kanıt bırakmayan şeyler şeklinde yapmayı tercih ediyordu.

"Odamdan kaçmanın bir yolunu bulmak için saatlerimi harcadım, böylece hepinizle dışarıda olduğunu bildiğimde yemek için mutfağa gizlice inebilecektim. Bir süre sonra işe yaradı, kilidi açmayı başardım ve fark etmeyeceğini düşündüğüm her şeyi alıp yatağımın altına sakladım.

"Ama seni bulduğum gün, bazı çocukların kavga ettiğini duydum. Çok acımasızdı ve bir şey yapmadan orada oturup onları dinleyemezdim.

"Onun evde olduğunu biliyordum, bu yüzden birbirlerine zarar vermeden önce yardım getirmek için odamdan çıkma riskini göze aldım. Geriye dönüp baktığımda, belki de onları kendi hallerine bırakmalıydım."

"Hayır," diyorum kesin bir dille. "O zaman seni hiç göremeyebilirdim."

Kollarımdan kurtulmak için mücadele ediyor ve ilk şimşek çakması karanlık çevremizi aydınlatırken bana bakıyor.

"On yıl boyunca benden nefret etmezdin."

"O zaman şu anda karşımda olmanı istemezdim."

Gözleri daha fazla yaşla dolarken ifadesi

yumuşuyor. "Lee, bunu yapma," diye uyarıyor.

"Ne yapmak? Gerçeği söylemeyi mi?"

"Gerçeğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu," diyorum, elimi ensesinde gezdirip parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek. "Gerçek bu."

Dudaklarımı nazikçe onunkilerin üzerine sürüyorum, yarı yarıya bir hamle yaptığım için beni tokatlamasını bekliyorum ama bunun yerine, elimde hareketsiz kalıyor.

Dudağını ağzımın içine çekip onu da katılmaya teşvik ettiğimde şimşekler tekrar çakıyor.

Etrafımda yere vuran dev yağmur damlalarının sesi, uzakta gürleyen gök gürültüsüne ve kulaklarımdan hızla geçen kanla yarışan nabzıma karışıyor.

"Red," diye homurdanıyorum, geri çekilmek için bile olsa bir şey yapmasını istiyorum.

Elimi sırtının küçük kısmına bastırarak yumuşak bedenini sert bedenime bastırıyorum ve uzunluğumu karnında hissederek nefesini tutuyor.

"Sadece sen, Red. Sadece senin için."

Dudakları tereddütle ayrılıyor ama dilim onunkine değdiği anda öpücüğün içine dalıyor. Dillerimiz düello ediyor, dişlerimiz çarpışıyor, ellerimiz dolaşıyor, diğerini daha yakına çekmeye çalışıyor.

Yağmur bizi vuruyor, ama ikimiz de hareket etmeye bile çalışmıyoruz, her zamanki karanlığımızdan çok bunun içinde boğulmaktan daha mutluyuz.

MACIE

T yağmur gömleğimi ıslatıyor ve derimden aşağıya perçem perçem akmaya başlıyor, ama Leon'un dili benimkini okşarken ve elleri sıkana kadar sırtımdan aşağıya kayarken bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum

Kıçımın kenarı.

Hareket bizi birbirimize daha sıkı bastırırken öpücüğün içinde inliyorum, uzunluğunun açık sertliği karnıma baskı yapıyor.

Açılmak ve ona yaşadıklarımı anlatmak zordu. Bu kelimeleri daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim ama söylemem gerektiğini biliyordum. Tıpkı onun gibi, benim geçmişim de yıllardır beni yavaş yavaş zehirliyordu.

Gölgelerde saklanmamın, başımı korkulukların üzerine çıkarmaktan ve gerçekte kim olduğumu, nasıl yaşamak istediğimi gerçekten kucaklamaktan çok korkmamın nedeni, amcamın çatısı altında yaşamaya zorlandığım ve yanlış bir şey yapmaktan son derece korktuğum o yıllardan kaynaklanıyor.

Bir gün işleri çok ileri götüreceğini biliyordum, sadece bunun benden başka biriyle ilgili olacağını hiç düşünmemiştim.

Yağmur üzerimize yağmaya devam ederken ayaklarım yerden kesiliyor ve Leon bizi bir yere götürürken hızla ısınan tenimi serinletiyor.

Geçmişimin anılarından kurtulmanın rahatlığıyla kendimi ona o kadar kaptırmışım ki nereye gittiğimiz umurumda bile değil.

Şu anda, gitmeme asla izin vermeyeceği anlamına gelse bile beni cehennemin dibine götürmesine izin verirdim.

Kendimi güvende hissettiğim bir zamanı zar zor hatırlıyorum ama şu anda onun kollarında olmak bana bir zamanlar bu duyguya sahip olduğumu hatırlatıyor. Bunu takdir edemeyecek, yok olana kadar farkına varamayacak kadar gençtim.

Ama Şu anda hissediyorum.

Geçmişimiz bizi ne kadar dibe çekmek isterse istesin, onun kollarındayken asla dibe batmayacağımı biliyorum.

Korkutucu. Dehşet verici. Özellikle de beynimin mantıklı tarafı onun ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmemem gerektiğini bildiğı için.

Eğilip beni aşağı indirmeye başladığında panikliyorum. Tırnaklarımı omuzlarına geçirip hırlamasına neden oluyorum ama sırtım arabasının kaputuna değdiğı anda hafifçe rahatlıyorum. Ta ki beni aşağı çekip amımın onun boyuna sürtünmesini sağlayana kadar.

"Oh Tanrım," diye inliyorum öpüşürken yağmur etrafımızı sarıyor.

"Sana ihtiyacım var, Macie. Sana çok ihtiyacım var," diye inliyor dudaklarıma karşı. Elleri karnımdan yukarı kayıyor, göğüslerimi acıtmaya başlayana kadar sıkıyor.

Gömleğimin önünden akan düğmeler için beni serbest bıraktığında, sırtımı arabasına yaslayıp kendimi ona sunuyorum.

Son düğmeyi çözdüğü anda kumaşı sürükleyerek açıyor ve hemen sütyenimin kopçasına yöneliyor.

"Leon," diye inliyorum soğuk yağmur yanan tenime sıçrayıp üzerimden akarken gıdıklıyor.

Dudaklarını boynumdan göğsüme doğru sürükleyerek meme uçlarımdan birini yakalıyor, yağmur suyunu yalıyor ve dilinin sıcaklığıyla hassas tenimi yakıyor.

Kalçalarını utanmadan ona doğru yuvarlarken parmaklarım sıırıslıklam saçlarından geçip onu bana doğru tutarken sırtım bir kez daha yükseliyor.

"Bunu ortadan kaldıran tek şey sensin, Red. Yanında kendim olabildiğim tek kişi sensin. Beni anlayan tek kişi sensin," diyor, karnımdan aşağıya doğru öpücükler kondurup çıplak göğüslerimi bir kez daha açıkta bırakırken sesinde acı ve filtrelenmemiş bir duygu var.

Ellerini kalçalarımdan yukarı kaydırarak, dudaklarından inanılmaz bir ses çıkmadan bir saniye önce eteğimi belime doğru itiyor.

Bir kahkaha. Karın dolusu bir kahkaha.

Bir an için bunu duymak o kadar iyi geliyor ki içinde bulunduğum durumu unutuyorum.

Aceleyle, onu bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğunu bulmak için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle külotuma baktığını görüyorum.

"Kahretsin," diye tısılıyorum, bu sabah bacaklarımdın arasında akılsızca sürüklediğim şeyi hatırlıyorum.

Bana bakışını izlerken yanaklarım ısınıyor. Saçlarından ve yüzünden su damlıyor, sırlıklam gömleği vücudunun her yontulmuş çizgisine ve girintisine yapışıyor.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Gözleri vücudumda geziniyor, sonunda benimkilerle buluşuyor ve bana bakan arzu karşısında nefesim kesiliyor.

Bakışlarını tutuyorum, alt dudaklarımı ısırırken sessizce bir şeyler yapması için yalvarıyorum.

Göğsüm kabarıyor, o hareketsiz durup bana bakarken gök gürültüsü uzaktan gelmeye devam ediyor.

"Küçük masum Macie Fletcher ve beyaz pamuklu külotu arabamın kaputuna uzanmış, sırlıklam ve sikim için yanıp tutuşuyordu. Kimin aklına gelirdi ki?"

Gözlerindeki heyecanlı pırıltı kalbimi mutlu ediyor. Kısa bir süre önce söylediği sözleri hatırlayarak, onları yineliyorum.

"Yanında kendim olabileceğim tek kişi sensin. Saklanmak zorunda olmadığım tek kişi."

"Oh, bebeğim. Kim olduğunu kimseden saklamana gerek yok. Sen inanılmazsın."

Başka bir şey söylemeden avuçlarını kalçalarımın iç tarafına bastırıyor ve önümde diz çökerken beni olabildiğince açıyor.

"Ve tadın cennet gibi ve ben açlıktan ölüyorum."

Göz açıp kapayıncaya kadar külotumu kenara çekti ve amımın uzunluğunu yalayarak etrafımızdaki sessiz gecede çığlık atmamı sağladı.

Kalçalarım başının etrafında kenetlenirken yoğun his beni tüketiyor ve onunla savaşmaya çalışmama neden oluyor.

"Macie, Macie, Macie," diye bağıyor. "İyi bir kız ol ve seni yememe izin ver, bebeğim."

Aşağıya inip dilini içime sokmadan önce klitorisimi emerken bacaklarım tekrar genişlemeye zorlanıyor.

Onu kalçalarımın arasında hissetmek ve soğuk yağmurun tenime çarpması çok fazla gelince gecenin içine doğru haykırıyorum.

"Leon."

Onu daha yakına sürükledikçe saçlarını tutuşum acı verici hale geliyor olmalı, ama asla şikayet etmiyor, sadece bana karşı hırlıyor ve vücuduma zevk şimşekleri gönderiyor.

Klitorisime odaklanarak, girişimi kızdırıyor ve amımın açgözlülükle onu içeri çekmeye çalışmasını sağlıyor.

"Lütfen Leon. Lütfen," diye yalvarıyorum, onu daha da yakınlaştırmak için topuklarımı sırtına gömüyorum.

"Pis kız," diye mırıldanıyor bana karşı, sonunda bana ihtiyacım olanı veriyor ve iki parmağını içime sokuyor, hemen kıvrılıyor, böylece beni haykırtan ve salıverilmem için öne çıkmasını sağlayan noktaya çarpıyor.

"Leon," diye çığlık atıyorum, orgazmım arabasına çarparken sırtım arabasından kalkıyor.

Ben.

Ben kafayı bulurken dili amıma saldırmayı bırakmıyor, Serin esinti yanımdan geçerken ısınan tenim tüylerimi diken diken ediyor.

"Bağımlıyım bebeğim," diyor yüzünü kalçalarımın arasından çekerek, elinin tersiyle ağzını sildi.

"Daha fazla," diye nefes alıyorum, onu güldürüyorum, ama oturup beni eve götürmesini talep edecek değilim, pantolonundan çıkmaya çalışan sikini görebiliyorken değil.

Başını bana doğru sallarken dudaklarında hınzır bir gülümseme kıvrılıyor. "Beni mahvettin, Red. Lanet olsun. Mahvettin. Beni."

Gözlerini benimkilerden ayırmadan ayağa kalkıyor, fermuarını yırtarak açıyor ve pantolonunu kışının üzerinden aşağı iterek boyunu serbest bırakıyor.

"Leon," diye inliyorum, gözlerimi ıslak vücudundan aşağıya, kendini yumrukladığı yere indiriyorum. "İhtiyacım var-"

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum Red," diyerek beni arabasının kaputundan aşağıya kaydırıyor ve bir eliyle kışımı tutarak vücudumun alt yarısını kaldırıyor.

Aletin başını ıslaklığıma sürttüğünde kalçalarım arzuyla sıkıştı.

"Benim için çok ıslaksın, Red. Cumartesi gecesinden beri bunu mu düşünüyorsun?"

"Leon," diye uyarıyorum, acele etmesi için onu zorluyorum. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım var. Beni gererek açmasının yakıcılığını hissetmeliyim.

"Hoşuna gitti, değil mi, seni pis sürdük?"

"Aman Tanrım," diye inliyorum, sözleriyle içim ısınıyor.

"Evet, yaptın amına koyayım. Hissettin mi?" diye soruyor, içime hafifçe bastırarak onun için ne kadar kaygan olduğumu hissetmeme izin veriyor.

"Ne kadar ıslak olduğunu hissediyor musun?"

"Evet. Lee, lütfen. Sana ihtiyacım var- argh," diye bağıriyorum içime çarptığında.

Girişi yakarken vücudum hareketsiz kalıyor ama hareket ederken her bir

sinire vurarak işkence edencesine yavaşça çekildiğinde bu acı kısa sürede unutuluyor.

"Aman Tanrım!" Uzanıp meme ucumu bükteğünde sözlerim bir solukta bitiyor. "Kahretsin, Lee."

Kalçaları daha hızlı çalışıyor, içime öyle bir güçle girip çıkıyor ki, arabasının kaputunda bir aşağı bir yukarı kayıyorum.

Yağmur ikimizi de ıslatmaya devam ediyor, arabasına ve çevremize çarpan yağmurun sesi, ikimiz de doruk noktalarımıza doğru yarışırken artan nefeslerimizden duyulabilen tek şey.

"Macie. Siktir. Sen mükemmelsin. Lanet olası mükemmelsin," diye homurdanıyor, vücudu hareketleriyle geriliyor, kasları gömleğinin sırlıklam kumaşının altında dalgalanıyor.

Lezzetli görünüyor ve az önce bana söylediği sözler dilimin ucunda, çünkü nefret ettiği tüm yönlerine, onu mahvettiğini düşündüğü geçmişine rağmen, benim için o mükemmel.

Beni başka hiç kimsenin görmediği bir şekilde görüyor. Gerçekte kim olduğumu biliyor ve bunu benimsiyor.

Her zaman bir sebepten dolayı tanıştığımızı düşünmüştüm, sadece bunun acılarımız, geçmişlerimiz olacağını ve sonunda bizi sonsuza dek bir araya getireceğini asla tahmin edemezdin.

Çünkü bu iş yürümese bile. Ona tekrar güvenecek gücü kendimde bulamasam bile, aramızdaki bağın asla kaybolmayacağını biliyorum.

İkimizden de daha büyük bir şeyden doğdu.

Karanlıktan. Acıdan. Çaresizlikten. Ve eminim ki ruhlarımız bu yüzden her zaman birbirini arayacak.

Etrafımızda dönen tüm bilinmezliklere rağmen, emin olduğum tek şey onunla her zaman yağmurda dans edeceğim.

Kıpırdamadan duruyor, gözleri benimkileri tutarken alışmaya başladığım bir yoğunluk gözlerinde parlıyor.

"Bu bir söz mü?"

"Bu bir vaat mi?" Bunu yüksek sesle söylemediğimi umarak kekeleyorum.

Eli, parmakları boğazımı çevreleyene kadar kaygan tenimde kayıyor. Başparmağı nabız noktamı nazıkçe okşarken, sahiplenici tutuşu içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

"Ben de her zaman seninle yağmurda dans edeceğim."

Bu düşüncüyü gerçekten de yüksek sesle söylediğimin onaylandığını duyarak nefes nefese kaldım. "Ben-ben-ben-"

"Hayır," diyor. "Başka yok. Bunu mahvetme. Henüz değil."

Bu sözleri söylerken, sanki onu umduğu gibi hayatıma geri kabul etmeyeceğimi zaten biliyormuş gibi, yüz ifadesine küçük bir yenilgi yerleşiyor.

Yaşanan her şeyi bir kenara itmek ve aramızdaki bu çılgın şeyle birlikte ilerlemek çok kolay olurdu, ama yapamam. Bundan daha güçlü olmalıyım. Hayatım boyunca pes etmek ve beni inciten bir adamın kollarına düşmek için savaşmadım.

Yapamam.

Yapmayacağım.

Kalçaları bir kez daha yuvarlanıyor ve yaklaşan salıverilmemi hemen yeniden ateşliyor.

Uzanıp elimi boynunun arkasına doluyorum ve dudaklarını kendime doğru çekiyorum.

Ona ihtiyacım var. Her şeyine.

Kalçaları bir kez daha hızlanırken dili ağzımın içinde yalıyor.

"Benim için gel, bebeğim. Sikimin her yerine boşal. Onu ne kadar sevdiğini göster bana."

Hırıltılı küfürleri sonunda beni uçurumun kenarına getiriyor ve vücudum ona kenetlenirken geceye haykırıyorum, yoğun zevk dalgaları kaslarımı zayıflatıyor ve gözlerimin arkasında ışıklar yakıyor.

"Macie. Siktir. Siktir," diye homurdanıyor, serbest bırakıldığını anladığında hareketleri düzensizleşiyor.

Aleti içimde sarsılıp beni doldururken parmakları kıcıma giriyor.

Vücudunu benimkinin üzerine katlayarak yüzünü boynumun kıvrımına sıkıştırıyor ve titreyen bir nefes çekiyor.

Birbirimize sarıldığımız uzun sessiz saniyeler geçiyor, yağmur etrafımızda yavaşlamaya başlarken ikimiz de birlikte olmanın destansı yüksekliğinden aşağı iniyoruz.

Bir ürperti vücuduma yayılıyor ve beni daha sıkı tutuyor, görünüşe göre henüz gitmeme izin vermeye hazır değil.

Sonunda konuştuğunda, boğazıma öyle büyük bir duygu yumağı tıkıyor ki, cevap verme şansım kalmıyor.

"Bu bir vedaydı, değil mi?"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve boğazımdan fışkırmak isteyen hıçkırığı ancak yakalayabiliyorum.

"Sanırım... Lütfen beni eve götürebilir misin?" Fısıldıyorum.

Onu incittiğimi bilmek göğsüme acı veriyor. Ama yapılacak doğru şey buydu.

Bu gece her ne olduysa... bir şeyin başlangıcı değildi, bundan eminim.

Bir süre sonra ağırlığını üzerimden kaldırıyor ve bacaklarımı belinden çözüyor.

Bana bakmadan, beni biraz yalnız bırakmak için arkasını dönüyor ve birkaç adım uzaklaşıyor.

Omuzları gerginlikten sıkılmış. Çaresizce yardım etmek istiyorum ama yapamıyorum.

Güçlü kalmalı ve kendimi düşünmeliyim, onu ve onun acısını değil.

Arabanın kaputundan kayarak iç çamaşırımı düzelttim, gömleğimin düğmelerini iliklemeye başlamadan önce az önce aramızda yaşananların kanıtlarının vücudumdan kayıp gittiğini hissettim.

Gürültülü kükremesi beni durduruyor, parmaklarım önümde hareketsiz kalıyor, gözlerim yumruğunu ağacın gövdesine yerleştirmiş ağacın önünde durduğu yere uçuyor.

Aman Tanrım.

"L-Leon?" Nefes alıyorum, beni duyabileceği kadar yüksek sesle söyleyip söylemediğimden bile emin değilim.

"Yapma. Sadece... yapma." Bagajdan uzaklaşıyor, ıslak ayakkabılarımızı alıyor ve arabasına doğru yürüyor, hareket ederken kanlı yumruğunu sallıyor. "Bin arabaya. Buradan çıkmamız lazım."

"Tamam," diye fısıldıyorum, gömleğimi bitirmek ve yolcu kapısına doğru koşmak için acele ediyorum.

Kapıyı arkamdan çarptığımda ondan yayılan gerilim neredeyse dayanılmaz.

Yumruklarım kucağımda kıvrılıyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor ve yemin ederim kan akmaya başlıyor.

Ona ulaşmak, her şeyin yoluna gireceğini, iyi olacağını söylemek istiyorum ama yapamıyorum.

Kasabaya dönüş yolumuz daha önce yaptığımız yolculuk kadar sessizdi ama Leon'un öfkesi dalga dalga yayılırken çok daha az rahattı.

Binamın önüne yanaşıp motoru durdurduğunda "Teşekkür ederim," diye kekeleyorum. "Ben... um... sanırım göreceğim- Ne yapıyorsun?" Kapıyı itip açtığında ve dışarı çıkmak için hareket ettiğinde soruyorum.

"Sizi kapınıza kadar geçireceğim," diyor sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi.

"Sorun değil, sen-" Bana döndüğünde gözlerindeki kararlı bakış tartışmamı kesiyor.

Bir süre ona bakıyorum, hâlâ nemli olan saçları gözlerine dökülürken, çenesindeki ağır kirli sakal tabakası ve gömleği hâlâ kaslarına yapışmışken nasıl göründüğünü takdir ediyorum. Ateşli görünüyor, bunu ifade etmenin başka bir yolu yok ve göğsümde umutsuzca görmezden gelmeye çalıştığım ağrıyı daha da acı verici hale getiriyor.

Yanına gelmemi bekliyor, sonra yakıcı elini belime bastırıyor ve beni kapiya doğru yönlendiriyor.

Onunla vedalaşmanın, centilmenlikte ısrar ettiği sürece daha da zorlaşacağını bilerek tartışmamı geri çekiyorum.

İçeri girmesine izin veremeyeceğimi bildiğim için binanın ön kapısının hemen önünde duruyorum.

"Şey... um... teşekkürler, sanırım."

Sözlerim karşısında boğazından hüzünlü bir kahkaha kopuyor ve eli ensesini ovmak için kalkıyor.

"Evet, rica ederim," diye mırıldanıyor, gözleri karanlık ve pişmanlık dolu. "Sonra görüşürüz-" Cümlemi bitiremiyorum çünkü kapı Arkamdaki duvara çarpıyor ve biri aceleyle dışarı çıkarken kenara itiliyorum.

Nate Leon'a doğru uçarken neler olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor.

"Nate, hayır," diye bağıriyorum ama artık çok geç.

Yumruğu Leon'un yanağına ürpertici bir çıtırtıyla çarpmadan önce kolunu bir vuruş geri çekiyor.

Neredeyse benim kadar habersiz olan Leon, Nate'in yumruğunun şiddetiyle geriye doğru sendeliyor, ayağı kaldırımdaki bir tümseğe takılıyor ve bir gümbürtüyle kış üstü düşüyor.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor Nate, yumruğunu sıkarken Leon'a kocaman gözlerle bakıyor. "Ben... kahretsin, bunu yapmak istememiştim."

"Sorun değil," diye homurdanan Leon, Nate'in vurduğu yerden yanağı kızarıırken ayağa kalkıyor. "Hak ettiğimin en azı bu."

"Ona ne yaptın?" Nate bana doğru zar zor bakarak soruyor.

Berbat göründüğümü zaten bilmiyordum, bu da beni doğruladı.

o.

"O hiçbir şey yapmadı. Bir yağmur fırtınasına yakalandık," diye cevap veriyorum.

Leon'un bir şey söyleme şansı oluyor, bu da Nate'in gözlerinin sonunda bana dönmesine neden oluyor.

Ona doğruyu söylediğimi anladığında omuzları biraz gevşemeden önce her santimetrekareme bakıyor.

"Onu rahat bırakmalısın," diye bağıyor Nate.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor Leon, gözleri benimkileri esir almış.

Sinirle yutkunuyorum, yumruklarım ona uzanmamı engellemek için bir kez daha kıvrılıyor.

"Görüşürüz, Red."

Dönüp bizden uzaklaşırken gözlerim sırtına dikiliyor, geri dönmesi için yalvarıyorum, beni kollarının arasına alsın ve siktir et desin, göl kenarında başladığımız şeye devam etmek için beni içeri alsın.

Ama asla yapmaz.

Gözümün önünden kaybolduğu an, tuttuğum hıçkırıklar nihayet kabarıyor ve Nate'in göğsüne gömülüyorum.

"Macie," diye nefes alıyor, ben ağlarken kollarıyla beni sarıyor. "Hadi ama.

Hadi içeri girelim."

Beni yatakhaneye kadar götürüyor ve odamın önünde durduğumuzda kendimi biraz daha güçlü hissediyorum.

"Ben iyiyim," diyorum, sonunda ondan uzaklaşarak. "İyi olacağım." "Arkadaşa ihtiyacın olursa takılabilirim."

"Bunu takdir ediyorum, gerçekten ama yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Ve gerçekten duş almam lazım."

"Sana zarar vermediğinden emin misin?"

"Hayır, Nate, yapmadı. Sanırım bu gece en çok acıya neden olan kişi ben olabilirim."

"Tamam. Bana ihtiyacın olursa, odamda olacağım."

"Teşekkür ederim. Sen iyi bir arkadaşsın." Onu kucaklamak için kendime çekiyorum, umarım onu ne kadar takdir ettiğimi biliyordur.

"Seni acı çekerken görmekten nefret ediyorum," diye kulağıma nefes veriyor. "Daha fazlasını hak ediyorsun."

O kadar güçlü bir suçluluk dalgasına kapılıyorum ki neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Mace?"

"Aslında, biraz içeri gelebilir misiniz?"

"Tabii."

Kapımı iterek açıyorum ve bana katılması için açık tutuyorum. "Her şey-"

"Sana bir şey söylemem gerek." Komodinime doğru yürüyüp ailemin fotoğrafını aldım.

Buraya birinin geleceğini bildiğimde hep kaldırır ya da saklardım ama Leon'dan beri normalde olduğumdan çok daha unutkanım.

"Tamam," diyor, odanın ortasında durmuş, kafası karışmış bir halde.

"Sana karşı tamamen dürüst olmadım."

Ona doğru bir adım atıp ailemin fotoğrafını uzattığımda gözleri kısılıyor.

"Benim adım Macie Smith değil, Nate. Macie-"

"Fletcher. Biliyorum."

Annemle babama bakarken çenem düşüyor. "Bunu taşıdığın hafta görmüştüm Mace."

"Oh," diye nefes alıyorum, kendimi tamamen sönmüş hissediyorum.

"Soyadınızın ne olduğu ya da kiminle akraba olduğunuz umurumda değil. Her ne sebeple olursa olsun onlardan uzaklaşmak sizi mutlu ediyorsa, bu size kalmış."

"Seninle arkadaş olmak istiyorum, Mace. Adın ya da bağlantıların için değil."

"Bu iyi çünkü benim hiç bağlantım yok. Eğer onları tanıyorsanız, hikayenin bir kısmını da biliyorsunuz demektir."

"Evet. Özür dilerim."

Omuz silkiyorum. "Neyse o. Sana hiç söylemediğim için üzgünüm."

"Gerçekten sorun değil. Ama bu sadece senin adından daha fazlası, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, fotoğrafı geri alıp annemle babamın gülümseyen yüzlerine bakıyorum.

Daha önce babam hakkında konuşurken göğsüm hala ağrıyor ve annem ölmeden önce onu mutlu görmek hiçbir şeyi daha kolay kabullenmemi sağlamıyor.

"Ama bunların çoğu benim anlatacak hikâyem değil." "Bu Leon'un."

"Geçmişlerimiz hiç tahmin edemeyeceğim şekilde iç içe geçmiş."

"Bu yüzden mi seni aradı?"

Ona yalan söylemek istemediğim için başımı sallıyorum.

"Evet, gerçi beni o... Charlie'yi eğlendirirken bulması sadece şanstı. Burada olduğumdan haberi yoktu."

O başını sallar, kabul etmek benim kelimeler önce onun gözler yakalama Benim, Onda hoşlanmadığım bir ciddiyet var.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" "Biz bir felaketiz, Nate."

"Sorduğum şey bu değildi." Kaşlarını kaldırarak bir şey anlatmaya çalışıyor.

"Nasıl hissettiğimin bir önemi yok. İkimizin de bir şeyleri yürütmek için çok fazla yükü var."

"Buna gerçekten inanıyor musun? İkiniz de yükü paylaşırsanız tüm bunları taşımanın daha kolay olabileceğini düşünmüyor musunuz?"

Birdenbire bunu teşvik etmesinin şokuyla çenem düşüyor.

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

"Sana davranış şeklinden nefret ediyorum. Ama bunların hiçbiri onu istemene engel olmamış gibi görünüyor ve ben sana güveniyorum Mace. Eğer onda bizim göremediğimiz bir iyilik görüyorsan, o zaman senin sözüne güvenirim."

"Bu yüzden mi ona vurdun, bana güvendiğin için mi?" diye sordum.

"Hayır, bunu hak ettiği için yaptım. Gerçi bunu gerçekten yapmayı beklemiyordum."

Dışarıda olanları hatırlarken yüzündeki dehşet dolu ifadeye gülmekten kendimi alamıyorum.

Parmak eklemlerini incelemek için elini kaldırdığında, "Çok acıyor," diye itiraf ediyor.

"Kahramanım," diye şaka yapıyorum.

"İyi olmana sevindim, Mace. Ve tüm bunlarla ne yaparsan yap, ben senin arkadayım, tamam mı?"

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum, boğazımdaki o lanet yumru geri geliyor.

"Seni temizlenmen için yalnız bırakayım. Bir çitin içinden sürüklenmiş gibi görünüyorsun."

"Bir kıza kendini nasıl iyi hissettireceğini gerçekten biliyorsun."

"Kibar olmaya çalışıyordum ve Pazar gününden bu yana altı kez sikilmiş gibi görüldüğünü söylemiyordum."

Sözleri karşısında yanaklarım kızardı.

"Seninkini almış olsan iyi olur, Mace. Tek söyleyeceğim bu."

Leon'un arabasının kaputunun üzerinde olduğum anı aklıma geldikçe dudaklarımda bir gülümseme kıvrılırken kapıya doğru yürüyor.

"Evet, yaptım."

Odamdan kaybolmadan önce acı çekiyormuş gibi inliyor ve beni gecenin olaylarını anlamaya çalışmam için yalnız bırakıyor.

MACIE

"M acie?" Nate'in sesi yatahanemizde yankılanıyor, ses tonundaki aciliyet kalemimi bırakıp yataktan kalkmama neden oluyor.

Dün sabah derslere girdim ama odaklanmakta zorlandım. Zihnim sürekli geçen Perşembe gününe ve sabah derslerimi takip eden olaylara geri dönüyordu. Oditoryumdan kaçabildiğim anda buraya geri döndüm -kek almak için kafeye gittim- ve o zamandan beri saklanıyorum.

Tüm ödevlerimde ilerleme kaydetmeye çalıştım ama aklım sürekli Leon'a gidiyor, Çarşamba gecesi buradan ayrıldıktan sonra ne yaptığını, başka bir kavgaya karışıp karışmadığını, iyi olup olmadığını merak ediyorum.

Beni eve getirmesini söylediğimde o kadar kırgın görünüyordu ve sesi o kadar kırgın geliyordu ki mideme oturan korkuyu bir türlü atamıyorum.

"Mace?" Nate yine gürlüyor ve bir şeylerin ters gittiğini düşünerek biraz daha hızlı hareket etmeme neden oluyor.

"Ne oldu?" Köşeyi dönüp tabletiyle yemek masasında oturduğu yere doğru koşarak soruyorum.

"Haberleri gördün mü?" "Uh...

hayır. Neden?"

"Bak."

Tabletini çeviriyor ve ben de okuyabilmek için birkaç adım daha yaklaşıyorum. "Futbol efsanesi Brett Dunn bir otel odasında ölü bulundu. Kutsal

Kahretsin," diye nefes nefese kaldım.

"Leon'la konuştun mu?" Daha fazla okuyabilmek için kendimi onun yanındaki sandalyeye bıraktığımda Nate soruyor.

"Hayır, Çarşamba gecesinden beri bir şey yok. Kahretsin, Çarşamba gecesi öldü." Öne doğru eğilip kelimeleri hızla tarıyorum. "Bir otel odasında bulundu. Aşırı dozdan şüpheleniliyor. Tanrım."

"Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum ama belki de onu kontrol etmeli ve iyi olup olmadığına bakmalısınız."

Basının son dakika haberleriyle birlikte yayınladığı Brett'in en parlak dönemine ait resmine bakıyorum.

"Leon babasından nefret ederdi," diye mırıldanıyorum, haberi nasıl karşıladığını merak ederek. "O hâlâ onun babası."

"Kahretsin." Ne yapacağımı şaşırmış bir halde sandalyeye geri gömüldüm.

Beynimin mantıklı kısmı bunu bir kenara itmemi, nasıl gerekiyorsa öyle halletmesine izin vermemi ve bu işe karışmamamı söylüyor. Ama daha büyük bir parçam, çok daha yüksek sesli bir parçam ona gitmek istiyor. Nedense bu parça, herkesin yıkılmasını beklemesine rağmen kendisini cehenneme mahkum eden bir adamın yasını tutmamasının normal olduğunu duymaya ihtiyacı olduğunu düşünüyor.

"Ne düşünüyorsun?" Nate soruyor.

"I..."

"Ona git, Mace. İçimden bir ses seni görmek isteyeceğini söylüyor."

Nate'in telefonu çalıyor ve cevaplaması için başımla işaret ediyorum. Cebinden çıkarıp ayağa kalkıyor ve odasına doğru yürürken telefonu kulağına götürüyor.

Tabletini bir kez daha yaklaştırarak ayrıntıları tekrar okudum.

"Kahretsin," diye tıslıyorum.

Nate döndüğünde hâlâ orada oturmuş ne yapacağımı düşünüyordum. "Her şey yolunda mı?" Bir şişe su almaya gittiğinde sordum. "Evet, iyiyim. Neden hâlâ buradasın? İçgüdülerini takip et, Mace."

Başımı sallıyorum, ne yapmam gerektiğini bilerek sandalyeyi geriye itiyorum.

Pijamalarımı MKU kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolonla değiştirmeden önce saçlarımı tarayıp dağınık bir topuz yapıyorum. Makyaj yapmakla uğraşmıyorum. Eğer evinin kapısını çalacak kadar cesursam, kimsenin nasıl görüldüğümü umursayacağından emin değilim.

Yaşam alanına geri dönerken Nate bana gülümsüyor.

Charlie ortaya çıktı ve bir şey hakkında konuşuyor.

"Hey, Mace. Nasıl gidiyor?" diye soruyor, her ne söylüyorsa duraklayarak.

"Uh... evet. Harika," diye mırıldanıyorum, işlerin hiç de harika olmadığı

gerçeğini sorgulamasına fırsat vermeden ana kapıyı çekiştirerek açıyorum.

Leon'un evine gidişimiz hızlı oldu. Umduğumdan daha hızlı çünkü öndeki sokağa girdiğimde ellerim titriyor.

Ya seni burada istemiyorsa? Ben etkileyici binaya bakarken küçük bir ses soruyor.

Öfkeli Leon'un nasıl biri olduğunu zaten biliyorum. Buna bir de keder eklendiğinde korkunç bir şeyin içine girmek üzere olabilirim, tabii beni görür görmez kapıyı suratıma çarpmazsa.

Çarşamba gecesi yaşananlardan sonra, bunu yaparsa onu suçlamam.

Bütün gün burada bir sürüngen gibi oturamayacağımı bildiğim için cesaretimi toplayıp kapımı iterek açıyorum.

Arabası Luca'nınkiyle birlikte garaj yolunda duruyordu, bu yüzden sadece burada olduğunu varsayabilirim.

Kapının önüne çıkıp parmağımı zile bastığımda tüm vücudum titriyor.

Beni daha önce burada hiç istemediğinin farkındayım. Beni evine davet etmeye bile çalışmadı. Neden şimdi beni burada isteyeceğini düşündüğümü bilmiyorum.

Ama artık çok geç çünkü bana doğru gelen ağır ayak seslerini duyabiliyorum.

Topuklarımın üzerinde dönmemek ve cehennemden çıkmış bir yarasa gibi kaçmamak için kendimle savaşmak zorundayım.

Nefesimi içime çekerek kapının açılmasını bekliyorum. Diğer tarafta birinin belirmesi sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor.

Bir kolu ortaya çıkaracak kadar açıldığı anda, onun Leon'a ait olmadığını anladım.

Dövmeleri farklı.

"Hey, tatlım. Sana nasıl yardımcı olabilirim?" Tanıdığım iri siyah saçlı bir adam, gözleri vücudumda yavaşça gezinirken bana mırıldanıyor.

"Leon'u arıyorum," diye aptal gibi kekeliyorum.

"Tahmin etmeliydin. Sen bir kızılsın."

"Evet. Onun tipi, değil mi?" Mırıldanıyorum.

"Evet, tam ona göre birisin. Şu anda senden gerçekten faydalanabilir, Red." Göz kırıyor ve Leon'un bana taktığı lakabı kullanması midemi bulandırıyor. Bu adamın dudaklarında kulağa her türlü yanlış geliyor.

"Odasında. İstedğin gibi gidip ona sürpriz yapabilirsin." Kenara çekiliyor ve ben teredditle eve doğru bir adım atıyorum. Çocukluğumun kokusu burnuma çarpıyor ve neredeyse dönüp bir kez daha kaçacağım. Bütün

Burası çocuk ve futbol kokuyor. Eskiden rahatlatıcı bulduğum bir kokuydu, ta ki hayatım boka sarana kadar. Sonra dehşetin kokusu oldu.

Tekrar konuştuğunda neredeyse merdivenlere varmışım. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama bunun iyi bir başlangıç olduğunu düşündüm.

"Onun odası en üst kattaki uzak kapı. Ama o meşgulse, benim odama buyurun."

Yorumunu bir yanıtla gerekçelendirmek yerine merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

"Adım Colt bu arada."

Colt.

Ella ile arasında bir şeyler olan kişi o.

Eminim odasını ziyaret etmemi önerdiğini duysa çok heyecanlanırdı.

Silkelenerek elimdeki işe odaklanıyorum ve en üst kata çıkana kadar merdivenleri tırmanıyorum.

İlk kapıyı geçip Colt'un dediği gibi doğruca sondaki kapıya yöneliyorum.

Nefesimi tutup elimi kaldırıyorum ve kapıyı çalıyorum.

Hiçbir şey.

"L-Leon?"

Hiçbir şey.

Buraya kadar gelip hiçbir yere varmak istemediğim için şansımı deniyorum ve kapının kolunu çeviriyorum.

Aşağı iner, mandal serbest kalır ve kapı sallanarak açılır.

"Leon?" Burada olmadığını bilmeme rağmen sesleniyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Hayatıma giren bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmekten kendimi alamayarak bir adım öne çıkıp onun alanına giriyorum.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama daha fazlasını öğrenme ihtiyacım inkâr edilemeyecek kadar fazla.

Kokusu beni sardığı anda kendimi daha sakın hissediyorum. Bu, üzerinde çok fazla düşünmemeye çalıştığım bir duygu çünkü bir kişinin - o burada bile değilken - beni bu kadar etkileyebilmesi ürkütücü.

Odası düşündüğümünden daha düzenli.

Futbol kupaları raflara dizilmiş, kıyafetler bir sandalyeyi kaplıyor ve çekmecelerden dökülüyor ama zemin çoğunlukla temiz. Dizüstü bilgisayarının ve kitaplarının dağınık olduğu bir masa var ve yatağını dağınık siyah çarşaflar kaplıyor.

Etrafta dolaşıyorum, her şeyi inceliyorum ve utanarak sandalyesinden bir gömleği kaldırıp burnuma götürüyorum.

Şu anda neredesiniz ve nasıl başa çıkıyorsunuz?

Gömleği hâlâ elimdeyken pencereye doğru yürüyorum ve arka bahçeye bakıyorum.

Etkileyici bir havuzu, bar alanı ve ihtiyaç duyulandan daha fazla şezlong ve sandalyesi var.

Eminim burada harika partiler veriyorlardır.

Dakikalar sonra bir kapı arkamdan çarpıp kilitlenmeden saniyeler önce aniden bir ürperti omurgamdan aşağı indiğinde hala orada durmuş pencereden dışarı bakıyorum, tamamen kendi kafamın içinde kaybolmuş durumdayım.

Neredeyse yerimden sıçrayacaktım, arkamı döndüğümde terli ve çok kızgın görünen Leon'un bana baktığını görüyorum. Göğsü kabarıyor, tişörtü geçen geceki gibi tenine yapışıyor ama bugün terden yapışıyor. Temasımız uzadıkça gözleri kararırken yumrukları iki yanında kıvrılıyor.

"Ben... Özür dilerim, Colt senin..." Başının arkasına uzanıp tişörtünü yontulmuş gövdesinden yukarı çekerek karnının sert düzlemlerini ve eşofmanının içinde kaybolan derin V'sini ortaya çıkardığında denemeyi bırakıyorum.

Ama belinin altında bulduğum şey nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

Çok sert.

Gerçekten çok zor.

Bana doğru bir adım daha atarken kalbim hızlanıyor, karnım beklentiyle dönüyor.

"Muhtemelen gitmelisin," diye uyarıyor. Başka bir adım.

Kokusu burnuma doluyor, sıcaklığı içime sızmaya başlıyor ve beni onun için yakıyor.

"Ya istemezsem?" Sesimi hissettiğimden daha güçlü çıkmaya zorlayarak soruyorum.

"Muhtemelen pişman olacaksın."

Gözlerim onunkileri tutarken göğsüm kabarıyor, şu anda çıldırmadığımı göstermeye çalışıyorum.

"Bu ilk kez olmazdı."

Uzanıyor ve şu anda yapabileceğinden daha nazik bir dokunuşla, gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Neden buradasın, Red?"

"Ben... um... Seni kontrol etmek istedim."

Gözleri benimkilere kayıyor ve vücudumun uzunluğunu inceliyor. Üzerimde bol bir kapüşon olduğu için oldukça anlamsız görünen bir hareket bu.

"Haberleri gördün mü?" diye soruyor bana soğuk bir şekilde.

"Evet. Sen..." Gözleri bir kez daha benimkileri buluyor ve kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "Sen iyi misin?" Ciyak ciyak bağıriyorum.

"Şu anda ne olduğumu bilmiyorum, Red." Bana doğru son adımını atıyor, beni bir adım geri atmaya ve cama çarpmaya zorluyor.

Elleri kalçalarımın arkasını kavriyor ve beni pencere pervazında dengede durana kadar kaldırıyor, bacaklarım onun beline dolanıyor, siki göbeğime bastırıyor.

"Ama neye ihtiyacım olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." Kalçamı bırakırken ellerinden biri boğazıma dolanıyor ve gergin bir şekilde yutkunmama neden oluyor. "Kendi kafamdan çıkmam lazım. Birini incitmem lazım."

Tekrar yutkunuyorum, bakışlarını tutuyorum ve ondan korkmadığımı anlamasını umuyorum.

"Ve sana ihtiyacım var."

Dudakları cezalandırıcı bir öpücükle benimkilere çarpıyor. Dili benimkiyle çarpışırken dişlerimiz çarpışıyor, elleri kapüşonumun kumaşının altından kayıyor ve kabaca göğüslerimi kavriyor.

"Leon," diye inliyorum öpücüğüne.

"Bugün peşimden gelerek hata yaptın Red."

Dilini tekrar ağzıma sokarken başımı sallıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum öpücüğüne. "Şu anda tam olarak olmam gereken yerdeyim."

"Siktir," diye bağıriyor, dudaklarını dudaklarımdan koparıyor ve kapüşonumu omzunun üzerinden atmadan önce vücudumdan yukarı sürüklüyor. Dudakları boynuma gidiyor, köprücük kemiğime doğru öpüyor, emiyor ve ısıriyor, parmaklarını giydiğim sütyenin altına sokuyor ve onu da yere atmak için hızlı bir çalışma yapıyor.

Beni tekrar pencereye doğru bastırıyor, soğuk cam tenimi ısıriyor ama elleri ağrıyan göğüslerimi kavrarken, parmakları meme uçlarımı sıkarken ve kalçalarımın arasından elektrik şimşekleri gönderirken buna pek aldırmiyorum.

"Oh Tanrım."

"Bu mahremiyet camı değil," diye hırlıyor boynuma karşı. "Aşağıda biri varsa seni kesinlikle görebilir."

"Umurumda değil," diye inliyorum, dudaklarını göğsümün hassas derisinde gezdirdiğinde başım büyük bir gürültüyle cama çarpıyor, kaba sıyrıkları beni tırmalıyor ve daha da yoğun hale getiriyor. "İhtiyacın olanı al," diye inliyorum dudakları meme ucumun etrafını sararken.

Diğer tarafa geçmeden önce acıyana kadar emiyor. Parmaklarım saçlarında dolanıyor, canı yanana kadar çekiştiriyor ama onun da benim kadar acıya hasret olduğunu biliyorum.

"Senin için geldim. Yardım etmeye geldim. Kullan beni. Al beni. Canımı yak." "Kahretsin, Red. Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Umurumda değil Leon. Burada olmak istiyorum. İhtiyacın olan şey olmak istiyorum."

Bir kez daha ayağa kalkıyor, beni bedenine alıp odanın diğer ucuna taşırken dudakları dudaklarıma çarpıyor.

Bir gümbürtüyle yatağına düşüyorum ve hemen kot pantolonuma gidiyor, onları çözüyor ve bacaklarımdan aşağı sürüklüyor, külotum - yine beyaz pamuklu - hızla takip ediyor.

Avuçlarını i uyluklarıma bastırarak beni iyice açıyor ve dizlerinin üzerine kyor.

Burnunu boyum boyunca gezdiriyor, beni içine çekiyor. Ne yaptığını bildiğim için yanaklarım kızarıyor ama dili klitorisime dokunduğu anda vücudumdan utanmayı unutup sadece onun yaptıklarına odaklanıyorum.

"Leon," diye bağırıyorum beni ağzına aldığında.

"Evet, bebeğim. Bütün ev benim olduğunu bilsin."

Açlıktan lmek üzere olan bir adam gibi beni yemeye devam ederken parmaklarım saçlarında dolaşıyor, tırnaklarım kafa derisini tırmalıyor.

Tüm sularımı emiyor, dilini içime daldırıyor ve ben serbest kalmanın eşiğine gelene kadar beni çılgına çeviriyor.

Ama her seferinde oraya yaklaştığımı biliyor çünkü yavaşlıyor, açısını, tekniğini değiştiriyor, serbest bırakılmamın beni hayal kırıklığı içinde ağlatarak uzaklaşmasını sağlıyor.

Bir kez daha yaptıda "Sen bir pisliksin" diye bağırıyorum, orgazmım üzerindeki hakimiyetim bir kez daha kayboluyor.

"Bu benim için yeni bir şey değil Red," diye mırıldanıyor kalçama doğru, sonra da hassas derimi öyle sert ısıyor ki derimi paraladığına ikna oluyorum.

Deriyi emiyor, diliyle acıyı yalayarak beni kıvrandırıyor ve amım ona duyduğum ihtiyaçla havadan başka bir şey almadan sıkılıyor.

Bacağımdan kalkıp bana baktığı anda haklı olduğumu anlıyorum çünkü dudaklarının kenarında biraz kan var.

"Beni ısırdın," diye soluyarak kırmızı lekeyi silmek için uzandım.

"Evet. Bu artık benimsin demek. Sana sahibim, Macie. On yıl önce gözlerinin içine baktığım andan beri benimsin."

Gözlerimin içine derin derin bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bir yanımda endişelerimi bir kenara itip onunla olan bu çılgınca şeye balıklama dalmam için yalvarıyor ama on yılı aşkın bir süredir hayatımı kontrol eden mantıklı yanımda peşimi bırakmıyor.

Güvenlik ve emniyet istiyor. Boğulmayacağımızı bilmeye ihtiyacı var. Benim vahşi tarafım ise birlikte batabileceğimiz gerçeğine rağmen Leon'un karanlığında yüzmek istiyor.

Ama birlikte batmak, tek başına hayatta kalmaktan daha iyi değil mi?

Dizlerimi göğsüme doğru iterek yatağın üzerinde sürünüyor.

"Çok güzel, orada uzanmış sikimle doldurulmayı bekliyorsun Red."

Yanaklarım onun edepsiz sözleri karşısında yanıyor ama içimde biriken sıcaklığı da inkar edemiyorum.

Eşofmanını aşağı itmek ve sikini serbest bırakmak için bacaklarımı serbest bıraktığında bacaklarımı yukarıda tutuyorum. Serbest kalıyor, göbeğime sürünüyor ve beni ihtiyaçla titretiyor.

"Leon," diye inliyorum bir eliyle kendini tutup benimle dalga

geçerken. "Bana ne istediğini söyle Red."

"Sen, Lee. Seni istiyorum."

Sikini girişime doğru indiriyor, hafifçe içeri itiyor ama yeterince yakın değil.

"Yeterince iyi değil. Bana tam olarak ne istediğini söyle. Masum dudaklarından dökülen kelimeleri duymak istiyorum-" Parmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Tatlı dudaklar."

Gözleri benimkileri tutuyor, arkalarında yanan arzu ve ateşle neredeyse simsiyah.

"Beni becermeni istiyorum," diyorum olabildiğince kendimden emin bir şekilde. "Daha fazla," diye talep ediyor.

"BEN-BEN-" Gözlerinin içine bakarken sinirlerimi yutuyorum. Buraya geldim çünkü bana ihtiyacı olacağını biliyordum. Şimdi bunu yerine getirmeli ve ona ihtiyacı olanı vermeliyim. "Seni içimde hissetmek istiyorum. Sikini öyle bir hissetmek istiyorum ki

İçimin derinliklerinde zar zor dayanabiliyorum. Aklını kaçıran kadar beni becermeni ve kontrolünü kaybedişini izlemek istiyorum."

"Siktir, bebeğim." Üzerimde kıvrılıyor, siki nihayet içime girerken bacaklarımı aramıza sıkıştırıyor.

Vücudum geriliyor ama son birkaç seferdeki kadar rahatsız edici değil, sanki vücudum artık onunkini tanıyor ve benim için ne varsa hazır.

Dudakları bir kez daha yüzüme çarpmadan önce, içinde bulunduğu ruh hali için alışılmadık derecede hassas bir hareketle elleri yüzümü kavıyor, dili benimkini bulmak için içeri girmeye zorluyor.

"Nereden biliyorsun?" Öpüşürken mırıldanıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Yeni-"

"Hayır. Sen buraya geldin. Bana geldin. Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum Leon." Hareketini taklit ediyorum, bacaklarımı serbest bırakmak için yukarı kaldırırken yanağını avucumun içine alıyorum, vücuduna sarılmalarına izin veriyorum, bizi daha da yakınlaştırıyor.

"Şu anda sana verebileceklerimden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Neyi hak ettiğim umurumda değil. Senin ihtiyacın olan şey olmak istiyorum. Söylediğimde ciddiydim. Ne istersen al. Ben buradayım. Ben... Ben seninim."

"Siktir," diye inliyor, sonunda kalçalarını döndürüyor, sikini içimden çıkarıyor ve yolda tüm sinirlerime çarpıyor.

Dili yavaş ve ölçülü vuruşlarla ağızımı yalarken kollarında titriyorum.

Uzun dakikalar boyunca yavaşça hareket ediyor ama her birinde kısıtlamasının azaldığını hissediyorum.

"Bırak beni, Lee. Kırılmayacağım."

Avuçlarını yukarı kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. Mücadelesini kaybettiği anı görüyorum. Gözlerinin arkasında bir şey yanıp sönüyor ve ben daha gözümü kırpamadan eli boğazıma dolanıyor ve kalçalarını ileri atarak içimi sonuna kadar dolduruyor.

Eğer boğazımı tutmasaydı, itişinin arkasındaki güçle yatak başlığına uçacağıma yemin edebilirim.

"Leon," diye bağıryorum içime tekrar tekrar girdiğinde. Sikin ucunun rahim ağzıma çarpması yeni bir acıya neden oluyor ama hassas duvarlarıma sürtünen sikin verdiği zevk bu acıyı bastırıyor.

"Evet. Kırmızı. Siktir!" diye bağıryor, hareketleri düzensizleşiyor ve boğazımı sıkıca kavıyor.

Ama tam düşecekken, bir kez daha beni durduruyor.

"Henüz değil, Red. Ben hazır olana kadar olmaz."

Eli beni bırakıyor ve derin bir nefes alıyorum ama rahatlama kısa sürüyor çünkü sert tutuşu kalçalarımın saplanıyor ve ters dönüyorum.

Elini enseme koyup, kıçımı havaya kaldırırken yüzümü yastığa bastırıyor.

"Mükemmel amına koyayım," diye homurdanıyor avucu kıçıma değmeden önce ve ben öne doğru sarsılıyorum.

Yanağımın acı çiçekleri açılıyor ama parmaklarını yanağımın üzerinde gezdirerek acıyı dindiriyor ve tekrar içime itiyor.

Eğer mümkünse, daha da derinleşiyor gibi görünüyor.

"Parmağı en karanlık yerime dokunduğunda nefesim kesiliyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

"Bir gün, Macie. Bir gün sana tamamen sahip olacağım."

Parmağı alçalıyor, sikiyle birlikte içime dalıyor, büzülmüş deliğime geri getirip biraz içeri itmeden önce sularımı topluyor.

"Oh, oh, oh," diye sayıklıyorum uzaylı hissi bana saldırırken.

Kalçaları cezalandırıcı ritmini sürdürürken biraz daha içeri iterken "Kahretsin, bu çok sıkı" diye inliyor.

Kendime engel olamayarak geri itiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var, düşmeme izin vermesi için çaresizim.

"Sen gerçekten de sapık bir orospusun, değil mi Macie Fletcher? Taşaklarımı kıçına sokma fikrine bayılıyorsun, değil mi?"

"Leon," diye bağıyorum, sözleri horozunun ve parmağının bana yaptıklarıyla karışıyor ve beni serbest bırakmaya doğru koşturuyor.

Bu sefer tepeye çıkmaya başladığında, durmuyor ya da hiçbir şeyi değiştirmiyor; sadece beni kaldırıyor ve çok çaresiz olduğum zevki kovalıyor.

Parçalanmadan saniyeler önce tüm vücudum titremeye başlıyor, her şey kararmadan önce gözlerimin arkasında ışıklar yanıp sönüyor.

Sonunda bedenimden çıkardığı dünyayı sarsan salıverme beni tüketiyor.

Kendime geldiğimde, kendi salıverilişini haykırıyor, siki içimde şiddetle seğiriyor, parmağı şimdi kıçımın daha da derinlerinde.

Artçı şoklar vücudumu sarsıyor, sonra da geldiğini görmediğim ikinci bir salınımın içine atılıyorum.

"Macie," diye homurdanıyor, içimdeki zevkin son damlasına kadar çekerken kalçaları dönüyor.

Üzerime yığılmasını, hatta yanımdaki yatağa düşmesini bekliyorum ama bunların hiçbirini yapmıyor. Onun yerine kollarını belime doluyor ve beni yataktan kaldırıyor.

LEON

I Banyoya girerken eşofmanlarımı kaybetmeyi başardım, böylece duş kabinine girdiğimde o hala bir örümcek maymunu gibi bana sarılmıştı, ikimiz de çıplaktık.

Kadranı çevirip onu sırt üstü duvara çarpıyorum, soğuk ona her açıdan saldırırken çığlık atıyor.

Yüzümü boynunun kıvrımlarına bırakıp yumuşak, hindistan cevizi kokulu tenini emerken, "Ben de sarılmanı bekliyordum," diye inliyor.

"Henüz değil Red," diye hırlıyorum ona karşı. "Seni temizlemem gerekiyor ki seni tekrar kirletebileyim."

Gerçek şu ki, sabahtan beri koşuyorum ve leş gibi kokuyorum. "İşe yaradı mı?" diye soruyor, köprücük kemiğini ısırırken duraksamama neden oluyor. "Ne işe yaradı mı?"

"Şeytanlarından kaçmayı başardın mı?"

Bedeninden uzaklaşıp gözlerinin içine bakıyorum.

Hâlâ arzudan şişmişler, yanakları serbest bırakıldığı için pembe. Onu sikerken sıkıca kavradığım için boğazının etrafında hafif kırmızı bir iz ve onu ısırduğım yerden diş izleri var. Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Mümkün değil,
bebeğim." "Bunun
için üzgünüm-"

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıp ağzından çıkacakları kesiyorum.

"Yapma," diye homurdanıyorum öpüşürken, su nihayet etrafımızda ısınırken kıcını kavrayışım sıkılaşıyor.

Başını sallıyor, ben dudaklarının arasından geçirirken dili benimkine katılıyor.

Parmaklarını ıslak saçlarıma geçirerek kafa derimi kaşıyor ve boğazımdan bir hırıltı yükseliyor, zaten sert olan sikim ihtiyaç içinde seğiriyor.

Çenesini öperken, dudaklarımı kulağının kabuğunun üzerinde gezdiriyorum.

"Ağrın var mı?" diye sordum. "Ve bana yalan söyleme çünkü duymak istediğim şeyin bu olduğunu düşünüyorsun."

"Biraz," diye itiraf ediyor. "Ama seni durduracak kadar değil."

Kıçını serbest bırakarak parmaklarımı bir kez daha boğazına doluyorum, parmak uçlarımı daha önce oluşan kırmızı lekelere bastırıyorum, onları daha parlak hale getirmeyi umuyorum, böylece her orospu çocuğu onun sahibi olduğunu anlayacak.

"Kafamın içine ediyorsun Macie Fletcher," diye itiraf ediyorum, göğsü kabarırken ve nabızı sert tutuşuma karşı gümbürderken gözlerinin içine bakıyorum. "Ama lanet olsun. Durmasını istemiyorum."

Boğazını serbest bırakarak, elimi uzunluğuma indiriyorum ve onu aşağı indirmeden önce girişini buluyorum.

Kasları etrafımda dalgalanırken, bana daha önce yalan söylediğini söyleyerek izinsiz girişime tıslıyor. Bir yanım onu önemsiyor, geri çekilip onunla ilgilenmek istiyor. Ama daha büyük bir parçam da ona acı çektiren kişi olmamı seviyor, önümüzdeki saatler, hatta günler boyunca beni unutamayacağını biliyor çünkü her hareket ettiğinde bunu hatırlayacak. Beni hatırlayacak.

"Macie," diye inliyorum, tamamen oturduğumda vücudunun içinde hareketsiz kalıyorum. "Durma," diye nefes alıyor.

"İhtiyacım var-"

"Bu mu?" Sıkı, sıcak vücudunun içine geri girmeden önce neredeyse tamamen dışarı çekerek soruyorum.

"Evet," diye ağlıyor.

"Dayanmak isteyebilirsin bebeğim. Bu hızlı olacak."

Elleri omuzlarıma dolanıyor, tırnakları aletime kadar hissettiğim bir acıya neden oluyor.

"Aminı tekrar dölle doldurmadan önce iki kez boşalacaksın, Red," diye onu uyarıyorum.

Göğüsleri itiş gücümden dolayı zıplarken başını sallıyor.

"Leon," diye haykırıyor parmaklarım klitorisini bulduğunda, acıyana kadar sıkıştırıyor ve onu ilk salınımına gönderiyor.

Dişlerim gıcırdıyor, kendimi onun içinde boğulmaya bırakmadan önce

onun düşüşünü tekrar izlemem gerektiğini biliyorum.

"Bir tane," diyorum. "Bir tane daha hazır mısın?"

"Oh Tanrım," diye inliyor. Yorgunluktan göz kapakları düşmeye başlıyor, kolları omzumda gevşekçe sarkıyor.

"Henüz üzerimde bayılma," diye kıkırdıyorum, kalçalarımı gıcırdatıyorum, onu uyandıracağını bildiğim o noktaya derinlemesine vurduğumdan emin oluyorum.

"Lee," diye inliyor usulca, başı duvara yaslanıyor.

Sevdiğini bildiğim bir hızla içine girerken klitorisine yaptığım baskıyı artırıyorum.

"Hadi bebeğim. Benim için gel," diyorum. "Senin için sahip olduğum her şeyi alarak, sikime gömülmekten ne kadar hoşlandığını göster bana."

Kasları etrafımda geriliyor, yükümü çok erken boşaltmamak için savaşıırken dişlerimin bir kez daha gıcırdamasına neden oluyor.

İnliyor, salıverilmesi yaklaşmaya başladığında vücudu bir kez daha geriliyor.

"Çok pis bir fahişe, Macie. Ve hepsi benim."

İnliyor, hem dokunuşumun hissini hem de edepsiz sözlerimi özümsemeye çalışırken başı bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Senin sahibin kim, Macie? Bu kukunun sahibi kim? Bu vücut?"

"Sen," diye kekeliyor, vücudu izin verme ihtiyacıyla titremeye başlıyor
Git

"Kim? Söyle. Adımı söyle."

"Sen, Leon. Sen benim sahibimsin," diye haykırıyor ve başını
Başka bir orgazm, beni o kadar sıkıyor ki, onu kenardan takip etmekten başka seçeneğim yok.

Öne doğru eğilerek onu fayanslara bastırıyorum, nefesimi toparlamak için mücadele ederken onu sıkıca tutuyorum.

"Aman Tanrım," diye boğazıma doğru nefes alıyor ve beni ürpertiyor.

"Evet. Buna ihtiyacım vardı," diye kıkırdıyorum, sadece onun bana sağlayabildiği endorfinle kafam güzel.

Çekilmeden önce kendime birkaç saniye daha veriyorum, ayakta durabilmesi için bacaklarının belimden düşmesine izin veriyorum.

"Yapabileceğimden emin değilim."

"Düşmene izin vermeyeceğim, bebeğim."

Nefes nefese kaldı, ben bu sözleri söylerken gözleri benimkileri buldu.
Dudaklarımdan geçene kadar doğru olduğunu kabul etmediğim kelimeler.

"Lee?" diye nefes alıyor.

Ama bu sözlerin, ona karşı hissettiğimi fark etmeye başladığım şeyin ağırlığıyla baş edemeyerek parmaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

"Şimdi olmaz."

Başını sallıyor ve ben de ikimizi de temizleyebilmek için duş jeline uzanarak elimi çekiyorum.

Onu kocaman bir havluya sarıp yatağıma götürmek için kollarıma aldığımında vücudum ağrıyor.

Onu yatağa yatırdım ve yanına tırmanarak vücuduma çektim.

"O zaman ben de kucaklanıyorum?" diye sorarak beni gülümsetiyor.

"Daha önce seviştiğim bir kıza hiç sarılmamıştım," diye itiraf ediyorum. Şimdiye kadar sarıldığım tek kız Letty'ydi ve o da şu ankinden tamamen farklıydı.

"Oh, ben sadece becerdiğin bir kızım. Bana buraya neden geldiğimi tekrar hatırlat." Yana dönüp onu yatağa sabitledikten sonra dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, onun zevkine çok bağımlıydım.

"Beni kontrol etmeye geldin." "Çünkü ben bir aptalım."

"Aptal değilim. Bir şekilde tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordun ve lanet bir mucize gibi ortaya çıktın."

Gözleri gözlerimi tutuyor, onu burada ilk bulduğumdan beri gözlerinde olan yoğunluk azalıyor ve kalbim bir sonraki adımın ne olacağını bilerek daralıyor.

"İyi misin? Olanları öğrenmek... bu bir şok olmalı." Ondan empati sızıyor. Ne de olsa anne ve babasını kaybetmiş, şu anda nasıl hissetmem gerektiği konusunda ilk elden deneyime sahip.

Ne yazık ki onun için, bu habere normal bir insan gibi tepki vermedim.

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor ve arkasını dönüp kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Bir şok. Evet, öyle de denebilir," diye mırıldandım.

Amcık babamı en son gördüğümde, onu depoda bıraktığım yerde bağlıydı ve ona attığım dayak yüzünden hayatı tehlikedeydi.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor, tepkim için beni hiç yargılamıyor, bunun yerine bana doğru uzanıyor ve yanağımı minik avucunun içine alıyor.

Dudaklarım aralanıyor, tüm gerçekler ortaya dökülmeye hazır, ama etrafıma saçılmadan önce onları yakalamayı başarıyorum.

"Ne oldu? Bana güvenebilirsin, biliyorsun değil mi? Her ne ise."

Anlatabilir miyim? Burada, kollarımda onunla uzanıp, yaptığım ve yapmayı planladığım her şeyi, o çıldırmadan anlatabilir miyim?

Nefesimi tutarak, nasıl gittiğini görmek için en baştan başlıyorum. Ama babamla olanları nihayet anlatma ihtiyacımın giderek daha da imkânsız hale geldiğini inkâr edemem. Ve berbat bir nedenden ötürü, bu konuda ona güvenmek istiyorum çünkü bundan tamamen dehşete düşmemesi için küçük bir şans olduğunu düşünüyorum.

"Küçük kardeşim," diye başlıyorum, tüm bunlar hakkında konuşmanın ne kadar zor olduğunu görebilmesi için gözlerini tutuyorum. "Onun annesi... onun annesi Peyton'ın kız kardeşi."

"P-Peyton'ın kız kardeşi ve senin...

baban?" Başımı salladım, noktaları birleştirmesine izin verdim.

"Ve o beş yaşında, değil mi? Kız kaç yaşında?" "Yirmi üç."

"Lanet olsun," diye soluk soluğa kalıyor.

"Luca ve Peyton anaokulunda birbirlerinin gözlerine ilk baktıklarından beri dünyanın en mükemmel çiftiydiler. Anlaşılan o ki, sevgili yaşlı babamız onun altın çocuğunun futbol başarısı için bir tehdit olacağına karar verdi ve o berbat akıyla, ilişkilerini bitireceğini düşünerek Libby'nin peşine düştü."

"Yüce Tanrım. Ama o bir çocuktur."

"On yedi. Oldukça vahşiydi, babasıyla sorunları vardı, bu yüzden ona duymak istediği her şeyi söylediğinde, onun ellerinde macun oldu.

"Şey, onu hamile bıraktı. Libby annesine söylemiş, Peyton da Brett'in yaptıklarını duymuş ve Luca'ya anlatmış." Macie'nin gözleri fincan tabağı gibi açılmış, söylediklerimin her birini yutuyor. "Babamızın kız arkadaşının kız kardeşine damat olacağına inanmayı reddetti ve Peyton'a sırtını döndü. Anneleri her şey olup bittikten kısa bir süre sonra kasabayı terk etmelerini istedi ve hepimiz irtibatı kaybettik. Bir bebek olduğundan haberimiz yoktu, babamın da bir bebek olduğundan haberi yoktu ya da en azından biz öyle olduğunu düşünmüyorduk."

"Bütün bunları nasıl öğrendin? Peyton ne zaman geri döndü?"

"Libby Kayden doğduktan sonra kontrolünü kaybetti, uyuşturucuya yöneldi ve bir süre sonra da çekip gitti."

"Oh Tanrım."

"Peyton ve annesi Libby'nin oğlunu büyüttüler. Ama sonra Peyton'ın annesi ve Kayden bir araba kazası geçirdi, annesi kurtulamadı ve Kayden ağır yaralandı."

Macie'nin gözleri yaşlarla dolar.

"Peyton onları teyzeleriyle birlikte olmaları için buraya geri getirdi. MKU'ya kaydoldu ve Luca ile tekrar karşılaştılar."

"Eminim iyi gitmiştir," diye mırıldanıyor.

"Şöyle söyleyeyim, onu kaçıırıp Kappa'nın havuz evine kilitledikten sonra kurtarmak zorunda kaldım."

Kaşları kalkmadan önce gözleri şok içinde genişliyor. "Ne?" diye sordum.

"Kaçırılma ve kilit altında tutulma. İkinizin pek çok ortak noktası var, ha?" "Şey, biz ikiziz," diyorum omuz silkerek ve hınzır bir gülümsemeyle.

"Sanırım öyle.

"Yani baban Peyton'ın kız kardeşini kandırdı ve ondan bir bebek sahibi oldu. Libby uyuşturucuya başladı ve şimdi de bir otel odasında ölü bulundu. Bir şeyleri kaçıyormuşum gibi hissediyorum."

"Peyton şehir merkezinde bir barda iş buldu. The Locker Room," diyorum, duyup duymadığını anlamak için tepkisini inceliyorum. Tanıma belirtisi göstermeyince devam ediyorum. "Özel bir spor barı. Sadece üyelerin girmesine izin veriliyor, keyifsiz bir yer, alacakaranlıkta fahişelik yapan garsonları var," diye itiraf ediyorum.

"Peyton?" Macie dehşet içinde soluk soluğa kalır.

"Hayır, o bunların hiçbirini yapmadı. Muhtemelen orada dürüst olan tek kızlardan biriydi. Ama annesinin ve Kayden'in hastane masraflarını ödemek için paraya ihtiyacı vardı. Ve burası şehirdeki en iyi ödeme yapan yer. Ayrıca sahibi de
-."

"Baban tarafından," diye sözümü bitiriyor, bunun nereye varacağını açıkça tahmin ediyor. "Peyton biliyor muydu?"

"Hayır, ama o yaptı. Tabii ya. Manipülatif amcık. Menajeriyle birlikte ona saldırdı. Luca onları durdurana kadar ona tecavüz edeceklerdi."

"Vay anasını. Baban tam bir pislik gibi konuşuyor."

"O lanet olası bir amcık, Mace. Ondan ne kadar nefret ettiğimi anlatamam bile."

"Ne oldu?"

"Luc onu bayılttı ve ben oraya vardığımda hâlâ baygındı. Gelip yardım etmesi için Kane'i de aradı, o ve barmen Bry de Reid'i aradı."

"R-Reid Harris?"

"Evet. Birinin yeryüzünden silinmesini istiyorsanız, Reid başlamak için oldukça iyi bir yer."

"Korkunç biri," diye itiraf ediyor ürpererek.

"Eğer onun yanlış tarafındaysanız, evet. Ama özünde iyi bir adamdır."

"Sen öyle diyorsan."

Hikâyeme devam etmekte tereddüt ediyorum çünkü bundan sonraki kısım onun burada olmayı ne kadar çok istediğini test edecek. Kendini benimle ne kadar ilişkilendirmek istediğini.

Ona söylemenin riskli olduğunu biliyorum. Ama beni anlayacak başka kime anlatabilirim?

Luc babamızdan nefret ediyor olabilir ama benim yaptığım gibi ona işkence etme ihtiyacımı anlayacağını sanmıyorum. Anneme söyleyemem, muhtemelen her şeyden sonra beni hapse attırır ve geriye sadece Macie kalır.

"Ne oldu Leon?"

"Gerisini duymak istediğine emin misin?"

"Eğer bana söylemek istersen, evet. Eğer istemiyorsan, anlarım."

"Benim en karanlık yanlarımı zaten biliyorsun. Zaten gördün. Ben de sana hepsini verebilirim."

"Ne yaptın Leon?"

"Reid onu öldürecekti. Babamızın Peyton'a elini sürdüğünü ve Libby'ye ne yaptığını öğrendiği anda kanın peşine düştü. Ona hayır dediğimde bana aklımı kaçırmışım gibi baktı."

"Gitmesine izin mi verdin?" Macie masumca sorar.

"Tabii ki hayır," diye gülüyorum. "Onlardan onu bir yere koymalarını istedim. Kimsenin onu bulamayacağı ama sadece benim erişebileceğim bir yere."

"Tamam."

"Onu Harrow Creek sınırındaki bu depoya kilitlediler. Onu bağladılar, ona bir pislikmiş gibi davrandılar."

Başını sallıyor, gözlerinde endişe titreşiyor. Ama henüz kaçmaya teşebbüs etmedi, bu yüzden bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

Derin bir nefes çekerek gerisini anlatmaya hazırlanıyorum.

"Onu sık sık ziyaret ederdim. Onun hakkında ne düşündüğümü tam olarak bilmesini sağladım.

Yurduna geldiğim gece. Kan... onundu." "Lanet olsun, Lee."

"Hıncımı ondan çıkarmak, bir tür arınma gibi geldi. Acı çektiğini bilmek, onun bana çektiirdiği gibi benim de ona acı çektirebileceğimi bilmek,

Luc, Shane, Kayden, Libby, annemiz. Sevdığım herkesin hayatına o amcık en az bir kere dokundu. Hepsinin canını yaktı."

Nedenlerimi düşünürken tüm vücudum öfkeyle titriyor.

"Ben sadece... Bunu tarif bile edemiyorum. Şimdi bile. Yanlış olduğunu biliyorum. Ama bir şeyler yapmalıydım. Libby'yi tımar etti. Richard'ın bana yaptığının aynısını yaptı. O da en az onun kadar kötüydü. Bana ne yaptığını gördü ama yine de aynı lanet şeyi yaptı. Annemi defalarca aldattı, ona kendini değersiz hissettirdi. Luc'un üzerinde kurduğu baskı." Sevdiklerime yaptığı onca yanlış düşünükçe, damarlarımda kıpkırmızı bir öfke dolaşırken yumruklarım kıvrılıyor.

Macie daha yakına kayıyor, havluyla kaplı bedeninin sıcaklığı içime sızıyor.

Eli yanağımdan kayarak enseme kavıyor ve alnını benimkine bastırıyor.

"Buradayım," diye fısıldar. "Her şey yolunda."

"Harris'ler dışında kimse orada olduğunu bilmiyordu. Reid ve Devin onunla ilgileniyorlardı. Ben hazır olmadan önce ölmediğinden emin olmak için."

"Ama haberlerde-"

"Biliyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Kimse bilmiyordu, Mace." "Biri biliyor olmalı. Belki Reid ya da Devin'dir." "Reid onu öldürmediklerine dair bana güvence verdi."

"Raporda bir otel odasında aşırı dozdan öldüğü yazıyor. Depodan otele nasıl geldi?"

"Bilmiyorum Red. Neler olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim boş çıkıyor.

Onu bitiren ben olmak istedim. Tüm hayatlarımızı kontrol ettikten sonra son oyunu ben oynamak istedim. Ama biri bunu benden aldı.

Bir yanım bunu asla yapamayacak mıydım diye merak ediyor ve bu yüzden onu ölümün kıyısında tutmakla yetinerek o son hamleyi yapmayı erteliyorum.

Alttakini ağzına almadan önce dudaklarını ayırıyor, dişlerini içine batırıyor. Aynı şeyi benim de yapabilmeyi dileyerek sikim seğiriyor.

O düşünürken ben hareketsiz kalıyorum. Her an benden uzaklaşabileceğini, tıpkı babam gibi sapkın, hasta bir amcık olduğumu söyleyip kaçabildiği kadar uzağa kaçabileceğini bilerek kalbim çarpıyor.

Konuştuğunda ve dudaklarından beklenmedik bir şey döküldüğünde şansıma inanamıyorum.

"Buna bağlı olabilir misin? Risk altında mısın?"

"Bilmiyorum. Yani, polis henüz ortaya çıkmadı. Basın aşırı dozdan öldüğünü söylüyor. Seni götürdüğüm otel odasında bir fahişeyle birlikte bulundu. İkisi de aşırı doz almış."

İçinden bir ürperti geçiyor.

"Nerede kalmıştık?"

"Evet. Merak etme, seni geri götürmeyeceğim."

"Biri onu görmüş olmalı," diye fısıldıyor.

"Görünüşe göre öyle değil. Geldiğine dair bir tanık yok. Burası onun özel süiti, bizden başka kimse orada kalmıyor. Fark edilmeden arka kapıdan girmiş olmalı."

"Ama nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok. Onu son gördüğümde hareket edebilecek durumda bırakmamıştım."

"Otelde olduğumuz gece mi?"

"Evet, ama o gece onun kanı değildi. Oraya gittiğimde Devin oradaydı. İçimde bir şey gördü, savaşıma ihtiyacımı, bazı şeytanları kovma ihtiyacımı gördü ve yardım etti."

"Tam bir psikopata göre, yarı düzgün arkadaşlar gibi görünüyorlar." "Sonuna kadar sadıklar. Sadece onlara karşı gelmeyin."

"Sanırım onlar yaptı. Bunu aldılar ve sizi bunu yapmak zorunda kalmaktan kurtardılar."

Onun nazik, masum gözlerine bakıyorum. Ona bu saçmalığı yüklediğim için nefret ediyorum.

"Bu işe karışmış olabilirler ama dahası da var. Eğer onu öldürüp bu işe bir son vermek isteselerdi, kafatasına bir kurşun sıkar ve onu asla bulunamayacağı bir yere gömerlerdi."

Titriyor.

"Onlar Hawks, bebeğim. Bu onlar için normal bir gün."

"Haklısın. Akla yatmayan bir şeyler var. Birileri biliyordu."

Onu ziyarete gittiğimde birisinin gölgelerde beni izlediğini düşündüğüm o geceyi hatırlıyorum.

Birisi miydi? İçgüdülerim doğru muydu? Ama kim?

"Görünüşe bakılırsa yeterince düşmanı var."

"Eğer biliyorlarsa, bu beni takip ettikleri anlamına gelir. Bir şeyler döndüğünü bildikleri anlamına gelir."

"Yani Luc muydu?"

"Bilmiyorum, Red. Bu onun tarzı gibi görünmüyor."

"Libby? Aşırı dozdan ölmüşler. Uyuşturucuyu eline geçirebilir." "O bir rehabilitasyon merkezinde."

"Yine de gidebilirler, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Buranın nerede olduğundan bile emin değilim."

İkimiz de düşüncelerimizde kendimizi kaybederken etrafımıza sessizlik çöküyor.

"Bunun bir önemi var mı?" diye sorar sonunda. "O gitti. Hayatından çıktı. Buradaki en önemli şey bu değil mi?"

"Evet, sanırım."

"Ama bunu yapan sen olmak istedin?"

"Yaptığımdan bile emin değilim. Onu haftalardır hayatta tutuyorum. Eğer gerçekten yapmak isteseydim, şimdiye kadar yapardım."

"Yani... bunların hepsi planının bir parçasıydı. Babandan, benden ve Richard'dan intikam almak."

"Evet," diyorum, kolumu beline dolayıp bedenini kendime bastırarak. "Ama biraz raydan çıkmış gibi görünüyor."

"Bilmiyorum," diyor omuz silkerek. "Beni mahvettin. Baban gitti. Geriye bir tek amcam kaldı."

Başımı eğip çenesini öptüm ve fısıldadım. "Seni tekrar becerebilir miyim?"

"Yine mi?" diye soruyor, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

Bir parmağımı köprücük kemiğinin üzerinden geçirip göğsünün kabarıklığına kadar indiriyorum. Parmağımı havlunun kumaşının altına sokuyorum ve onu bana gösterecek şekilde çekip çıkarıyorum.

"Her zaman."

Gözleri benimkinden havlumdaki bariz çadıra kayıyor.

Avucunu omzuma bastırarak beni sırtüstü yatırmasına izin veriyorum, o da yatakta sürünüyor, havluyu belinden çekerek sikimi ortaya çıkarıyor.

Ona bakarken dudaklarını yalıyor ve ben inliyorum.

"Kırmızı mı?"

Acele etmeden gözlerini benimkilerle buluşturuyor.

"Az önce sana söylediklerimden sonra muhtemelen koşuyor

olmalısın," diye nefes alıyorum. "Biliyorum. Ama yapmayacağım."

Başını eğip dilini sikimin üzerinde gezdirirken gözlerini benden ayırmıyor. Onun narin dokunuşuyla şiddetle sarsılıyor ve ona ulaşip hareketlerini devralmamak için çarşafı yumrukluyorum.

MACIE

W

Ne yapıyorum ben?

Gözlerim Leon'un karanlık ve aç gözlerine kilitlenmişken, dilimin ucunu onun uzunluğunda gezdiriyor, tadının içimi doldurmasına izin veriyorum.

ağzı ve kokusu duyularımı istila ediyor.

Babasını bir hayvan gibi bir depoya kapattığını ve çocukluğundan kalma öfkesini çıkarmak için ona işkence ettiğini itiraf etti ve ben burada onun sikini ağzıma almak üzereyim.

Koşuyor

olmalıydım. Hızlı.

Harris'lerin tehlikeli olduğu konusunda beni hemen uyabilir ama hiç aynaya baktı mı? Kendi babasını öldürecekti.

Ama tüm bunları bilerek. En karanlık yanlarını itiraf edişini dinlerken, yine de ayrılmak için kendimde bir güç bulamıyorum.

Ayrıca ondan korkmuyorum. En ufak bir şekilde bile.

"Macie," diye inliyor, ben sikinin başını yalarken parmakları çarşafın içinde dönüyor, yarıkla alay ediyor, ön spermini yalıyorum.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, anlattığı şeylerin görüntüleri kafamın içinde dakikada milyonlarca mil hızla akıyor.

Onu, kanlar içinde yurduma geldiği ve karanlığında kaybolduğu o gece düşünüyorum.

Kendi babasıyla birlikteydi.

İçimi bir ürperti kapladı.

Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim, farklı bir şey yapmazdım.

O gece bana ihtiyaçı vardı. Ŗu anda da bana ihtiyaçı var. Ve dŖnyada olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Her şeyi bir kenara itip şu ana odaklanıyorum.

Uzanarak parmaklarımı boyunun dibine doluyorum ve başını ağzıma alıp buzlu şeker gibi yalıyorum.

"Siktir. Siktir. Macie," diye homurdanıyor ve ben boğazımın arkasına gelene kadar Ŗzerine cökuyorum. Sonra tekrar kaldırıyorum, tekrarlıyorum, altımda titreyene kadar dilimi onun etrafında gezdiriyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyorum titreşimlerin onun içinden akmasına izin vererek hareket ederken. "Kahretsin. Kırmızı. Cok gŖzel."

Kendini tutamıyor, kalçaları yataktan kalkmaya başlarken eli sonunda carışafı bırakıp saçlarını tutuyor.

"O kŖek ateşli ağzına boşalmama izin verecek misin bebeğim?"

Başımı sallayarak etrafını sarıyorum, yakın olduğunu bilerek emişimi artırıyorum.

"Siktir, evet. Pis sŖrtŖk. Fuuuuck," diye inliyor orgazmı ona cıarparken. Aleti ağzımın içinde sarsılıyor, tuzlu dŖllerini boğazımın arkasına cıarpıyor.

GŖzleri kapanıyor ama o zevki yaşarken ben gŖzŖmŖ ondan ayırmıyorum.

O anda, bu karanlık, hafif kırık adamı dize getiren dŖnyanın en gŖlŖ kadını gibi hissediyorum.

"Siktir, bu iyiydi."

Elleri beni kollarımın altından kavırıyor ve beni vŖcuduna cekiıyor, dudaklarını dudaklarıma cıarpıyor ve dilini ağzımın içine daldırıyor, muhtemelen Ŗzerimde kendi tadını alabileceği gerçeğini umursamıyor.

"Neden hŖlŖ buradasın?" diye soruyor sonunda ağzımı bıraktığında.

O bana bakarken ben de onun şaşkın gŖzlerine bakıyorum.

"Yaptığın şeyle beni korkutacağını mı sandın?" "Evet. Cogu insanı korkuturdu."

"O zaman cogu insan gibi olmamam iyi bir şey, değil mi?" Dudaklarında bir gŖlŖmseme seğiriyor. "Bu berbat bir şey Lee. Ŗyle değilmiş gibi davranmayacağım. Ama hayatlarımız gŖllŖk gŖlistanlık değil. İntikam alma, seni ve sevdiklerini incitenleri incitme ihtiyaçını anlıyorum. Değer verdiğim birini inciten bir adama karşı benzer duygular beslemediğimi inkar edemem."

Kendisinden bahsettiğimi anladığı anda nefesi kesiliyor.

Uzanıp saımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve ben de onun sıcaklığına yaslanıyorum.

"Bana daha fazlasını anlat, Red. Ona ne yapardın?"

Omuz silkiyorum, eminim ki onun sahip olduğu gibi belirli bir fikrim yok.

"Sadece bitmesini istiyorum. Kendini güvende hissetmeni istiyorum. Bunu geride bırakabilmeni istiyorum. Onun tarafından lekelenmemiş bir geleceğe sahip olmanı istiyorum."

"Güven bana, bebeğim. Bunu ben de istiyorum."

Uzunluğunu göbeğimin altında bir kez daha sert hissederek kalçalarımı döndürüyorum ve gözleri kapanıyor.

"Aşağıya gönderdiğin kan miktarı konusunda endişelenmeli miyim?" Sırtarak soruyorum.

Gülüyor ve ben de kendimi tamamen gülünç hissederek ona katılmadan edemiyorum, ta ki o kendine uzanıp içime girene kadar.

"Aynı şeyi senin benim için her zaman ıslak olman için de söyleyebilirim, Red." "Kendini gördün mü?" Oturduğum yerden parmaklarımı aşağı doğru

Göğsünün ve karın kaslarının üzerinde, sikinin daha da derinlerine batıyorum.

İnanılmaz bir his ama hareket etmiyorum, bunun yerine yanık azalırken vücudumun buna alışmasına izin veriyorum.

"Leon?" Gözlerinin içine bakarak soruyorum.

"Evet, bebeğim?"

"Ona her ne yapmak istiyorsan, yapmanı istiyorum." Dudakları şokla aralandı. "Eğer yardımına ihtiyacın varsa, yardım edeceğim. Tüm bunları senin için doğru hale getirmek için elimden geleni yapacağım. Ama bir şartım var."

"Tamam," diye nefes alıyor.

"Sana hiçbir şey olmayacak. Geleceğine herhangi bir şekilde zarar verecek bir şey yapmanı istemiyorum. Ben... Ben istemiyorum-" Gözlerimi ondan kaçırıyorum, söylemek istediklerimin ağırlığı omuzlarıma çöküyor.

Uzanarak parmaklarını çenemin altına sıkıştırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Ne var bebeğim? Ne istemiyorsun?"

"Ben-" Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. "Seni kaybetmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

Yutkunurken adem elması sallanırken gözleri kapanıyor, içini duygu kaplıyor.

"Macie," diye nefes alıyor, bizi yuvarlıyor, böylece ben onun altında sıkışıp kalıyorum, kolları başımı hapsediyor. "Hiçbir yere gitmiyorum. Beni kaybetmeyeceksin."

"İyi. Çünkü senden hoşlanıyorum."

"Öyle mi?" diye soruyor, dudaklarında bir gülümseme seğiriyor.
"Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Yapmalıyım. Ama yapamam. Yapamam."

"O hissi biliyorum ama ben de yapamam bebeğim."

Kalçaları dönmeden önce dudakları bir kez daha benimkileri buluyor ve beni nefessiz bırakıyor. "Sana nasıl davranılmayı hak ettiğini göstermeme izin ver."

Ve bu, ikimiz de eşzamanlı boşalmalarımızı bulduktan sonra nefes almak için savaşıma kadar dudaklarının benimkinden son ayrılışı. Ama bu sefer aceleye getirilmiş bir şey yok, nefret yok, öfke yok... sadece istek, ihtiyaç, açlık ve söylemeye cüret ediyorum... aşk.

Uzun bir süre sonra karnım guruldadığında hala onun yatağında uzanıyorduk, bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Aramızda hiçbir şey konuşulmamıştı ama buna ihtiyacımız da yoktu.

Söylememiz gereken her şeyi ya sözlerimizle ya da eylemlerimizle söyledik.

"Aç mısın?" diye soruyor, başını dinlendiği boynumun kıvrımından çekerek.

"Beni ne ele verdi?" Karnım tekrar guruldarken gülerek soruyorum.

"H a d i," diyor, kendini benden kurtarıyor ve yataktan yuvarlanıyor. Yatakta. "Seni yemeğe çıkaracağım."

Gözlerim yavaşça çıplak vücudunda geziniyor, bir süredir kalçama bastırıldığını hissettiğim sert boyunda biraz fazla oyalanıyor. Gerçekten doyumsuz biri.

"Bebeğim, bana öyle bakman daha hızlı yemek yemeni sağlamayacak." "Biliyorum. Ben sadece... ne kadar ateşli olduğunu biliyor musun?"

Bir kahkaha patlattı.

"Böyle düşünmene sevindim. Başlangıçta bir süre fark etmediğini düşünmüştüm." Göz kırıyor ve ben de ona bir yastık fırlatıyorum.

"Kibirli pislik."

"Bayılıyorsun," diye şaka yapıyor, elindeki bana geri fırlatıyor, sonra topuklarının üzerinde dönerek şifonyerine doğru yürüyor, güzel poposu tümüyle sergileniyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, gözlerim onun şeftali gibi kıçına kilitlenmiş. "Öyle sayılır." Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor ve gülüyor.

"Yerinde olsam kalkardım, Red," diye uyarıyor, temiz bir çift boxer giyip bacaklarını yukarı çekerek.

Yatağının kenarına doğru kayıyorum, ayağa kalkmak ve atılmış giysilerimi aramak için zorlarken kaslarım en lezzetli şekilde çekiliyor ve ağrıyor.

Giyindikten ve kendimi toparlamaya çalıştıktan sonra Leon'un oyalandığı kapıya doğru yürüyorum.

"Hazır mısın?" Saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek ona soruyorum. "Evet," diyor ama harekete geçmiyor.

"Her şey yolunda mı?" Alışmaya başladığım bir yoğunlukla bana bakmaya devam ettiğinde soruyorum.

"Teşekkür ederim. Eminim buraya gelmek her şeyden sonra yapmak isteyeceğin son şeydi. Ama... teşekkür ederim."

"Sana başka bir yerde olamayacağımı söyledim." Ayak parmaklarımın ucuna uzanarak dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim.

"Bakalım seni takım arkadaşlarımdan biri benden çalmadan buradan çıkabilecek miyiz?"

"Colt çoktan denedi," diye itiraf ediyorum ve adımları duraksıyor. "Colt sadece dayak istiyor."

"Onu rahat bırak. Saçımın rengini gördüğü anda senin olduğumu anladı," diye kestirip atıyorum.

"Siktir. Özür dilerim."

"Olma. Geçmiş geçmişte kaldı, değil mi? Biz ileriye bakıyoruz." "Siktir, bebeğim. Bu kulağa çok hoş geliyor."

Leon kolunu omzuma atmış, kimseye çarpmadan evden çıkmak üzereyken ön kapı açılıyor ve üç kişi içeri giriyor.

Luca'nın gözleri açılıyor, Peyton gülümsüyor ve sadece anneleri olduğunu tahmin edebildiğim yaşlı bir kadın, Leon'un yanına sokulmuş beni görünce neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

"Macie," diye nefes alıyor, öne doğru bir adım atarken dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Ah... merhaba," diye ciyaklıyorum, birden sinirlerim tepeme çıkıyor.

Daha önce ebeveynlerle tanışmaya yakın bir şey yaşamadım, nasıl tepki vermem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Kaybınız için üzgünüm," diyorum yüzümü buruşturarak.

"Tatlım, teşekkür ederim ama sanırım hepimiz hiçbirimizin üzgün olmadığı konusunda hemfikiriz."

Leon gülmesini engellemeye çalışırken homurdanıyor.

"Evet, sanırım. Yine de şok olmuş olmalısın."

Luca, "Cenaze töreni için hazırlıklar yapıyorduk," diyor ve bunu köpek kakası toplamak kadar cazip bir şeymiş gibi anlatıyor. "Sanırım küçük tutmanın söz konusu olmayacağını rahatlıkla söyleyebiliriz."

"Sanırım ülkenin çoğu onun nasıl bir pislik olduğunu bilmediğinde böyle oluyor."

Anneleri Leon'un sert sözleri karşısında şok içinde soluk soluğa kalır ama hiçbiri itiraz etmez.

"Yapmamız gereken son bir şey daha var. O da bittiğinde, nihayet özgür kalabileceğiz."

Luca, Peyton'ı kollarına çekip başının tepesine bir öpücük bırakarak, "Hadi bakalım," diyor.

"Shane nasıl?"

"Siz ikiniz kadar iyi," diye mırıldanıyor anneleri. "Böyle boktan bir babanız olduğu için üzgünüm," diye fısıldıyor, şimdi biraz duygusal görünüyor.

"Yemek için dışarı çıkıyoruz. Biraz takılacak mısınız?" Leon annesine sorar.

"Kahve içmeye gidiyorum, sonra da Nadine'e bakıcılık yapacağım, böylece Shane ve Chelsea bir gece geçirebilecekler."

"Tamam, yakında görüşürüz o zaman. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

"İstediğin kadar hızlı koşabilirsin Lee. Senin kızı er ya da geç tanıyacağım." Kız ona göz kırpmıyor ve adam beni kapıdan çıkarırken inliyor.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan -" Tereddüt ediyorum çünkü Bayan Dunn diye çağrılmak istemeyeceğini hissediyorum.

"Ben Maddie, tatlım. İkinize de iyi günler."

Leon elini sırtıma koyarak beni evden dışarı itti. "Özür dilerim."

"Ne için? İyi birine benziyor."

"Öyle, sadece senin için biraz fazla heyecanlı."

"Beni biliyor mu?" diye sordum. Maddie'nin yüzündeki şoku gördüm ama içimden bir ses bunun şok olmadığını çünkü benim varlığımdan haberi olmadığını söylüyordu.

"Ona senden bahsettim," diye itiraf ediyor, yolcu kapısını benim için açarak. "Senin kim olduğunu, bağlantılarını biliyor."

"Oh?" Nefes alıyorum, ona bu kadarını söylemesine şaşırdım.

"Ona detayları vermedim ama aptal değil. İlk tanıştığımızda bir şeylerin peşinde olduğumu biliyordu."

"Yani senin kışından güneş çıktığını ve kadınlara hak ettikleri saygıyı gösterdiğini düşünmüyor mu?" Ona kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Burada güneş ışığı olmadığını biliyor bebeğim. Yıllardır sadece kara bulutlar var."

Bunu kendim yapabilecek kapasitede olmama rağmen Leon emniyet kemerini tutuyor ve beni bağlamak için üzerime uzanıyor.

"Ve sana doğru davranmaya gelince. Yukarıda kaç kez orgazm oldun?"

"Bunun bir annenin oğlunu herhangi bir kadına layık göreceği bir şey olduğundan emin değilim."

"Öyle olmalı çünkü sana çok iyi davrandığımı düşünüyorum. Kartlarını doğru oynarsan günün sonu bile gelmeyebilir."

"Bu doğru mu?" Vücudumun daha fazlasını kaldırıp kaldıramayacağından emin olamayarak soruyorum. Kadınlık organlarım şu anda acının da ötesinde, ancak bu onun alçak sesle fısıldadığı söz karşısında kenetlenmelerini engellemiyor gibi görünüyor.

"Göreceğiz bakalım. O kadar şeyden sonra kaldıramayabilirim." Elimi uzatıp kotunun üzerinden tutuyorum.

"Evet, bu gerçek bir sorun gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum, göz kapakları inene ve boğazının derinliklerinden alçak bir hırıltı gelene kadar onu sıkıyorum.

"Dikkatli ol, Red. Annemin seninle tanıştıktan sadece birkaç dakika sonra seni arabamın kaputuna bağladığımı görmesini gerçekten istemezsin."

"Yapmaz mıydın?" Yine de midem bulanıyor çünkü muhtemelen yapacağını çok iyi biliyorum.

"Beni gerçekten denemek istiyor musun?"

Neyse ki midem bir kez daha homurdanmak için o anı seçiyor ve Leon gülerek arabadan inip kapıyı arkasından kapatıyor. "Herkes iştahının açık olduğunu düşünürdü," diyor gülerek. sırtı, kontağı çalıştırdı ve garaj yolundan geri geri çıktı.

"Evet, onun gibi bir şey."

"Bugünkü planlarını tamamen mahvettim mi?" diye soruyor, neyse ki sohbetin konusunu değiştiriyor.

"Evet," diyorum. "Bir randevum var."

Direksiyonu daha sıkı kavırıyor. "Özür dilerim, sen ne?"

"Randevun mu var?"

"Kiminle?" Sorusu alçak sesle ve büyüyerek geliyor.

Kendi kendime kıkırdayarak, camdan dışarı bakıyorum, yanından geçtiğimiz öğrenci evlerine.

"Hukuk ders kitabım. Bana mağara adamı gibi davranmana gerek yok." "O sürükleyici planları mahvettiğim için özür dilerim." "Senden önce hiç sürükleyici planlarım olmamıştı."

"Nate'le bile mi takılıyorsun?" diye soruyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, muhtemelen bu soruyu yumuşak bir şekilde araya sıkıştırdığını düşündüğünü biliyorum.

"Ya çalışarak ya da insan vurarak takılıyoruz."

"İnsanları vurmak mı?"

"Evet, silahla oldukça ateşliyimdir, bilmiyor musun?" "Xbox'tan bahsediyorsun, değil mi?"

"Beni gerçekten atış poligonunda görebiliyor musun?"

"Hayır," diyor, gözlerinde sıcaklıkla bana bakarak, "Ama isterim. Elinde silahla belalı görünmen kesinlikle kabul edebileceğim bir şey."

"Ben hiç tutmadım. Ya sen?"

"Evet, bir ya da iki kez. Babam bizi götürürdü. Bu konuda da en iyisi olmamızı istediğini duyunca şaşırabilirsin."

"Ona karşı kullanmadığına şaşırdım."

"Güven bana, Red. Baştan çıkarma gerçektir."

"Nereye gidiyoruz?" Şehrin diğer tarafına yöneldiğinde soruyorum.

"Bekle ve gör." Pazartesi gecelerimi geçirdiğim toplum merkezine doğru sola dönmeden önce bana dönüp göz kırpmıyor.

Beni burada bulduğu ilk gece park ettiği yerin hemen aşağısında durdu ve motoru durdurdu.

"Burada mı?"

"Evet. Gel hadi."

Arabadan iniyorum ve benimle karşılaştığında kaşlarını çatıyor.

"Ben de onu alacaktım."

"Leon Dunn'ın böyle bir beyefendi olabileceğini kim bilebilirdi?" "Kesinlikle hiç kimse. Bu beni bile şok etti."

Benim için kapıyı açma şansını mahvettiğim için kapıyı benim yerime kapatıyor, elini benimkinin içine sokuyor ve beni toplum merkezinin aksi yönüne doğru çekmeden önce parmaklarımızı birbirine doluyor.

Dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor, beni nereye götürdüğünü fark ettiğimde ağzım sulanıyor ve midem gurulduyor.

Kapının üstündeki zil bizim geldiğimizi haber verir vermez Paulo başını kaldırıyor. "Bayan Macie, cumartesi öğleden sonra burada ne işiniz var?" El ele tezgâha doğru yürürken geniş ve içten bir gülümsemeyle "Selam Paulo," diyorum. "Nasılsın?"

"Seni gördüğüme sevindim. Futbol yıldızını da geri getirmişsin."

"Maddison'ın en iyi yedeklerinden birini daha nasıl reddedebilirim?"

Paulo'nun yanakları bu iltifat karşısında kızardı. Futbol yıldızımın yaşlı adamları bile etkileyebileceğini kim bilebilirdi?

"İki köfte lütfen," diyor Leon ve karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

"Benim için zevktir." Paulo siparişimizi vermek için dönerken Leon beni yanına çekiyor, burnunu saçlarıma bastırıp beni içine çekiyor.

"Az önce beni kokladın mı?" "Kokladım, bebeğim. Sorun mu var?"

"İtibarını zedeliyorsun, bunu biliyorsun, değil mi? Benimle birden fazla kez toplum içinde görünmek, beni kız arkadaşınmışım gibi göstermek."

Sözlerim karşısında nefesi boğazında düğümleniyor. "Öylesin."

"Neyim ben?" Az önce ne dediğimi hatırlayamayacak kadar onun ışıltılı yeşil gözlerinde kaybolmuş bir halde soruyorum.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp fısıldıyor. "Kız arkadaşım." Şok içinde geri çekiliyorum. "Öyle miyim?"

"Olmak istemiyor musun?"

"Ben... um... uh... Seninle... olduğumuzu fark etmemiştim..." İki elimi de avuçlarının içine alarak beni kendisine doğru çeviriyor.

Kalp atışlarım hızlanırken ve karnımda kelebekler uçuşurken pencerede oturan bir grup çocuk bize aldırış etmiyor.

"Macie," diyor, sesi güçlü ve kendinden emin. "Benim olur musun?"

Ona bakıyorum, bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. Şu Leon Dunn. Panthers #14. MKU'nun yıldız geniş alıcısı bir sandviç dükkanında durmuş benden onun olmamı istiyor.

Kendime her zaman söylediğim her şeye rağmen, yaşadığımız her şeye rağmen, onun gözlerine bakarken tüm şüphelerim ve korkularım eriyip gidiyor.

Bana anlattığı her şey, en karanlık sırları, asla ortaya çıkarmak istemediği yanları. Bunların hepsi bana şu anda Leon'un

Baktığımda, bana hem bu kadar kötü davranan hem de bu kadar şefkatli olan kişi gerçek olur.

Evet, onun hakkında hâlâ öğrenecek çok şeyim var. Ama onun da benim hakkımda öğreneceği çok şey var. Geçmişimiz karmaşık olabilir, ancak birlikte çok daha temiz ve sağlıklı bir gelecek yaratabileceğimize inanıyorum.

Hâlâ halletmemiz gereken sorunlar olduğunu biliyorum, çünkü bana amcamla ilgili intikam görevini unutmamı söylese bile buna izin vereceğimi sanmıyorum çünkü kendime karşı dürüst olursam, bunu en az onun kadar ben de istiyorum. Richard Fletcher'ın bize yaptıklarının ve bilmediğimiz diğerlerine yaptıklarının bedelini ödeme zamanı geldi.

"BEN..." Ben tereddüt ederken kaşları çatılıyor ve şeytani olsa da o küçük duraksama, yüz hatlarına sinen hafif korku bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Yapacağım."

Ne olduğunu anlamadan kolunu arkama geçirdi ve beni sandviç tezgâhının önünde film gibi daldırdı.

Kimsenin bizi fark edip etmediği hakkında hiçbir fikrim yok çünkü odaklandığım tek kişi o ve yüzündeki geniş gülümseme.

"Macie Fletcher. *Benim* Macie Fletcher'ım." "Leon," diye nefes alıyorum.

"Dünyamı altüst ettin bebeğim ve bunun hiç bitmesini istemiyorum."

Ben daha cevap veremeden dudaklarını dudaklarıma bastırıp en tatlı, en yoğun öpücüğü veriyor. Masumca... çoğunlukla, ama ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Bana bir kez daha hak verdiğinde gülümsüyorum, sanki ait olduğum yermişim gibi beni hemen yanına çekiyor.

"Aşk kuşları için iki köfte," diyor Paulo. "Ve en sevdiğim müşterim için iki kurabiye, müesseseden." Bana göz kırpmıyor.

"Görünüşe göre bir rakibim var," diye şaka yapıyor Leon.

"Eğer kırk yaş daha genç olsaydım, genç adam, bir sorunun olabilirdi."

Ödeme yaparken hepimiz gülüyoruz. Burayı neden bu kadar çok sevdiğimin bir başka hatırlatıcısı.

Leon bir eliyle yemeğimizi alıyor ve diğer kolunu belime dolayarak beni dükkandan çıkarıp parka doğru götürüyor.

"Her şeyin başladığı yere geri döndük, ha?" Kendimizi aynı banka indirirken soruyorum.

"Eğer hemen geri dönmek isteseydik, Charlie'nin odasında olmamız gerekirdi."

"Evet, ya da bunu unutup her şeyin burada başladığını hayal edebiliriz."

"O gece arkamı dönüp seni orada gördüğümde inanmadım. On yıldır seni arıyordum. Sosyal medyayı düzenli olarak araştırdım. Seni, Richard'ı, seninle bağlantılı olabilecek herkesi Google'da aradım.

Sen. Hiçbir şey bulamadım."

"Tam da istediğim gibi. Babam öldükten sonra medya korkunçtu. Beni bundan uzak tutmak muhtemelen Richard'ın benim için yaptığı tek iyi şeydi.

"Babamın yaptıklarının asıl sebebinin annemi kaybetmek olduğunu biliyorum. Ama basın da bir rolü vardı. Her zaman oradaydılar, neler olduğunu bilmek istiyorlardı. Hiçbir zaman doğru düzgün yas tutma şansı olmadı ve bu yüzden en büyük bedeli biz ödedik."

"İkisini de bu şekilde kaybettiğiniz için çok üzgünüm."

Bunca yıl sonra bile biri böyle bir şey söylediğinde verecek uygun bir cevabım yok. Bu yüzden bir şey söylemek yerine uzanıp sandviçimi alıyorum ve açmaya başlıyorum.

"Seninle gurur duyarlardı, bunu biliyorsun, değil mi?"

Duymak istemediğim için omuz silktim. Annem de babam da dışa dönük insanlardı. Onlardan çok fazla şey koparılan kadar hayatı sevdiler. Sık sık en büyük hayal kırıklığına uğrayan ben olurmuşum gibi hissediyorum.

"Tam olarak hiçbir şey yapmadım," diye mırıldandım.

"Hayatta kaldın, Macie. Ne kadar güçlü olduğun hakkında bir fikrin var mı? Hâlâ bir ayağını diğerinin önüne koyuyor olman bile başlı başına bir mucize."

"Hayat böyle, Lee. Başka ne yapabiliriz ki?"

Bana bakıyor ve babamın yaptığı gibi kolay yolu seçmekle ilgili dile getirmediği sözlerini duyuyorum ve başımı eğiyorum.

İşler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, bunu asla yapmayacağım. Hayatımda çok fazla insan olmayabilir ama babamın neden böyle bir şey yaptığını anlayacak yaşta bile değilken yaşadıklarımı kimseye yaşatmayı reddediyorum.

"Sana hayranım."

"Kes şunu," diyorum başımı sallayarak, sözlerini kabul edemeyerek. "Herkes bir yana sen bana böyle şeyler söyleyemezsin. Yaşadıklarından sonra olmaz."

"Seni Charlie'nin odasında bulduğumda tüm Noellerimin aynı anda geldiğini düşündüm," diyor ve önceki konumuza geri dönüyor. "I

hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşündüm. Daha önce hiç böyle bir öfke ve rahatlama hissetmemiştim."

"Çok korkmuştum. Daha önce hiç kimse beni boğazımdan tutmamıştı."

Sandviçinden bir ısırık alırken gülüyor ve dudağındaki sosu yalayıp çiğnemesini izlerken ne konuştuğumuzu unutuyorum.

Neden bu kadar sıcak?

Yemek bu kadar sıcak olmamalı.

"Yine de hoşuna gitti, değil mi?" diye soruyor, bana bakıyor ve beni bakarken yakalıyor.

"Çoğunlukla sadece kafam karıştı."

"Elbette," diye nefes alıyor, sesi derin ve sert. "O gece neye bulaştığını biliyordun, değil mi Red?"

Yanaklarım kızardı çünkü gerçekten de kızarmalıydım ama Charlie için gerçekten endişeleniyordum.

Başımı salladım. "Hayır. Ve içine girdiğim şeyi asla hayal edemezdim."

"Ben de öyle. Tüm hayallerim sıcak küçük bir pakette gerçek oldu." "Dur," diye fısıldadım, yanaklarım yanıyordu.

Uzanıp serbest elimi tutuyor. "Ciddiyim. Acımı senden çıkarmak için seni bulmam gerektiğini sanıyordum. Beni kurtarabilmen için seni bulmam gerektiğini hiç fark etmemiştim."

"Seni kurtarmadım, Lee. Hepsi senin suçun. Ben sadece... anladım."

"Anlamaktan fazlasını yapıyorsun, Mace."

"Evet," diye üzülerek katılıyorum. "Acı paylaşılabildiğinde katlanması kesinlikle daha kolay oluyor."

"Kim bilebilirdi ki?" diye şaka yapıyor.

"Ben öyle değilim. Hayatımı insanlardan uzak durmaya çalışarak geçirdim," diye mırıldanıyorum, bir başkasını kaybetmekten bu kadar korkmasaydım muhtemelen kurabileceğim tüm arkadaşlıkları ve ilişkileri düşünüyorum. Başkası tarafından kullanılmaktan.

"Senin için nasıl gidiyor?"

"Her şeyi mahvettin. Yine de çok korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Biliyorum. Ama söz veriyorum, sana zarar vermeyeceğim. Seni terk etmeyeceğim. Ben senin baban değilim ve kesinlikle amcan da değilim."

"Sen de baban değilsin," diye ekliyorum, bunu duymaya ihtiyacı olduğunu hissederek. Bir an sessiz kalıyor, düşünürken çenesi titriyor.

"Bir ebeveyn veya vasinin yapmaması gereken her şeyi deneyimlediğimi düşünmek hoşuma gidiyor ve umarım bir gün bunun nasıl doğru yapılabileceğini gösterme şansım olur."

"Çocuk istiyor musun, Lee?" Ben soruyorum.

"Evet, sanırım. Bir gün. Sen?"

"Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmedim. Tüm hayatımı bizim gibi acı çeken çocukların hayatını nasıl daha iyi hale getirebileceğimi düşünerek geçirdim. Kendime ait bir çocuğum olma ihtimalini hiç düşünmedim. Yalnız kalmak için kendi yolumdan çıktığımda biraz zor oldu."

"Çocuklara yardım etmek mi istiyorsun?" diye soruyor, gözlerinde gurur gibi bir şey parlıyor.

"Neden Richard'ın parası için burada kaldığımı sanıyorsun? Kesinlikle kendim için istemiyorum. Bana kalırsa bu kan parasından başka bir şey değil."

Leon'un kaşları çatıldı, ben de devam ettim.

"İstismara uğramış çocukların potansiyellerini görmelerine ve hayatlarında bir şeyler yapmalarına yardımcı olacak bir vakıf, bir tür hayır kurumu kurmak istiyorum. Onun parası bunu gerçekleştirecek. Bazı yanlışları düzeltmeye çalışacağım."

"Kulağa inanılmaz geliyor."

"Göreceğiz bakalım. Ailemden ve dedemden kalan mirası benden saklıyor. Artı kendi servetini. Vakfa gerçek bir ivme kazandıracaktır. Sadece ona ihtiyacım var-"

"Ölmek," diye bitirdi.

"Evet."

Eminim ikimiz de bunun nasıl gizlice gerçekleşebileceğini planlamaya başladığımızda etrafımıza sessizlik çöküyor. Onun ölümünü ciddiye alacağımı hiç düşünmemiştim ama zamanın geldiğini de inkâr edemem. Ve sonuçta, muhtemelen ona bir iyilik yapıyoruz. Beyni onu tamamen terk ettikçe o yerde çürüyecek. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hak ettiği de bu. Ama artık Leon'la aynı havayı solumadığını, ona bir daha asla zarar veremeyeceğini bilmek benim için daha anlamlı. O canavarın elinde acı çektiği yıllardan sonra nihayet ona biraz huzur vermek benim için her şey demek.

"Başka bir şey daha planlamıştım," diye sessizce itiraf ediyorum. "Öyle mi?"

"Ben..." Tereddüt ediyorum çünkü bunu nasıl karşılayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. "Onu ifşa edecektim. Onun tarafından istismar edilmiş olabilecek başkalarını bulacaktım."

"Kahretsin," diye tıslıyor ve elini yüzüne sürüyor.

Böyle bir skandala karışmak istemeyeceğini bildiğimden aceleyle, "Zorunda değilim," diyorum. "Zor olacağını biliyorum-"

"Hayır," diyor kendinden emin bir şekilde. "Sen yapmalısın. Yapmalıyız." "Gerçekten mi?"

"Herkes onun nasıl bir pislik olduğunu bilmeli - benim babam da öyle. Ülkenin dört bir yanındaki ebeveynler çocuklarına bakmaları için bu adamlara güveniyor ve onlar da bu güveni kötüye kullanıyor. Yaşadıklarımız başkalarına yardımcı olabilecekse, o zaman olmalıyız."

"Öyle mi?" Soruyorum, göğsümde umut çiçekleri açıyor.

Parmaklarını benimkilerle birleştirerek parmak eklemlerimi dudaklarına götürüyor.

"Tüm bunlardan iyi bir şeyler çıkmalı, sence de öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum, geleceğimize dair umut içimde kontrol edebileceğimden daha hızlı çoğalıyor.

"Bunu duyabiliyor musun?"

Odaklanıyorum, onun açıkça duyabildiği şeyi

duymaya çalışıyorum. Çok zayıf ama

duyuyorum. "Müzik mi?"

"Evet. Gidip kontrol edelim mi?"

"Elbette."

Leon'un sandviçi çoktan bitmişti ve benimkinin sonuncusunu da hızlıca yedikten sonra, daha sonra yemek üzere kurabiyelerin olduğu poşeti alıp beni yanına çekti.

Güneş battı ve akşam soğuğu bastırıyor ama onun sıcak bedenine sarılmışken bunu hissetmiyorum bile.

Daha önce hiç yaşamadığım bir hoşnutluk içimi kaplıyor.

Hayatımda ilk kez, gerçekten ait olduğumu, gerçekten olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

Buraya geldiğimde bunu hissettiğimi sanıyordum ama şimdi burada Leon'la birlikteyken bunun evimi bulmanın sadece başlangıcı olduğunu anlıyorum. O son kısım.

Uzakta bir insan kalabalığı önümüze çıkana kadar patikada yürüyoruz.

Şimdiye kadar sadece ağaçların arasında ıssız gördüğüm bir tribün var, ama bu gece boş değil çünkü örtünün altında canlı bir grup, battaniyelerin üzerinde oturmuş piknik yapan ve müziğin tadını çıkaran bir kalabalığa çalışıyor.

"Vay canına," diye nefes alıyorum.

Leon bizi insanların kenarından biraz önce durduruyor ve beni önüne çekiyor, kolları belimi sararken ve çenesi başımın üstünde dururken vücudunun sert uzunluğu sırtıma baskı yapıyor.

İç çekiyorum, mutluluktan dudaklarım gülümseme şeklinde kıvrılıyor, öylece durup akşamı özömsüyoruz.

Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok, müziğe ve beni daha yakın tutma hissine kendimi fazla kaptırmışım ama bir süre sonra biraz uzaklaşıyor, dudakları kulağımı okşuyor.

"Dans et benimle," diye nefes alıyor.

Sahnenin kenarında dans eden birkaç çift var ama biz onların yakınında değiliz.

Kıpırdamadan durdum, isteği karşısında şok olmuşum.

"Sorun ne, Red? Senden daha iyi bir dansçı olacağımı mı sanıyorsun?" diye şaka yapıyor.

"Yavru bir zürafanın ritmine sahibim, bu yüzden büyük olasılıkla."

Gülerek beni etrafında döndürüyor ve elleri belime inerek aramızda bir santim bile boşluk kalmamasını sağlarken vücutlarımızı birbirine bastırıyor.

Yanaklarımı göğsüne bastırarak onu içime çekiyorum ve vücuduyla birlikte hareket ediyorum.

Duygular boğazımı tıkıyor ve o anın önemi birdenbire yüzüme çarpınca gözlerim yaşlarla doluyor.

Gerçekten nasıl hissettiğimi saklamayı yıllar önce öğrendim. Bunu göstermek bir zayıflıktı. Bu gerçeği keşfettiğimde Richard'la uzun süredir birlikte yaşamıyordum.

Kaybım için ağlamaya ihtiyacım olduğunu, hayatımın alt üst olduğu gerçeğini anlamadı ve bana davranış şeklinin çoğu zaman ağlamak istememe neden olduğunu gerçekten anlamadı.

Sadece birkaç hafta orada kaldıktan sonra gözyaşlarımı odama hapsedtim, ancak bir süre sonra kendimi o kapının arkasındayken gözyaşlarımı içeride tutmaya bile alıştırdım.

Kendimi tutamayarak burnumu çekiyorum ve Leon durup bana bakıyor. "Neyin var?"

Kendime gülerek başımı sallıyorum.

"Yok bir şey. Ben mutluyum."

Dudaklarında inanılmaz bir gülümseme kıvrılırken, gözleri yumuşuyor ve endişesi onları terk ediyor.

"Öyle mi?"

"Evet. Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Teşekkürünü hak etmiyorum, Macie. Günün her dakikasında bunu sana söyleyen ben olmalıyım."

Başımı salladım. "Seni kurtardığımı düşünüyorsun, benim için ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Beni hayata döndürdün, Lee."

"Yardım edebildiğime sevindim, bebeğim. Sadece biraz çılgınlık yapacak birine ihtiyacın vardı."

"Sen kesinlikle delisin."

"Bana başka türlü sahip olamazdınız," diye gülüyor.

"Herkes bunun için deli olduğumu düşünecek."

"Herkesi siktir et, Mace. Onlar bizim hayatımızı yaşamadı. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar. Fikirleri ve yargılarıyla siktirip gidebilirler. Önemsemişim tek kişi şu anda kollarımda olan kişi."

"Senin mutlu olmanı istiyorum, Macie. İçinde sakladığın inanılmaz insanı keşfetmeye devam etmeni istiyorum ve hayattaki tüm zevkleri yaşarken yanında olmak istiyorum."

"Hep seks hakkında," diye mırıldanıyorum hafifçe.

"Hey, dondurmadan bahsediyor olabilirdim."

"Öyle miydin?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Şey, hayır ama olabilirdim."

"Elbette." Kollarımı boynuna dolayarak ayak parmaklarımda üzerinde yükseliyorum ve çenesine bir öpücük konduruyorum. "Bunun için teşekkür ederim."

"Bu şanstı. Canım Paulo'nun sandviçlerinden birini çekiyordu."

Ona bakmaya ve yeni gerçekliğimizi düşünmeye devam ederken aklıma bir fikir geldi.

"Ne oldu, Red?"

"Bir futbolcuyla çıkıyorum."

Başını arkaya atıyor ve fark ettiğim şeye gülüyor.

"Onunla çıkmaktan daha fazlasını yapıyorsun, bebeğim. Sen onunsun. Temelli olarak. Geri almak yok."

"Bu iyi çünkü ben hiç istemiyorum."

"Hadi ama, seni başkalarıyla paylaşmaktan bıktım."

"Açgözlü," diye mırıldanıyorum beni bırakırken.

"Bebeğim, hiçbir fikrin yok."

Leon'un arabasına doğru el ele yürüyoruz, ikimiz de aptallar gibi gülümsüyoruz.

"Benim evim ya da senin evin."

"Uh..." Bir an düşündüm, ancak gerçekten tek bir cevap vardı. "Senin."

"Emin misin? Terli, kaba futbolcularla dolu." "Başa çıkabileceğime eminim. En kötülerini evcilleştirdim."

"Kamçılı ve gururlu, bebeğim."

"Seninkine uğrayıp bir şeyler almak ister misin?"

"Evet, kulağa hoş geliyor. Sadece... sadece bana bir söz ver." "Söz."

"Eğer Nate oradaysa, lütfen ona vurmayın."

"Söz veriyorum. Ama kendimi savunmam gerekirse, bana ait olan bir şeyi istiyor."

"Yok. Olsa bile endişelenmene gerek yok, gözüm sadece bir kişiyi görüyor ve o da basketbolcu değil."

"Yeterince adil. O zaman benim için bir şey yapabilir misin?" Ona bakıyorum, aklından geçen garip talebi yapmasını bekliyorum. "Bir daha asla onun formasını giyme. Şu andan itibaren sırtında taşıyacağın tek erkek ismi ve numarası benimki olacak, Red."

"Bana henüz formasını vermemiş biri için büyük laflar." "Böyle mi olacak?"

"Elbette öyle, Dunn. Ona sahip olmak istiyorsan, üzerine adını yazmalısın." "Yeterince adil."

LEON

"Y

Eşyalarını toplamak için otuz dakikan var," diyorum Macie'ye, binasının arkasındaki park yerine yanaşır yanaşmaz.

"Yukarı gelmiyor musun?" diye soruyor, kaşları çatılıyor.

Endişe.

"Hayır. Yapmam gereken bir şey var. Fazla uzun sürmez."

"Şimdiden fikrini değiştirmedin, değil mi?" Şaka yapmak istemişti ama sesindeki güvensizliği duydum.

Uzanarak elimi boynunun arkasına doladım.

"Senin hakkında mı? Asla, bebeğim." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Öpücüğü derinleştirme ve tam olarak ihtiyacım olanı alma isteğim neredeyse her şeyi tüketiyor, ama bir şekilde geri çekilmeyi başarıyorum. "Bana güveniyor musun?"

Bir an tereddüt ediyor ve ona anlattığım onca şeyden sonra bile midem bulanıyor, ona anlattığım ama onun hala bilmediği en karanlık sırlar.

"Evet," diyor sonunda. "İstiyorum."

"Otuz dakika," diye tekrarlıyorum, burnunun ucunu öpüyorum ve dışarı çıkmasını bekliyorum.

Kapıyı kapatır kapatmaz gaza bastım ve park yerinden çıktım.
çok.

Yapmam gerekenleri tamamlamak için kendime ciddi bir zaman sınırı koydum.

Geç dönüyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Onun gözüne tekrar girmek için yapacağım yalvaran konuşmayı planlayarak otoparka uçuyorum.

Şükürler olsun, ve ikinci I nokta hareket üzerinde tarafından ve bina, oturduğu duvardan ayağa kalkarken içimdeki her şey rahatlıyor.

"Çok özür dilerim," diyorum ona doğru koşarak. "İşim uzadı."

Bana bakıyor, yüzü ifadesiz ama omuzlarının duruşundan sinirli olduğunu anlayabiliyorum.

"Sorun değil," diyor, duvardan itiyor ve etrafta dolaşmak için hareket ediyor

Ben.

"Hayır, değil. Ama istediğimi bulamadım. Yerini değiştirmişler."

Gözlerini bana dikti ve kendi kendime, biz ayrılana kadar bekleyeceğimi söylememe rağmen

Odama döndüğümde cebimden onun hediyelerinden birini çıkardım. "Bu ne?" diye soruyor, elimdeki kutuya bakarak.

"Aç bakalım. Öğren."

Gece çantasını duvara dayayıp, tereddütle çantayı

Ben.

"Bu bir bomba değil, Mace."

"Biliyorum. Sadece... hiç kimse..." Sözüünü kesiyor ama

Bir sonraki adımın ne olacağını bilmem için kelimeleri söylemem gerekiyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden sana bir şey almak istedim." Bana baktığında gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu.

"Sen kimsin ve benim kötü Leon'uma ne yaptın?" diye şaka yapıyor, anın büyüklüğünü bir kenara itmeye çalışıyor.

"O hâlâ burada, bebeğim. Çoğu insanın aksine, sen sadece iki tarafı da görüyorsun." Isı yanaklarını renklendiriyor ve göğsüne doğru yayılıyor.

Elini dürterek, açması için onu cesaretlendiriyorum.

Aslında pek bir şey değil, sadece bir gün dışarıdayken gördüğüm ve bana onu düşündüren bir şey. Öyle davranıyor ki, herkes içinde bir nişan yüzüğü ya da çılgınca bir şey olduğunu düşünebilir.

"Senin iki yönünü de seviyorum. İkisi de aynı derecede korkutucu," diye itiraf ederken sinirlerini yutuyor ve kutunun kapağını açıyor.

"Lee," diye nefes alıyor, sesi duygusallıktan çatlıyor, zinciri yastığından çekip asılı duran iki tılsımı inceliyor.

"Belki buna bir şeyler ekleyebiliriz diye düşündüm. Birlikte bazı anılar

biriktirebiliriz."

Uzun saniyeler boyunca ona bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor, kalbim onun tepkisini beklerken o kadar hızlı atıyor ki biraz başım dönmeye başlıyor.

Parmağı önce kitap tılsımının, sonra da futbol topunun üzerinde geziniyor, düşünürken alt dudağını ağzına götürüyor.

"Beğendin mi?" Sessizliğe daha fazla dayanamayarak soruyorum.

"Ben... Ben bunu seviyorum," diye ağlıyor, parmaklarını mücevher parçasının etrafına kapatıyor ve kollarıma atlıyor.

Çarpıştığımızda homurdanıyorum ve kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum. "Teşekkür ederim. Bayıldım" diye fısıldıyor kulağıma.

"Beni eve götürür müsün?"

Şimdi mi?"

Home.

Sikeyim. Bu kelime onun dudaklarından dökülürken kulağa çok hoş geliyor. "Evet, yapabilirim."

O hala kollarımdayken çantasına uzanıyorum ve onları arabaya taşıyorum.

"Başka bir şey daha var," diye itiraf ediyorum, yolcu koltuğunda bıraktığım şeye uzanarak.

Kumaşı çantadan çıkarıp ona dönüyorum ve görmesi için havaya kaldırıyorum.

"Görünüşe göre resmileşti."

Tartışmaya fırsat bulamadan formasını başından çekiştirerek kapüşonunun üstünden geçiriyorum. O da kollarını deliklere sokarak bana yardım ediyor.

"Arkanı dön." Söyleneni yapıyor ve ben de onu arabaya doğru itiyorum, üzerindeki ismime ve numarama bakarken nefesi kesiliyor.

Parmaklarımı saçlarına geçirip bükerek onu arkasına bakmaya zorluyorum.

Be

n. "Seni bu kıyafetle becereceğim," diye uyarıyorum onu.

"Başka türlüünü istemezdim, Dunn." Göz kırptı ve ben de dudaklarımı yakıcı bir öpücük için onunkinin üzerine indirdim. "Otoparkta olmaz ama, değil mi?" diye soruyor gülerek, sonunda onu bıraktığımda.

"Tamam, belki bu sefer değil. Ama yapardım."

"Oh, bunu bilmiyor muyum?" Kıçını tekrar kasıklarına sürtüyor ve beni inletiyor.

Biraz geride durarak, geri dönmesine izin verdim.

"Bunu benim için takar mısın?" Bileğini uzatıyor ve sonra bileziği bana uzatıyor.

"Daha önce söylediklerimi geri alıyorum. Sırtında numaram ve bileğinde geleceğimizle seni becereceğim."

Tokayı yerine oturtuyorum ve neredeyse onu arabaya itecektim, çaresizliğim beni ele geçirdi.

Eve dönüş yolundaki kısa yolculukta direksiyonu sıkıca kavrayıp gözlerimi ön camdan ayırmadığım için gerginim.

Biliyorum ki ona bakacak olursam, tüm bahisler kapanacak ve sonunda kenara çekip beni burada, lanet olası arabamda gezdirmesini sağlayacağım.

"Rahatla," diyor, minik avuç içi uyluğuma inerken sesi yumuşak.

Kaslarım onun sıcaklığıyla gevşiyor, aletim fermuarıma doğru geriliyor. "Macie," diye uyarıyorum, sesim alçak ve tehlikeli.

"Oh, işte orada," diyor, ses tonunda bir eğlence.

"Kim?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Benim kötü Leon'um."

"Umarım tam burada bana sakso çekmene üç saniye kaldığını biliyorsundur."

Nefes nefese kalması bana hiçbir fikri olmadığını söyledi.

Risk alarak ona baktığımda pembe dudaklarını araladığını ve yanaklarının arzuyla kızardığını görüyorum.

"Sen de yapardın, değil mi benim pis küçük Macie'm?"

"Ben... um..." Elleri uyluğumdan yukarı kayarak kot pantolonumun üzerinden beni kavrarken bana cevap veriyor.

"Siktir," diye bağıryorum, düğmeye basıp fermuarı indirirken direksiyonu tutuşum acı verici bir hal alıyor.

"Bana bir iyilik yap, olur mu?" diye soruyor, sesi tamamen tatlı ve masum, yukarı kalktığımda kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden kaydırıp ağrıyan sikimin serbest kalmasını sağlarken yaptıklarının tam tersi.

"Elbette," diye zorluyorum, umutsuzca bana bakışına değil, gittiğim yere bakmaya çalışıyorum.

"Bizi öldürmeyin. Planlarım var."

"Tamam, evet. Elimden geleni... yapacağım," diye inliyorum, sikimin ucunda biriken pre-cum'u yalarken.

"Macie, ihtiyacım var- kahretsin."

Koltuğunda dönerek kendini tam sikimin üzerine bırakıyor ve beni boğazının arkasına kadar alıyor.

"Vay anasını," diye nefes nefese kalıyorum, o çekilirken odaklanmaya çalışıyorum, beni tekrar sıcak ağızına almadan önce uzunluğumu yalıyor.

"Siktir, bu işte iyisin."

Kardeřlik evleri yanlarından geçerken bulanıklaşıyor, aşağıda olanları bir kenara bırakıp dűőünebildiđim tek řey araba yoluna çıkıp arabayı durdurma ihtiyaım.

"Oh Tanrım. Oh Tanrım."

Ayağımı frene vurduğumda, araba Luca'nınkinin sadece milimetre gerisinde gıcırdayarak durdu.

Evin yan tarafındayız ve neyse ki yanımızda pencere yok ama bu gűrűlemeyeceđimiz anlamına gelmiyor.

Direksiyonu bırakıp parmaklarımı saçlarına geçirerek hareketlerine yardımcı oluyorum.

"İřte bűyle, bebeđim. İyi bir kız gibi sikimi yala."

Kalçalarım yuvarlanıyor, onun içine girme ihtiyaım neredeyse inkar edilemeyecek kadar fazla, ama sonra diřlerini ortaya çıkartıyor ve onları uzunluđuma sűrűklűyor ve patlıyorum.

"Kahretsin. Siktir. Macie, bebeğim. Siktir."

Her damlamı yutana kadar durmuyor. Hareket etmeye başladığı anda onu saçlarından tutup yukarı çekiyorum ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyorum.

"Bu başıma gelen en ateşli şeydi."

Onu űpűyorum, dilimi ađzının derinliklerine daldırıp kendi tuzluluđumu onunkinin űzerinde tadıyorum. Bu beni daha da ateřlendiriyor.

Tam onu kuađıma almak űzereydim ki, araba sallanmaya bařlamadan űnce bagajdan yűksek bir ses geldi.

"Araba sallanırken..." diye sesleniyor biri, ikimizi de harekete geçmeye zorluyor. "Aman Tanrım," diye soluk soluđa bađırıyor Macie, çılgınca saçlarını yűzűnden uzaklařtırıyor ve ađzını siliyor. Sanki hűlű spermi olma ihtimali varmıř gibi.

o űpűcűkten sonra.

"Sorun deđil. Çocuklar çok daha kűtűlerini gűrdű."

"Umurumda deđil. Sana oral seks yaparken beni izlemesini istediđim tek kiři sensin." "Eminim hiçbir řey gűrmemiřlerdir."

"Haklı olsan iyi olur," diye mırıldanarak çantalarını topladı.

"Hadi ama. Sen rahatlattıđına gűre artık dođru dűőünebilirim."

"Harika, daha iyi hissetmene sevindim," diye kestirip atıyor.

"Hadi, bunu telafi etmenin bir yolunu bulacağım."

antalarını alıp omzuma attıktan sonra kolumu beline dolayıp onu kendime doğru çekiyorum.

"Bil diye sűylűyorum," diye fısıldıyorum, dudaklarımı kulađına yaklařtırarak. "Bu hayatımın en gűzel kafasıydı."

"Lee," diye inliyor, utancı dalga dalga yayılıyor. Ön kapıdan içeri girdiğimizde bizi sessizlik karşıladı. Mükemmeldi.

İçecek almak için onu mutfığa yönlendirirken, bize bakan iki gülümseyen yüz bulmayı beklemiyordum.

Luca ve Peyton'a "Selam," diyorum.

"İyi geceler mi?" Luc, Peyton kafasına vururken yüzünde geniş bir sırıtışla sorar.

Macie yüzünü göğsüme yaslayarak inliyor.

"Sadece kıskanıyor bebeğim," diye fısıldıyorum.

"Bu durumu daha iyi yapmaz," diye mırıldanıyor.

"Vay canına, şuna bak," diyor Luca, taburesinden inip bana doğru adım atarken.

"Ne?" İsteksizce sordum.

"Gülümsüyorsun."

"Siktir git. Ben gülümserim. Sık sık."

"Evet. Sahte olanlar. Şuradaki." Yüzüme doğru başını sallıyor. "Lanet olası gerçek."

"Pek âlâ... Annem nasıl?" Konuşmayı benden uzaklaştırarak hızlıca soruyorum.

"O iyi. Rahatladı."

"O lanet duyguyu bilirim."

"Aynen. O boku damarlarına çekmesine hâlâ şaşıyorum." "Konu sperm donörümüz olunca beni hiçbir şey şaşırtmıyor," diye mırıldanıyorum,

Buzdolabının kapağını açıp birkaç gazlı içecek aldım.

"Sanırım. Sadece o gibi görünmüyor. Tam bir kontrol manyağıydı."

Peyton yanıma geliyor ve kolunu Luc'un koluna dolayarak başını onun omzuna yaslıyor. Tekrar bir araya geldiklerinden beri ilk kez bir kıskançlık dalgasına kapılmıyorum. Bir kez olsun onlar adına gerçekten mutlu oldum. Macie'ye uzanarak onu kendime çekiyorum ve başının tepesine bir öpücük bırakıyorum.

"Belki de fahişe yapmıştır," diye ekliyor Peyton.

"Onunla birlikte öldüğüne göre oldukça anlamsız görünüyor."

"Kötü bir yolculuk mu?" Macie sorar.

"Evet, belki. Bunun gerçekten bir önemi var mı?" Luca soruyor. "O gitti. Artık hiçbirimizi korkutamayacak."

"Evet, sanırım," diye mırıldanıyorum, ama bunu kastetmiyorum.

Luca benim bildiklerimi bilmiyor. Babamızın gizemli ölümü ile ilgili çok şüpheli bir şeyler olduğundan haberi yok.

Burada durup onu tartışmak istemediğim için Macie'ye bakıyorum.

"Hazır mısın?"

Bana gülümsüyor ve kafamda her türlü görüntünün dönmesine neden oluyor.

"Evet."

Peyton'ın telefonu çaldığında onu mutfaktan çıkarıyorum. "Lib, nasılsın?" diye soruyor, sesi heyecanla doluyor. "O nasıl?" Luc'a dönerek fısıldıyorum.

"Evet, gerçekten çok iyi. Görünüşe göre personeli çoktan küçük parmağına dolamış bile."

"Öyle mi?" Rehabilitasyon personeline ve terapistlere onun için ne yaptırabileceğini merak ederek soruyorum.

"Hiç sorma." Başını sallıyor.

"Sorun çıkarmakta her zaman iyiydi," diyorum gülerek ve Macie'yi odadan çıkarıp merdivenlere doğru yönlendiriyorum.

"Vay canına, bir kez daha ziyaret etmene izin mi verdi?" Colt, o ve tanıdığım başka bir adam köşede yürürken şöyle diyor.

"Evet. Burada çok kalacak," diye dik dik bakıyorum. "Ya buna alış ya da defol git." Colt, "Amcığın kırbaçlanması Leon'u huysuzlaştırıyor," diye şarkı söylüyor. "Herkes ...almadığınızı düşünürdü-"

Hareket ettiğimi fark edene kadar onu duvara yasladım. "Bu cümleyi bitirirsen sezonunu daha başlamadan bitiririm," diye hırlıyorum suratına.

"Kardeşim, sakın ol. Ben sadece seninle kafa buluyorum." Boğazımdan alçak bir hırıltı yükseliyor.

"Ona yan gözle bile bakarsan seni kadro dışı bıraktırırm, göt herif."

"Dostum, kızıl saçlıların bana göre olmadığını biliyorsun," diye karşı çıkıyor.

"Sadece ateşli sarışınlar, değil mi?" Macie sırtıtmamı ve tüm mücadelenin beni terk etmesini sağlayarak ekliyor.

Bana doğru yaklaşıyor ve elini karnımda gezdirerek kaslarımın gerilmesine ve bir adım geri atmama neden oluyor.

"Burada olduğun için şanslısın," diyorum ona, geri adım atmaya devam ederek.

Elini saçlarında gezdirerek bana gülüyor. "Seni her gün yenebilirim Dunn, bunu sen de biliyorsun."

"Buna değmez," diye nefes alıyor Macie ve ben de ona hak vermekten kendimi alamıyorum. "Onun yerine benimle ter at."

"İşte bu reddedemeyeceğim bir teklife benziyor."

Ona bir kez daha bakmadan, elimi Macie'nin sırtına bastırıyorum ve onu önümdeki merdivenlerden yukarı doğru yönlendiriyorum, gözlerim o hareket ederken dar kot pantolonunun içindeki kışına kilitleniyor.

"İşemeye gidiyorum," diyorum ona, banyoya doğru ilerlerken. "Döndüğümde seni yatağında, üzerinde sadece benim formamla istiyorum."

Talebim üzerine çenesi düştü ama bu onun ayakkabılarını çıkarmasına ve hem benim formamı hem de kapüşonunu karnına kadar çekmesine engel olmadı.

İhtiyacımı unutup ona odaklanmadan önce banyoya koşuyorum.

"Bu çok güzel," diyor Macie, onu gülümseteceğini bilerek Peyton'dan çaldığım dondurma kabına kaşığını daldırırken.

"Evet, öyle. Bir kızın içine girmeden onunla yatakta bu kadar eğlenebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Sen bir köpeksin," diye azarlıyor çıplak karnıma vurarak.

"Ben senin köpeğimin," diyorum, bileğini tutup elini yorganın altına ve boxer'ımın içine itiyorum.

Onu yatağında tam olarak emrettiğim şeyi yaparken bulduğumda biraz öpüşmekten başka bir şey yapmadık.

Bu, onun içine tekrar girmeye hazır olmadığım anlamına gelmiyor, ama muhtemelen onu daha önce almamdan dolayı acı çektiğinin farkındayım ve onu kırmak istemiyorum, en azından artık değil. Şimdi, onu mutlu etmeye ve mutlu etmeye tamamen niyetliyim.

Televizyonda oynayan filmi izliyormuş gibi davranmaya devam ederken narin parmakları çelik uzunluğumun etrafını sarıyor.

Bir saniyesine bile odaklanmadım, onu ve olup bitenlere verdiği tüm küçük tepkileri izlemeyi tercih ettim, bunları hafızama işledim ve sonunda onun benim için o olduğunu kabul etmeme izin verdim.

Macie'yi mahvetmek için peşinden gitmiş olabilirim ama sonuçta beni mahveden o oldu, çünkü bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyorum.

Benim karanlığımı aldı ve onu tatlılığıyla, kabullenilişiyle, anlayışıyla sardı.

Öfkem ve nefretim hala içimde olabilir, muhtemelen her zaman bir noktaya kadar olacak, ama o bunu katlanılabilir kılıyor. Hayır, bundan daha fazlası. Neredeyse unutulabilir hale getiriyor. Özellikle de yanımdayken, bana dokunurken... beni severken.

Sevgiler.

O yavaşça çalışırken bu tek kelimenin zihnimde tekrar tekrar
Be yinelenmesine izin veriyorum.

n.

Bu böyle bir şey mi? Böyle mi hissettiriyor?
Hep merak etmişimdir. Luca ve Peyton'ın birbirlerine aşık olmalarını
izlerken

ve son zamanlarda da Letty ve Kane.

Hissettikleri şey bu mu? Bu memnuniyet, mutluluk, onu sahiplenmek,
işaretlemek, benim yapmak için sürekli yanan ihtiyaç.

Birdenbire, yıllar boyunca Letty'nin, Luca ve Peyton'ın yaşadıklarını
izlediğim her şey anlam kazandı.

Macie bu yüzden şu an burada benimle yatıyor.

Bu yüzden beni affetti. Bu yüzden beni yargılamadı.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, o kadar sessiz ki duyma ihtimali
yok.

Be

n. Ya da ben öyle düşünüyorum.

Bir saniye sürüyor ama gözlerini televizyondan ayırıp bana bakıyor.

"Affedersin, bir şey mi dedin?"

"Evet... uh..." Panikliyorum. Nasıl hissettiğimi bilmediğim için değil.

Çünkü henüz ona söylemeye hazır olduğumdan emin değilim.

Eğer o da aynı şeyi hissetmez ve bana acıyarak ve dehşetle bakarsa,
bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

Bunun yerine korkumun beni

kontrol etmesine izin verdim.

"Teşekkür ederim."

"Teşekkürler mi? İçin..." Hareketleri biraz daha güçleniyor. "Sana
mastürbasyon yaptığım için mi?" diye soruyor yüzündeki o şirin ifadeyle.

"Hayır, bebeğim. Sadece sen olduğun için. Burada olduğun için. Bana
inandığın için."

"Başka seçeneğim yoktu, Lee. Dünyada olmayı tercih edeceğim başka
bir yer yok."

Elini iç çamaşırdan çekerek başının üstündeki yatağa bastırıyorum ve
üzerine yuvarlanıyorum.

"Öyle mi?" Burnumu onunkine sürterek soruyorum.

"Evet." Bu sefer konuştuğunda sesi nefes nefese ve muhtaç bir şekilde çıkıyor. Bacaklarının arasına tırmanarak kalçalarını yuvarlıyorum, ona ne hissettiğini

bana yapıyor. "Lee," diye inliyor.

"Bunu bana sen yapıyorsun, Macie. Sadece sen."

Dudaklarını yakıcı bir öpücükle yakalıyorum, henüz bu kelimeleri itiraf etmek zorunda kalmadan ona nasıl hissettiğimi gösterebileceğimi umuyorum.

İkimiz de devam edemeyip birbirimizin kollarına dolanarak bayılana kadar öpüşüyoruz.

Bir kez daha kendime geldiğimde, hâlâ vücuduma sıkıca bastırmış, bacaklarını benimkilere dolamıştı.

Beni uyandıranın onun sıcaklığı olduğunu varsayarak, onu sıkıca çekerek tekrar sarılıyorum. Tam tekrar uykuya dalmak üzereydim ki bir uğultu başladı.

Komodinime baktığımda, ekranı karanlık olan cep telefonumu görüyorum.

"Macie," diye fısıldıyorum, onu gerçekten uyandırmak istemiyordum ama telefonunun neredeyse hiç çalmadığını, bu yüzden önemli olabileceğini biliyordum. "Macie, telefonun."

"Ha?" diye soruyor halsizce, karanlıkta beni bulmak için gözlerini açıyor. "Telefonun çalıyor."

"Saat kaç?" "Hiçbir

fikrim yok. Geç

oldu." "Kahretsın.

Tamam."

Yorganı arkaya atarak kendini benden kurtardı ve çantasına doğru ilerledi.

Üzerinde hâlâ benim formamdan başka bir şey yok ve kıvrımlı bacaklarının alttan dışarı fırladığını görmek sikimin anında uyanmasına neden oluyor.

"Kim o?" Ekranından gelen ışık karanlık odada onu aydınlattığında soruyorum.

"Bilinmiyor. Otuz dakika içinde beş kez aradılar." Bunu söylediği anda karnıma bir korku çöküyor. Bu kadar çok gece yarısı telefonundan iyi bir şey çıkmaz.

Vızıltı tekrar başlamadan önce bir saniye daha bakıyor.

Görmezden gelecekmiş gibi görüldüğünde "Cevap ver," diyorum.

Kulağına götürdükten sonra "Alo?" diye soruyor.

Gözleri benimkilerle kilitlenmeden önce diğer uçtaki kişiyi dinlerken kaşları kıvrılıyor, gözlerinde karanlıkta çözemediğim bir şey yanıp sönüyor.

"Evet, evet. Tamam. Evet. Elimizden geldiğince çabuk. Tamam.

Teşekkür ederim. Güle güle." "Ne-"
"Richard kalp krizi geçirdi."
Onun sözleri karşısında
çenem düştü.

"Hastanede ama durumu iyi görünmüyor. Bilinci kapalı, solunum cihazına bağlı."

"Kahretsin."

Komodininin üzerine koymadan önce ekrana kısa bir süre bakıyor ve benimle birlikte yatağa geri sürünüyor.

"Gidiyor mu-"

"Onu görmek istiyorsam mümkün olduğunca çabuk oraya gitmemi önerdi." "Kahretsin," diye tekrarlıyorum.

Elime uzanıp onu dudaklarına götürüyor.

"Her şey bitecek, Lee. Geçmişlerimiz onunla birlikte ölebilir ve biz hiçbir şey yapmak zorunda bile kalmadık."

Dudaklarım bir şeyler söylemek için aralanıyor ama kelime bulamıyorum. Rahatlama ve pişmanlık aynı anda içime çöküyor.

Son nefesini çoktan vermiş olmasına sevindiğimi inkar edemem. Ama aynı şekilde, o son nefesini verirken orada olmak istedim. Son anlarından kimin sorumlu olduğunu bilmesi için soğuk, şeytani gözlerinin içine bakmak istedim.

Belki biraz boş bir hayaldi. Bir fantezi.

Bunu nasıl yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden Reid'e ihtiyacım vardı. İhtiyacım olan bağlantılar onda var.

"İyi misin?" diye soruyor, yanağımı okşuyor ve beni şimdi ve buraya geri getiriyor.

"Evet. Ben iyiyim," diyorum ona dürüstçe.

"Miami'ye gitmek zorunda kalacağım," diyor üzüntüyle. "İlgilenmem gereken şeyler olacak."

"Evet, tabii ki." Artık tamamen uyanmış bir halde yatak başlığına yaslanıp onu yanıma çekiyorum, burnumu saçlarına dayayıp nefesini içime çekiyorum.

"Her şey bitecek," diye fısıldıyorum ona karşı. "Bitecek."

MACIE

S ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolurken etrafımıza sessizlik çöküyor.

Çocukluğumda o kötü adamla yaşadığım anılar zihnimde titreşiyor ama hızla onun şimdiki zayıf görüntüsüyle birleşiyor, zayıf ve hastane yatağında.

Onun bu pozisyonda olmasından memnun olduğum için kendimi suçlu bile hissetmiyorum.

"Seninle geliyorum," diyor Leon aniden, sesindeki kararlılık beni ürkütüyor.

"Hayır, zorunda değilsin-"

"Ben de geliyorum. Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim." "Lee-"

"Senin yanında olmak istiyorum, Macie. Söyleyeceğin hiçbir şey beni caydıramaz." "Yarın sabah Kayden'le kahvaltı yapmayacak mısın?"

Bunun genellikle haftalık bir şey olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

"Kahretsin. Onu hayal kırıklığına uğratamam. Geçen hafta yapmadık. Ama... Siktir."

Bacağımı beline atarak yanaklarını ellerimle tutuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Kahvaltıdan sonra gideriz. Bir yere gittiği yok," diye kestirip atıyorum. Uzanarak dev elleriyle benimkini kapatıyor.

"Sen de geliyorsun. Kayden'le tanışmanı istiyorum."

Ailesiyle daha fazla tanışma düşüncesi midemi bulandırıyor. Yine de beş yaşında bir çocukla tanışmanın annesiyle tanışmanın yarısı kadar bile korkunç olamayacağını hemen anlıyorum.

"Tamam."

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Hayır demek, nefesimin taze olmadığını bilerek geri çekilmek istiyorum ama birleştığımız anda, onun bedenine girmekten ve öpücüğe karşılık vermekten başka çarem kalmıyor.

"Saat kaç?"

"Neredeyse dört
buçuk,"

"Hmm..." Boynumu okşuyor. "Sahip olduğumuz bu fazladan zamanla ne yapabiliriz?"

"Uyumak mı?" Onu çok eğlendirecek bir
öneride bulundum. "Aklımdaki bu değildi,
Red."

Eli tişörtümün -onun formasının- altından kayıyor ve çıplak göğüslerimi buluyor.

"Lee." Meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlamadan önce onları sıkıldığında inliyorum.

"İşte bu daha iyi."

Boynumdan kulağıma doğru bir iz yalıyor.

"Ne de olsa kutlamamız gereken şeyler
var."

Bu yanlış. Hem de çok yanlış. Ama aynı zamanda, tamamen doğru. "Sanırım öyle."

"Leon, hazır mısın?" Luca, kahvaltı için Kayden'i almaya gitmemize iki dakika kala bağılıyor.

"Evet, sakın heyecanlanma."

"Yemin ederim, sen güldüğün için onu almaya geç kalırsak-" Kapıyı çekip açıyorum ve Leon'un ikiz kardeşine parlak bir şekilde gülümsüyorum.

"Biz hazırız." Leon'un spor ayakkabılarını çekiştirdiğini görebilmesi için kapıyı daha geniş açıyorum. "Gördün mü?"

"Sen de geliyor musun?"

"Evet. Eğer sorun olmazsa?" Kekeliyorum, birden Leon'dan başka birinin beni orada istemeyebileceğini fark ediyorum.

Benden Lee'ye bakıyor ve tekrar geri dönüyor. Kardeşinin yüzünde gördüğü şey ifadesini yumuşatıyor ve başını sallıyor.

"Elbette. Görünüşe göre artık bizden birisin."

Çenem düşüyor, bu kadar kolay kabul edilmeyi

beklemiyordum. "O kadar şaşırmış görünme. Söylentilerin hepsi doğru değil," diye şaka yapıyor. "Ben hiç duymadım-"

"Seni gaza getiriyor, Red. Onu görmezden gel. Eğer benim temsilcimle başa çıkabiliyorsan, onunki bir hiçtir."

"Seninkinin ne kadar kötü olduğunu bildiğimden, Dunn, bu beni rahatlatmıyor."

"Ah ah," diyor Luca gülerek. "Sanırım buraya tam uyum sağlayacaksın, Red."

Kollar belime dolanmadan saniyeler önce arkamdan bir homurtu yükseliyor.

"Kız arkadaşımın flört etmesen olur mu? Senin eziyet edeceğin kendi kızın var."

"Sadece arkadaşça davranıyorum. Tanrım. Çok sahiplenici."

Leon onun yorumuyla alay ediyor ama ben sormuyorum. İsteyeceğim son şey kardeşlerin sidik yarışının ortasına düşmek.

Dördümüz Luca'nın arabasına atlayıp şehrin diğer ucuna gitmeden önce Peyton'ı mutfakta bizi beklerken buluyoruz.

Sohbet hafif geçiyor ama günümüzün geri kalanının ne getireceği gerçeği beni ağzımdan kaçırmaya zorluyor.

"Amcam hastanede. Başarabileceğini sanmıyorum."

Leon'un eli benimkinde geriliyor. Sanki sözlerim bir hatırlatma gibi, ama artık onu bundan daha iyi tanıyorum. Gece yarısı yaptığım telefon görüşmesini ve bunun onun için, bizim için ne anlama geldiğini unutmuş olmasına imkân yok.

"Ben... um..." Peyton bu habere nasıl yaklaşacağını bilemediği için kekeler.

Öte yandan Luca duygularını hemen belli eder. "Güzel. Daha iyi bir insanın başına gelemezdi," diye kestirip atıyor. "Umarım çok acımıştır."

Leon yanımda kıkırdıyor.

"Kahvaltıdan sonra oraya gidiyoruz."

Luca dikiz aynasından kardeşine bakar, gözlerindeki endişe belirgindir.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye soruyor, Miami'ye en son gittiğimizde neler olduğunu açıkça hatırlıyor.

"Evet. Macie'nin orada olması gerekiyor, bu da benim orada olacağım anlamına geliyor." Onun sözleriyle göğsüme bir sıcaklık yayılıyor. "Evde kalmayacağız," diye belirtiyor.

"Değil miyiz?"

"Hayır. Bize kalacak bir yer ayırttım," diye itiraf ediyor. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Sen duştayken mi?"

Beni orada en fazla dört dakika yalnız bıraktığını bilerek ona başımı sallıyorum.

"Nasıl?"

"Bunun için endişelenme. Sadece iyi bir şey organize ettiğimi bil."

Elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor.

Aynada Luca'nın bakışlarının sıcaklığını bir kez daha hissederek ona bakıyorum.

"Sana çok yakışıyor, kardeşim. Sıkı tut onu."

Kalbim kaburgalarımā çarpıyor. Luca'nın onayını aldığımı bilmek benim için olması gerekenden daha fazla anlam ifade ediyor. Ama bir ömür boyu hiçbir yere uyum sağlayamamak ya da hiçbir yere ait olamamak insana bunu yapıyor.

"Tamamen niyetliyim, kardeşim." Kolumdan çekştirerek beni kendine yaklaştırıyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde "sen benimsin" diye fısıldamadan önce řakağımā bir öpücük bırakıyor.

Sadece birkaç saniye sonra Luca arabayı durduruyor. Önümüzdeki eve baktığımda ön kapının açıldığını ve küçük bir çocuğun koltuk değnekleriyle hızla dışarı çıktığını görüyorum, yüzüne yayılan geniş bir gülümseme ve hemen ardından bıkkın ama mutlu bir kadın.

Leon ve Luca kardeşlerini karşılamak için arabadan iniyorlar ama ben kıpırdamıyorum. Yapamam, onu karşılamalarını izlerken donup kaldım.

Peyton, "Onunla inanılmazlar," diyerek beni şaşırttı. Hâlâ arabada benimle birlikte olduğunu unutmuştum.

"Çok mutlu görünüyor."

"Gerçekten de onların ayı astığını düşünüyor. Onlar dünyanın en havalı iki adamı."

"Bunu onlara söylemedi, değil mi?" şaka yapıyorum, ikisinin de egolarının zaten yeterince büyük olduğunu çok iyi biliyorum.

"Yüzündeki o ifadeyle bunu yapmasına gerek yok."

"İşte şanslı küçük bir çocuk." Bunu yüksek sesle söylemek istemezdim ama doğru olduğunu inkâr edemem.

"Bir süre için annem ve diğer her şeyle ilgili olarak ona boktan bir anlaşma verildiğini düşündüm." Ayrıntıya girmiyor, belli ki durum hakkında ne kadar çok şey bildiğimi bilmiyor. "Ama evet, işler yoluna girdi."

"Ailelerin çalışması için geleneksel olmaları gerekmez" diyorum, sanki bu konuda uzmanmışım gibi.

Bırakın çalışmayı, neredeyse hiç ailem olmadı.

"Biliyorum. Brett'in gidişyle bu aile daha da güçlenecek." Kayden'la şakalaşan çocuklardan gözlerini ayırmıyor, bana bakıyor.

"Hoşuna gitse de gitmese de artık sen de bunun bir parçasısın Macie. Leon kimsenin içeri girmesine izin vermedi. Letty bir yere kadar yaklaştı ama sen... sen onun için osun." Sözleri karşısında boğazıma bir yumru oturuyor. "İkiniz için de çok romantik bir başlangıç olmadığını biliyorum, ama eminim ki bundan sonrası çok daha güzel olacak..."

"Tatmin edici," diyorum ne dediğimi anlamadan önce. Peyton gülerken yüzüm utançtan yanıyor.

"Oh, evet. Eminim bundan bolca olacaktır."

"Üzerindeki yük kalktığı için artık tamamen farklı bir insan gibi."

"Leon bazı karanlık şeyler yaşadı. Bunu söylememe gerek olmadığını biliyorum, fazlasıyla farkındasınız. Bence hepimizden daha çok farkındasın." Gözleri aynada benimkileri tutuyor. "Her şeyi biliyorsun, değil mi?"

Bana itiraf ettiği her şeyi düşünürken endişeyle yutkunuyorum.

"Geri kalanımıza söylemeyi reddettiği her şeyi."

"Ben... um... Ne olduğunu bilmiyorum-"

"Sanırım artık pek bir önemi yok. Artık her şey bitti. Her şeyi geride bırakabilir ve sadece geleceğe odaklanabiliriz." Gözlerimi ona dikiyorum, merakım beni ele geçiriyor.

Söylediğinden daha fazlasını mı biliyor? Leon'un konuşması gereken kişi o mu olmalı?

"Evet, sanırım öyle."

Kapıların açılması ve beni gülümseyen bir yüzün karşılamasıyla sohbetimiz kesiliyor.

"Merhaba," diyorum Kayden'a el sallayarak. "Ben

Macie." "Biliyorum. Sen Leon'un kız arkadaşısın."

"Ben... uh... evet, sanırım öyleyim," diye mırıldanıyorum, kelimelerin kafamda yerleşmesine izin verirken ondan çok kendime.

Leon Dunn'ın kız arkadaşı.

Hayatım nasıl bu hale geldi?

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum Leon'un yardımıyla arabaya tırmanırken, o da arkasından arabaya giriyor ve Kayden'i aramıza sıkıştırıyor.

"Sen de. Çok güzelsin. Saçını beğendim."

Luca sürücü koltuğundan bir kakhaha atıyor. "Evet, o bir Dunn," diye şaka yapıyor.

"Teşekkür ederim, Kayden. Çok tatlısın."

"Hey, küçük kardeşim," diyor Leon. "Benim kızım, unutma. Kardeşinin kızını çalmak yok."

"Anladım, kardeşim. Zaten benim için biraz fazla yaşlı."

Luca evden uzaklaşırken dördümüz de gülüyoruz ve Peyton'ın teyzesi yüzünde bir gülümsemeye bizi izliyor.

"Peki... bana nereye gittiğimizi anlat." Zaten biliyorum, Leon bana her şeyi anlattı ama Kayden o kadar heyecanlı ki tekrar dinlemekten daha fazlasını istiyorum.

"Eyaletteki en iyi krepleri yapan lokanta. Öyle değil mi Luc?"

"Kesinlikle öyle, küçük adam."

"Bahse girerim benden daha fazla yiyemezsin." "Bu bir meydan okuma mı?"

Hafifçe soruyorum.

"Evet, henüz kaybetmedim," diyor gururla.

"Vay canına, ağabeylerini yenmişsin."

"Elbette var. Büyük ve güçlüymüş gibi davranmayı seviyorlar ama aslında iki çocuktan ibaretler."

Peyton, "Ben bile daha iyi ifade edemezdim, K," diye şaka yaparak Luca'nın kaşlarını çatmasına neden oluyor.

Sohbet etrafımda akıp giderken arkama yaslanıyorum ve birkaç dakika önce Peyton'a aile hakkında söylediklerimi düşünerek yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

Hayatım boyunca bunu arzuladım. Bu bağlantıyı, bu aile bağı. Kendimi bildim bileli eksik olan şey. Ve şimdi onu buldum. Asla ama asla bırakmak istemiyorum.

Kayden bu hafta anaokulunda olan bir şey hakkında bir dakikada bir mil hızla konuşurken Leon'un parmak eklemleri omzumu okşuyor.

"İyi misin?" diye

fısıldıyor. Gözlerini

tutarak gülümsüyorum.

"Asla daha iyi olmaz." Bu tamamen doğru değil. Miami'ye gidip Richard'ın başımıza açacağı belalarla uğraşmak zorunda kalacağım düşüncesi beni dehşete düşürüyor ama Leon'un yanımda olacağını bilmek bunu çok daha katlanılabilir kılıyor.

Kayden'le Kahvaltı, olmasını umduğum her şey ve daha fazlasıydı. Hem Leon hem de Luca'nın küçük kardeşleriyle sohbet ederken daha yumuşak bir yanlarını görmek, deneyimlemem gerektiğini bilmediğim her şeydi.

Bunu deneyimleyebildiğim için onur duyuyorum çünkü dışarıda olduğum için biliyorum ki dünyanın geri kalanı bunu göremiyor.

Basından öğrendikleri tek şey, Dunn ikizlerinin odaklanmış, kararlı ve tıpkı babaları gibi oldukları.

Gerçek bundan daha uzak olamazdı.

Dunn ikizleri babalarına hiç benzemiyor. Onunla hiç tanışmamış olabilirim ama hakkında bildiklerimden yola çıkarak bunu söyleyebilirim. Ayrıca o hayatlarında olmadan daha da inanılmaz olacaklarını ve ondan çok daha fazlasını başaracaklarını da biliyorum.

Masada çalan bir telefon konuşmamızı yarıda kesiyor ve Luca elini cebine atıyor.

"Annem arıyor," diyor Lee'ye bakarak. "Alsam iyi olur." "Benden selam söyle."

Kayden, Leon ve ben boyamaya devam ederken Luca kabinden çıkıyor ve Peyton masanın karşısından gülümseyerek bizi izliyor.

"Ne kadarlığına gideceğini düşünüyorsun?" Peyton soruyor.

İçimi çektim. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım bu onun ne kadar inatçı olmak istediğine bağlı. Onu tanıyorsam, sırf bize işkence etmek için altı ay komada kalır."

"Umarım gerçekten- Her şey yolunda mı?" Luca yüzünde okunamayan bir ifadeyle masaya geri döndüğünde Peyton, "Umarım her şey yolundadır," diyor.

"Um... evet. Ben sadece... İşte," diyor, ona biraz para uzatarak, "Kayden'i şeker makinesine götürüp, daha sonrası için ona bir şeyler alabilir misin?"

"Yesss," diye tıslıyor, bunun kendisinden birkaç dakikalığına kurtulmak için bir oyun olduğu gerçeğini gözden geçiriyor.

"Her şey yolunda mı?" Peyton kabinden kayarak elini Luca'nın koluna doluyor ve soruyor.

"Evet, sadece Lee ile konuşmam gerekiyor. Seni sonra bilgilendiririm."

"Tamam." Yanağına bir öpücük konduruyor ve Leon onu dışarı çıkardıktan sonra Kayden'in elini tutuyor.

"Neler oluyor?"

"Haberleri gördün mü?" "Hayır."

"Görünüşe göre Da- Brett hakkında yeni bir hikaye var. Bir uyuşturucu satıcısı dövülerek öldürülmüş olarak bulundu. Brett olduğunu düşünüyorlar."

"Ne?" Leon havlıyor, eli masanın altında benimkini arıyor. "Bu delilik. Bir torbacıyı dövmez o."

"Yine de bu yaralarını açıklar." "Evet ama..."

"Toksikoloji testleri yapıyorlar, Brett'in bir süredir kullandığını düşünüyorlar. Denedikten sonra siktirip gittiğini görünce mantıklı geliyor..." Luca, babalarının Peyton'a yapmaya çalıştığı şeyi dile getiremediği için susar.

"Birdenbire vicdan sahibi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" "Bilmiyorum. Artık bir şey bildiğimden emin değilim."

"Bunun gerçekten bir önemi var mı?" Leon'a yardım etmeye çalışarak soruyorum. "Satıcı açıkça pisliğin tekiydi. Baban da pisliğin tekiydi. İkisi de gitti. Muhtemelen dünya için böylesi daha iyi."

"Evet, tamamen katılıyorum. Bu çok garip." Luca da aynı fikirde.

"Macie haklı. Sadece rahatlamalıyız. Ne olduğu kimin umurunda? Muhtemelen gerçeği asla öğrenemeyeceğiz," diyor Leon.

Leon elimi daha sıkı tutarken masamıza garip bir sessizlik çöküyor. Gerçeği bilmek istediğini biliyorum. Neyin peşinde olduğunu kimin keşfettiğini ve onu ciddi bir şey yapmak zorunda kalmaktan kurtarmaya karar verdiğini bilmek istiyor. Her kimse ona minnettar olduğunu biliyorum ama yine de bu işin peşini kolay kolay bırakmayacak.

"Her şey yolunda mı?" Peyton bize tekrar katıldığında soruyor.

"Evet, her şey harika. Yine de gitsek iyi olacak.

Bu ikisinin önünde uzun bir gün var." Kayden'in küçük yüzü hayal kırıklığıyla düştü.

"Üzgünüm küçük adam. Gelecek hafta yine burada olacağız."

Biraz neşeleniyor. Ama beş yaşındaki bir çocuk için bir hafta bir yıl gibi geliyor. "Ve şekerini aldın," diyorum neşeyle. "Ne seçtin?"

Bir paket twizzlers tutuyor ve gülümsüyor.

"Ah iyi seçim. Benim de favorimdir."

Leon ve Luca banktan kayarken o da bana bakıyor.

Diğerleri önden giderken Leon beni bekliyor.

Elimi göğsünde gezdirerek, "Her şey yoluna girecek," diye onu temin ediyorum. "Bunu her kim yaptıysa belli ki bir planı varmış."

"Biliyorum. Ben sadece... Kimin bildiğini bilmek istiyorum."

"Biliyorum, ben de öyle. Ama asla bilmemeye ve sadece minnettar olmaya razı olman gerekebilir."

"Luca değildi, bunu kesinlikle biliyorum."

"Hadi," diyorum kolundan çekerek. "Benim için ne sürprizin var görmek istiyorum."

Arkamdan yaklaşıyor ve lokantadan çıkarken beni kendine yakın tutuyor. "Oh, bebeğim. Hiçbir fikrin yok."

Leon'un dudakları boynuma yapışmış halde lokantadan çıkar çıkmaz Luca, "Onu yere bırak," diye sesleniyor.

"İğrenç," diye yakınıyor Kayden.

"Buna alış, evlat. Kızların aslında o kadar da kötü kokmadığını fark etmen uzun sürmeyecek."

Peyton koltuk değneklerini bagaja koyarken o biraz oflayıp puflayarak ve kollarını göğsünde kavuşturarak, "Evet var," diyor.

"Öyle mi?" diye sesleniyor şakayla karışık.

"Sen değilsin tabii ki. Ya da Macie. Ya da Letty."

Saçlarını ovarken ikizlerin ona taktığı lakabı kullanarak, "Bunu öğrendiğim iyi oldu, ufaklık," diyorum. "İstediğin kadar kızların koktuğunu düşünmekte özgürsün," diye onu temin ederek arabaya binmesine yardım ediyorum.

"Haftaya yine geliyorsun, değil mi?" diye soruyor bana, yüzü bu ihtimal karşısında aydınlanıyor.

"Oh, ben-"

"Burada olacak," diyor Leon arkamdan, arabanın içinde yarı eğik durmamdan faydalanarak ve kışımı okşayarak.

"Kulağa evet gibi geliyor," diye şaka yapıyorum. Gerçek şu ki, sabahı bu küçük aileyle geçirdikten sonra, bir daha asla bir Pazar sabahı başka bir yerde olmak istemiyorum.

Arkasından tırmanan Leon kapıyı kapatır ve koşarak diğer tarafa geçer.

LEON

R Elimi Macie'nin kalçasına koyuyorum ve gülümsüyorum.
"Her şey yoluna girecek," diyorum usulca.
"Biliyorum. Sadece her şeyin bitmesini istiyorum," diye
fısıldıyor üzüntüyle.

gözleri pencereden dışarı
bakıyordu. "Ben de."

"Sanki bize yeni bir başlangıç verilmiş ama biz daha başlayamadan
birileri duraklatmış gibi hissediyorum."

"Bu bizim yeni başlangıcımız, bebeğim. Bu sadece yoldaki küçük bir
tümsek."

Sinirli bir nefes üflüyor. Ama o bu durumdan korkarken, ben
damarlarımda dolaşan heyecana engel olamıyorum. Sadece tüm hayatımı
mahveden adamı ölüm döşeginde görmek üzere değilim, aynı zamanda
yapmamız gerekeni yaptıktan sonra ikimizi bekleyen en inanılmaz yere
sahibim.

Bizi doğrudan Richard'ın bulunduğu hastaneye götürüyorum ve arabamı
park eder etmez, onu ve yıllar boyunca ikimize yaşattığı tüm kabusları
geride bırakmak için ne kadar beklememiz gerektiğini öğrenmek üzere içeri
giriyoruz.

"Merhaba," diyor Macie, yönlendirildiğimiz koğuştaki hemşire biz
yaklaşırken başını kaldırıp baktığında. "Ben Richard Fletcher'ın yeğeniyim.
Bu sabah burada olduğu için beni aradılar."

"Ah, evet." Yaşlı ve nazik görünümlü kadın masasının üzerindeki bir
şeye bakıyor. "Macie, değil mi? Sen onun en yakın akrabasıydın."

Bu sözleri duyunca içinin ürperdiğini görüyorum. "Evet,"
diye zorluyor Macie.

"Tamam. Size durumu hakkında bilgi verebilecek hemşirelerden birini çağırayım. şurada beklemek isterseniz." Önünde Aile Odası yazan bir kapıyı işaret ediyor.

Macie başını sallar ve topuklarının üzerinde döner.

Macie ileri geri adım atarken ben küçük kanepeye oturuyorum, buradan gitme ihtiyacı hissediliyor.

"Acele etmeleri gerekiyor."

"Onları biraz rahat bırakın. Eminim meşgullerdir."

"Biliyorum. Ben sadece... ugh. Bundan nefret ediyorum. Burada olmak bile istemiyorum," diye tıslıyor.

Koltuktan kalkarak ona doğru yürüyorum ve ellerimi omuzlarına koyarak hareketlerini durduruyorum.

"Biliyorum bebeğim. Ama bu iş bittiğinde. Biter ve hayatımıza devam edebiliriz. Onu bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

Titrek bir nefes üflüyor, vücudu tutuşumun altında titriyor.

"Buraya gel." Onu kollarıma çekiyorum ve sıkıca sarılıyorum.

"Çok özür dilerim," diyor telaşlı bir hemşire, aceleyle odaya girip elinin tersiyle alnını ovuşturarak. "Bugün acelemiz var."

"Sorun değil," diyor Macie, benden uzaklaşarak.

İkimiz de kanepeye oturduk ve hemşirenin şu anda Richard'ı hayatta tutan tek şeyin bağlı olduğu vantilatör olduğunu açıklamasını dinledik.

Haberi dinlerken Macie'nin elleri titriyor ve gözleri, hemşirenin yaklaşan kaybından duyduğu üzüntüden kaynaklandığına emin olduğum yaşlarla doluyor. Ancak ben farklı düşünüyorum.

"Vedalaşabilmen için sen gelene kadar beklemek istedik." Macie burnunu çekiyor, boştaki eli bir damla gözyaşını silmek için havaya kalkıyor.

"Gidip bunu şimdi yapabilir miyim? Onun gereğinden fazla acı çekmesine izin vermemeyi tercih ederim."

Hemşirenin yüzü sempati ile yumuşar. "Sizi temin ederim, amcanız acı çekmiyor."

"Tamam. Bu iyi."

Öyle mi? Macie'yi yanıma çekip başına bir öpücük kondururken düşünüyorum. "Yanında bir hemşire var, başka sorularınız varsa cevaplayabilir.

olabilir. Ama eğer mutluysanız, kararınızı ona bildirebilirim ve o da siz oradayken makinelerini kapatabilir."

Macie başını sallar. "Evet. Bence en iyisi bu."

Hemşire başını sallayıp ayağa kalkıyor ve onu takip etmemizi söylüyor. Panjurları kapalı özel bir odaya sadece kısa bir yürüyüşle ulaşabilirsiniz. Hemşire, "Bu Macie, yeğeni," diyerek kapıyı açıyor ve bizi içeri alıyor.

Gözlerim hemen odanın ortasındaki beyaz çarşafların altında yatan adama takılıyor. Onu şahsen görmeyeli yıllar oldu ama yüzünü gördüğüm anda, her ne kadar cılız ve teni neredeyse yarı saydam bir renkte olsa da, içimi bir korku ve tiksinti dalgası kaplıyor.

O kapının eşiğinde dururken, bir kez daha başına geleceklerden korkan on bir yaşında bir çocuktum. Başına geleceğini bildiği acıdan dehşete düşmüş.

"Leon," diye fısıldıyor Macie, eli yanağıma iniyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Korkumu bastırıp omuzlarımı geriye atarak kendime artık o küçük çocuk olmadığımı ve Richard'ın artık benim için bir tehdit olmadığını hatırlatıyorum. O artık orada yatan ve süslü bir bilgisayardan başka bir şey tarafından hayatta tutulmayan hiç kimse için bir tehdit değil.

"Ben
iyiyim."

"Emin
misin?"

"Söz ver, bebeğim." Alnından öpüyorum ve odanın içinde biraz daha ilerliyorum.

Gözlerim yatağının başında elinde bir pano ile duran hemşireye takılıyor. Bir aşinalık hissine kapılıyorum ama onu nereden tanıdığımı tam olarak kestiremiyorum.

İlk hemşire odadan çıkıp kapıyı arkamızdan kapatmadan önce, "Sizi Cindy ile baş başa bırakayım," diyor.

Cindy gözlerimi tutuyor, belli ki o da beni tanıyor.

İkimizin arasına bakarken Macie'nin dikkatini hissediyorum ve Cindy gülümsediğinde bağlantıyı koparmak üzereyim.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" diye
sorar. "Uh..."

"Kimsin sen?"

"Bay Fletcher'ın hemşiresi," diyor masumca. Çok masumca.

Ona bakarken kaşlarım çatılıyor, kim olduğunu anlamak için beynimi zorluyorum.

ö
yl "Leon, bu şerefe nail olmak ister misin?"

e. "Tamam, neler oluyor?" Macie tükürür.

Cindy gülümsüyor. "İstediğin buydu, değil mi?"

"Um..."

Birden bir anı aklıma geliyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Sinsi piçler.

"Sorun yok, Mace. O bizim tarafımızda."

Macie'ye yaklaşıp kolumu omzuna doluyorum. "Yeni başlangıcımız için hazır mısınız?"

"Uh...y-eyet," diye nefes alıyor, ama tereddüt etmesinin bunu istemediğinden değil, şu anda kafasının çok karışık olmasından kaynaklandığını biliyorum.

Açıklardım ama şimdi ne yeri ne de zamanı. *Cindy* zaten yaptığı şeyle yeterince risk alıyor.

Bunun için o orospu çocuklarına çok şey borçlu olacağım. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Bu düğmeye bas ve sonra rolünü oyna." Göz kırpmıyor ve karnım heyecanla dönüyor.

Bunu gerçekten yapacağım. Burada durup tüm gençlik ve yetişkinlik hayatımı terörize eden adamın bir hiçliğe doğru sürüklenişini izleyebileceğim.

Cindy'nin işaret ettiği düğmeye parmağımı bastırarak, "Eninde sonunda sana ulaşacağıma yemin etmiştim," diyorum. "Evet mi?" Macie'ye bunu benim yapmamı sorun etmediğinden emin olmak için soruyorum.

"Evet. Olmasını sağla."

Tüm bipleme ve vınlama sesleri durmadan ve sessizlik etrafımızı sarmadan bir saniye önce düğmenin klik sesi etrafımızdaki havayı deliyor.

"Tebrikler Leon. Misilleme yapıldı."

Çocukluğumdan beri omuzlarımı sıkı gerginlik nihayet azalmaya başladığında uzun bir nefes alıp karşımdaki adama bakıyorum.

Gitti. Gerçekten gitti.

"Son vedalarınızı etmeniz için sizi yalnız bırakayım. Bana ihtiyacınız olursa, nerede olacağımı biliyorsunuz."

Hızır bir gülümsemeyle, *Cindy* odadan çıkar.

Başımı sallayarak, tüm bu durum karşısında hâlâ şaşkın şaşkın bakan Macie'ye bakıyorum.

"Veda et, bebeğim. Her şey bitti."

"Biliyor musunuz? Söyleyecek bir şeyim yok. Vedalaşmak bile onun için fazla iyi görünüyor."

Tüm dünyasını kaybettikten sonra onu büyütmesi için güvenilen adama bakarken yüzü soğuk ve duygusuz. Kalbim onun için, en az benim kadar, hatta benden daha fazla acı çeken küçük kız için acıyor.

Richard birkaç yaz boyunca hayatımın bir parçasıydı. Çok daha uzun süre onun hayatındaydı, yıllarca onu kontrol etti.

"Sanırım burada işimiz bitti," diyor birkaç saniye sonra. "Hadi gidelim."

"Memnuniyetle, Red."

Neredeyse yirmi dakika sonra, Macie resepsiyonda bazı evrakları imzalamak için hemşireye yakalandıktan sonra nihayet hastaneden çıkmayı başardık.

Asansörle zemin kata inerken ve sonra el ele binadan çıkarken sessiz.

Bana döndüğünde kapıdan henüz beş adım uzaklaşmamıştık. "Tamam, bu da neydi böyle?"

"Bu, bebeğim, misillemeydi." Omzunun üzerinden bir şey gözüme çarpıyor ve ellerimi kalçalarına koyarak onu döndürüyorum. "Hawks tarzı."

Gözleri bir Dodge Charger'ın kaputuna yaslanmış iki kişiye takılınca nefesi kesiliyor.

"Reid," diye fısıldıyor, farkına vardıkça vücudu bir kez daha titriyor. "Biliyor muydun?" diye soruyor, dördümüz otoparkta birbirimize bilmiş bilmiş bakarken.

Alana artık taktığı kahverengi peruk ve hemşire üniforması olmadan çok daha tanınabilir görünüyor.

"Hayır. Hiçbir fikrim yoktu."

"Doğru," diye nefes alıyor. Bir an için bana inanmadığını düşünüyorum ama bedenime geri döndüğünde her şeyi anlamaya çalıştığını fark ediyorum. "Gitmeliyiz ve-" Ama o bunu önerirken bile Reid ve Alana arabadan uzaklaşıyor ve bize doğru başlarını sallayarak arabaya binip gözden kayboluyorlar.

"Hadi bebeğim. Gidip sürprizini bulalım," diye kulağına fısıldıyorum ve bu sefer tamamen farklı nedenlerle ürpermesine neden oluyorum.

"Tamam," diye nefes alıyor, başını omzuma yaslıyor ve dudaklarını yakalamama izin veriyor.

MACIE

M Hastaneden uzaklaşırken başım dönüyor.
Aklımda o kadar çok soru var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Gömleğimin eteğiyle oynayarak pencereden dışarı bakıyorum ve uzaktaki okyanusun berrak mavi sularını seyrediyorum.

Çocukken hep sahilde yaşamak isterdim. Ancak Richard'la Miami'de olmak tüm bu hayallerimi yıktı çünkü okyanusa yakın herhangi bir yerde olmak bana sadece onu hatırlatıyor.

Taze kokuyu içime çekerek başımı arkaya yaslıyorum ve bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum.

Bugün çok şey yaşadım.

Leon uzanıp elimi tutuyor ama hiçbir şey söylemiyor. Şu anda sadece sessizliğe ihtiyacım olduğunu bildiği için mi, yoksa kafası çok mu dolu, emin değilim ama her neyse, minnettarım.

Dudakları yanağımı okşamadan bir süre önce Leon'un derin sesinin alçak gürültüsünü duyana kadar dalıp gittiğimi fark etmiyorum.

"Bebeğim, biz geldik."

Bedenim uykusundan uyanırken gözlerim titreyerek açılıyor ve her şeyden önce onun gözlerini buluyorum.

"Hey," diyor gülümseyerek ve uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Günün anıları beni vurdu. "Her şey bitti, değil mi? O gitti."

Leon'un dudaklarında şimdiye kadar gördüğüm en geniş gülümseme belirliyor ve bu manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Öyle, bebeğim. Artık sadece sen ve ben varız."

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Kulağa çok hoş geliyor."

"Ben, sen ve bu yer." Leon pencereden dışarıyı işaret ediyor ve nefesim kesiliyor. "Aman Tanrım."

"Beş günlüğüne bizim."

Önümüzdeki modern köşeli binaya bakıyorum. Yoldan bakınca pek bir şeye benzemiyor ama içimden bir ses diğer tarafın bambaşka bir hikaye olacağını söylüyor çünkü buradan okyanusa baktığını söyleyebilirim.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, bebeğim. Gidip bakmak ister misin?"

"Tabii ki evet," diyorum ve Leon'u çok eğlendirecek şekilde harekete geçip arabadan hızla iniyorum.

Bana yetişiyor ve ön kapıya doğru yürürken kolunu omuzlarıma atıyor ve küçük bir güvenlik kutusunda saklı anahtarı buluyor.

Parmağında sallanan anahtar ve heyecanla dans eden gözleriyle bana dönüyor.

Ondan akan mutluluk karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Siktir," diye bağırdı aniden, beni irkiltti. "Siktir." Sırtım kapının yanındaki duvara çarptığında ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. "Seni seviyorum," diye ağzından geçiriyor ve dudaklarını morartıcı bir öpücükle dudaklarıma yapıştırıyor.

Elleri her yerde, sanki önce hangi parçama dokunmak istediğine karar veremiyormuş gibi, dili benimkiyle kıvrılıyor ve dişlerimiz öpüşmenin şiddetiyle çarpışıyor.

Beni sadece duvara bastırmakla yetinmiyor, uzanıp beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor ve kalçalarını gıcırdatarak bana ne kadar ihtiyacı olduğunu gösteriyor.

"Leon," diye inliyorum, boynumdan aşağı öpmeye başladığında başım geriye düşüyor.

"İhtiyaç. İçeri. Şimdi," diye hırlıyor öpücükler arasında.

Beni mi yoksa sahil evini mi kastettiğini bilmiyorum ama umurumda da değil.

Beni duvardan çekip benimle birlikte ön kapıya doğru yürüdüğünde ve içeri girerken neredeyse kapıyı fırlatıp açtığında cevabımı alıyorum. "Vay canına, çok güzel," diye nefes alıyorum, çok kısa bir bakış atıyor çoğunlukla beyaz modern iç mekanda.

Eğildiği anda etrafa bakmayı unutup omuzlarına yapışıyorum ve hararetle gözlerine bakıyorum.

"Lee?"

"Sana ihtiyacım var, Macie. Sana çok ihtiyacım var."

Parmakları kot pantolonumun düğmesine dokunmadan bir saniye önce sırtım, neyse ki kalın, yumuşak bir halıyla kaplı olan merdivenlere çarpıyor ve sabırsızca pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekerek fırlatıyor.

Sırada külotum var ama o daha da sabırsız davranıyor ve külotumu çıkarmak yerine vücudumdan sıyrıp atıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum serin hava sıcak ve hassas tenimi sararken.

Ellerini kalçalarımın arkasına dolayarak onları açıyor, beni merdivenlerden biraz yukarı itiyor ve birkaç basamak aşağıda dizlerinin üzerine çöküyor.

"Çok güzel amına koyayım," diye mırıldanıyor ileri atılıp klitorisimi ağzına almadan önce.

"Oh kahretsin," diye bağıyorum, duyum beni ezerken sırtım merdivenlere yaslanıyor. "Siktir."

Parmaklarım saçlarında dolaşıyor ama onu yaklaştırmak mı yoksa uzaklaştırmak mı istediğime dair hiçbir fikrim yok.

Çok fazla, çok yoğun ama bir o kadar da iyi.

"Yüzüme gel bebeğim," diye hırlıyor bana karşı, derin sesi vücudumda titreşiyor ve salıverilmemin daha hızlı ilerlemesini sağlıyor.

İki parmağını içime sokuyor, onları kıvrıyor, bulduğu o inanılmaz noktaya vuruyor ve sadece birkaç yalamada kenardan düşüyorum, kalçalarım başının etrafında kenetlenirken adını haykırıyorum.

Benden uzaklaştığında hala mutluluktan uçuyorum, ama vücudumda hala devam eden artçı şoklar neredeyse hiç fark etmediğim anlamına geliyor. Yine de sikişinin başını girişime doğru ittiğinde her şey değişiyor.

"Tekrar gitmeye hazır mısın?" diye soruyor, dudaklarında hınzır bir sırıtış, salgıladığım salıverme hala onun kirli çenesinde parlıyor.

"Bana en kötüsünü ver, Dunn. Kaldırabileceğimi biliyorsun."

"Fuuuuck," diye inliyor, ileri doğru itiyor ve beni kabzama kadar dolduruyor.

Beni merdivenlerden aşağı sürüklerken sırtım ağrıyor, beni gerçekten becermeye başlamadan önce kendini vücudumun daha da derinliklerine zorluyor.

"Söz veriyorum sana daha sonra yavaş ve tatlı vereceğim. Şu anda sadece ihtiyacım olan-" "Becer beni Leon. Beni tam olarak istediğin gibi al."

"Kahretsin, mükemmelsin. Lanet olası mükemmel."

Ele geçirilmiş bir erkek gibi içime giriyor ve her anını kucaklıyorum, bir sonraki salınımını kendini belli ederken sırtını pençeliyorum.

"Macie, Macie, Macie," diye fısıldıyor kulağıma, vücudu kısıtlanmışlığıyla titremeye başlarken. Güçlü kollarındaki kaslar başımın iki yanını sıkıca kavıyor. "Ben ve sen, bebeğim. Sadece sen ve ben."

Son bir güçlü itiş gücüyle düşüyorum, salıverilmem neredeyse hiçbir yerden içime çarpıyor, horozu içimde şişiyor, başını geriye atmadan ve salıverilmesini kükremeden önce vücudu hareketsiz kalıyor.

İkimiz de yüksekliğimizden aşağı inmeye başlarken, horozu içimde sarsılıyor, beni uzun saniyeler boyunca dolduruyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyor, kaşlarını omuzlarıma indiriyor ve derin nefesler alıyor.

Tırnaklarımı terli sırtında gezdirdiğimde titriyor ve gülümsediğini hissediyorum.

"Sana doyamıyorum, Red."

Başını kaldırarak bana bakıyor ve gözlerinden sızan dürüstlüğü görmeme izin veriyor.

"Leon, ben-"

"Hayır," diyor parmaklarını dudaklarıma bastırarak. "Bunu söyleme çünkü ben söyledim. Ben sadece... Daha fazla içimde tutamadım."

Kalbim bu inanılmaz tatlı ama kırık adam için acıyor.

"Oh, Lee," diye nefes alıyorum, yanağını avuçlayarak. "Benim de hissetmememden korkuyorsun, değil mi?"

Yutkunuyor, adem elması hareketle birlikte sallanıyor. Haklı olduğumu bilmek için ihtiyacım olan tek tepki bu.

"Seninle birlikte düşüyorum," diye fısıldıyorum. "Sadece sen ve ben varız, bebeğim."

Sözlerimle korkusu azalmaya başlıyor ve dudaklarının kenarında bir gülümseme belirliyor.

"Öyle mi?"

"Evet."

Yer değiştiriyorum, vücudum bulunduğum pozisyonundan dolayı ağrıyor ve gözleri dehşetle açılıyor.

"Kahretsin. Bu acıtmış olmalı. Özür dilerim, ben-" "Bunun için özür dileme."

"Biliyorum ama-"

"Sıcak," diye onun yerine cevap veriyorum.

Bacaklarım açık ve kıyafetlerim her yerdeyken bana bakarken dudaklarında kendine özgü ukala sırıtışı oynuyor.

"Evet, bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldandı.

Arkasına uzanarak tişörtünü başının üzerinden geçiriyor ve kaslarının dalgalanışını izlememe izin veriyor.

Kumaşı indirip beni temizlemek için kullandıktan sonra kolunu altımdan geçiriyor ve sanki bir tüyden daha ağır değilmişim gibi beni yukarı çekiyor.

Tekrar ayağa kalktığımda, çevremize ilk kez doğru düzgün bakabiliyorum.

"Lee, burası delilik."

Yıllar boyunca bazı süslü yerlerde bulundum ama burası inanılmaz. Kâğıt üzerinde sert açılar ve bembeyaz yüzeyleriyle muhtemelen soğuk olacağını söyleyebilirim ama gerçek bunun tam tersi.

İleriye doğru yürüyerek, uzaktaki ışıltılı okyanusu gösteren tavandan tabana pencerelerle aramdaki boşluğu kapatıyorum.

"Böyle bir son dakika rezervasyonunda fazla seçeneğim yoktu ama sanırım şansım yaver gitmiş olabilir."

"Şansım yaver gitti mi? Şaka mı yapıyorsun?" Bir koşucunun aşağıdaki ıssız kumsal boyunca ilerleyişini izlerken gülüyorum.

"Beş günlüğüne hepsi bizim," diye fısıldıyor, arkamdan yaklaşıp kollarını belime doluyor ve çenesini omzuma yerleştiriyor.

"Biliyor musun, Miami hakkındaki fikrimi değiştirebilirim." "Evet, ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Kollarında dönerek gözlerinin içine bakıyorum. Önceki öfke, kafa karışıklığı ve acı artık neredeyse hiç fark edilmiyor.

Babasının ve şimdi de Richard'ın kaybı, bunların bir kısmını geride bırakmasına yardımcı oldu. Geçmişten her zaman bir şekilde etkilenmeyeceğini düşünecek kadar saf değilim, ancak onların gittiğini ve artık kendisine ya da sevdiklerine zarar veremeyeceklerini bilmenin onun için ne kadar kolay olduğunu şimdiden görebiliyorum.

Birbirimize bakarken aramızda uzun süre hiçbir şey konuşulmadı. Son birkaç haftanın olayları kafamızda dönüp duruyor.

Charlie'nin odasına daldığım o ilk geceden sonra gözümü kırıp kalbimin hatırlayabileceğimden daha dolu ve yüzümde geniş, gerçek bir gülümsemeyle buraya geleceğimi asla düşünemezdim.

Ellerimi göğsüne doğru kaydırarak çenesini kavıyorum, yumuşak tenime değen sert kirli sakalın verdiği hissi seviyorum.

"Seni seviyorum, Leon Dunn." Nefes nefese kaldı ama ben bitirmedim. "Zayıf olduğunu düşündüğün korkmuş küçük çocuğu seviyorum, değersiz olduğunu düşündüğün kırık adamı seviyorum. Hayatı avuçlarının içine alabilen yetenekli futbolcuyu seviyorum ve sadece benim görmeme izin verdiğini bildiğim tatlı adamı seviyorum."

"Mac-"

Başparmağımı dudaklarına bastırarak başımı sallıyorum.

"Bana hayatın gerçekten nasıl olabileceğini gösterdin. Beni saklandığım gölgelerden çıkardın ve korktuğum her şeyin aslında o kadar da korkutucu olmadığını kanıtladın.

"Seni seviyorum Leon ve hayatlarımızı değiştirip seninle bir gelecek kurmak için sabırsızlanıyorum."

"Macie," diye fısıldıyor, gözleri yaşlarla dolarken sesi duygusallıktan çatlıyor. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Sen haklıydın. Birlikte olmamız gerekiyordu. Bunu bulmamız gerekiyordu. Birlikte huzur ve mutluluğu bulmamız gerekiyordu."

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ama ağlamama izin vermiyor, onun yerine yüzümü şefkatle tutuyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, sonra da bana yumuşak ve nazik sevişmeler yapabildiği gibi ateşli ve hızlı nefret sikişleri de yapabildiğini gösteriyor.

EPİLOG

Macie

Altı ay sonra.

T Leon ve Panthers'ın geri kalanının sahaya çıkışını izlerken etrafımdaki kalabalığın gürültüsü kemiklerimi sızlatıyor. Etrafı tüm takım tarafından sarılmış olabilir ama benim gördüğüm tek kişi o. Hatta

Kaskını taktığında, yüzündeki sert ve kararlı ifadeyi, sezonun ilk maçına ve kendisinin, Luca'nın ve Kane'in galibiyetle başlamalarını nasıl sağlayacaklarına odaklanan kara gözlerini hayal edebiliyorum.

Ellerim derim yanmaya başlayana kadar birbirine vuruyor ve avazım ç ı k t ı ğ ı kadar bağırarak beni arayan kalabalığı tarayan adama tezahürat yapıyorum.

Bu benim katıldığım ilk futbol maçı. Ya da en azından hatırlayabildiğim kadarıyla, bebekken babaminkine gittiğimi biliyorum ama çok küçüktüm.

Beni bulduğu anda anlıyorum çünkü içimden güçlü bir elektrik akımı geçiyor.

Alkışlarıma ara vererek parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum ve ona iyi şanslar dileyerek bir öpücük konduruyorum.

"Kızım, onu öyle bir kamçıladsın ki, izlemek neredeyse acı veriyor," diyor Ella arkandan, açıkça ikimizi izliyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, ama onun bunu duyma şansı yok.

Peyton ve Letty iki yanımda duruyor, ikisi de çocuklarını alkışlıyor ve onlar için çılgık atıyor. Peyton'ın yanında ise Kayden oturduğu yerde heyecandan zıplıyor ve önümüzde sahaya çıkan dünyadaki en sevdiği iki insanı izliyor. Onun yanında da Libby.

Bakışlarımı hissedince göz ucuyla bakıp gülümsüyor.

Rehabilitasyon merkezinde altmış gün geçirdikten sonra hayatına yeniden başlamayı başardı ve küçük oğluna annelik yapmaya başlayabildi.

Her şeyi çok kolaymış gibi gösterdi ama gerçeğin bu olduğuna inanacak kadar saf değilim. Onun için ne kadar zor olduğunu ancak hayal edebilirim. Ama Leon, Luca ve Maddie sayesinde artık bir amacı var.

Anlaşılır bir şekilde Libby, Brett Dunn'ın fahişeye geçirdiği kader gecesinden sonra geride bıraktığı paranın hiçbirini kabul etmeyi reddetti. Ancak bir sürü tartışma ve ileri geri konuşmadan sonra, sonunda Soyunma Odası'nda yönetici olarak çalışmayı kabul etti.

İlk başta eski bir bağımlının bar işletmesine izin vermenin delilik olduğunu düşünmüştüm. Ama yanıldığımı söylemekten mutluluk duyuyorum çünkü Libby gerçekten ayaklarının üzerinde duruyormuş gibi görünüyor.

Bar artık keyifsiz bir spor barı değil, sofistike - olabildiğince sofistike - bir centilmenler kulübü. Libby, en kötü durumdaki kadınlara yardım ettiği ve hayatlarını değiştirmelerine destek olduğu için gurur duyuyor. Tesisteyken tanıştığı danışmanlar ve terapistlerle birlikte çalışıyor ve gerçekten bir fark yaratıyor.

Brett'in ülke geneline yaydığı diğer birkaç yerde de aynı değişikliği yapmak için Maddie ile birlikte çalışıyor.

Küçük bir mucize eseri, Brett ve Richard'ın ölümleri ve takip eden haftalar, her ikisi de çok şüpheli olduğu için çok sorunsuz geçti. Görünüşe göre herkes Brett Dunn'ın sonunda şöhret hayatının baskılarına boyun eğip eroin ve amcığa daldığına inanıyordu. Richard'a gelince, Leon ve ben onun anısını ve futbol mirasını gerçeklerle yok etme görevimize başladığımızda, herkes bu adamın bir zamanlar emanet edildiği genç hayatlarla artık alay edemeyecek olmasından çok memnundu.

Leon hikayesini yayınlamaktan korkuyordu, ancak bunu medyaya verdikten sadece birkaç saat sonra, neredeyse her gün daha fazla hikaye gelmeye başladı

başka bir genç adam hikayesini anlatmak için öne çıkacaktı.

Bu adamların nihayet korkunç geçmişlerini geride bırakabilmeleri ve yaşadıkları acılarda yalnız olmadıklarını bilmeleri şok edici ama inanılmazdı.

Şimdi, ne yazık ki hala benzer bir şey yaşamak zorunda kalacak çocuklara yardım edebilme hayalim her zamankinden daha yakın.

Param var ve mezun olduğum zaman için tüm planlarımızı bir araya getirmekle meşgulüz.

Geleceğe dair düşünceler korkutucu olduğu kadar heyecan vericidir de.

Bu yıl Leon'un MKÜ'deki son yılı, baharda askere gidecek ve daha iyi şeylere yönelecek. Bunun bizim sonumuz olmayacağını biliyorum, daha yolun başındayız ama onsuz burada olmayı hayal bile edemiyorum. Büyük bir parçam, bir takıma imza attığı anda, onu takip etmeye ve gittiği yere transfer olmaya karar verip vermeyeceğimi merak ediyor.

Buraya anneme daha yakın olmak, onun mirasını yaşamak için geldim, ama bulduğum şey geçmişi yeniden yaratmaya çalışmaktan çok daha iyi, asla hayal edemeyeceğim bir gelecek buldum.

Leon, asla istemediğimi söylediğim ama ihtiyacım olduğunu asla bilmediğim her şey ve onsuz bir hayatı asla düşünmek bile istemiyorum.

O gün Miami sahil evinde ona söylediklerimin her kelimesinde ciddiydim. Onun her yönünü seviyorum. Bazen bu günlerde daha az ortaya çıkan karanlık tarafını bile özlüyorum. Leon'un bu içsel versiyonuna sahip olmak, var olduğunu hiç bilmediğim şekillerde heyecan verici ve bazen tam da ihtiyacım olan şey.

"Pekâlâ," diye gürlüyor derin bir ses arkamızdan, beni düşüncelerimden sürükleyerek. "Hadi şu partiyi başlatalım.

Arkamı döndüğümde Devin'i kollarını iki yana açmış ve yüzünde daha da büyük bir sırıtişla buluyorum.

Arkasında kardeşleri ve hemen arkada Reid, Alana, JD ve Mav var.

"Tanrım, işte başlıyoruz," diye mırıldanıyor Letty, onun duymasını sağlayacak kadar yüksek sesle.

"Susun, Bayan Legend. Beni gerçekten sevdiğini biliyorum. İnkâr etmeye çalışma

o."

Letty gözlerini devirir ve başını sallar. O ve Kane evli değiller.

Bir süre daha da öyle olmayı planlamıyorlar ama yine de Devin onu kızdırmak için soyadıyla çağırmakta ısrar ediyor. Letty bana daha önce Devin ile aralarının her zaman iyi olmadığını söylemişti.

Kadın her şeyi geride bırakmaktan çok mutlu olsa da, adam kadının yaşadıkları bifteği hatırlamasını sağlamayı kendine görev edinir.

"Çocuklar," diyor onu görmezden gelerek. "Bu Libby, Peyton'ın kız kardeşi.

Ezra, önündeki sırada oturan bir kıza göz ucuyla bile bakmadan, "Oh, hey," diye mırıldanıyor.

Ellis biraz daha kibar davranıyor, Devin sonunda dikkatini etrafta dolaşan birkaç forma takipçisinden bize çekmeyi başarıyor.

Devin ve Libby'nin gözleri birleştiği anda, yemin ederim, omurgamdan aşağıya doğru elektrik kıvılcımlarının fırladığını hissediyorum.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz." Bu bir soru değil. Olması da gerekmiyor, cevap çok açık.

Devin maskesini tekrar yerine takar, Libby'ye doğru yürüyüp kolunu onun omuzlarına atarken rahat ve ukala sırtışı geri döner.

"Oh, biz çok eskiden tanışıyoruz. Değil mi Lib? Birlikte her türlü pisliğe bulaştık." Libby'ye baktığımda yüzünün solgun ve gözlerinin kocaman olduğunu görüyorum.

Reid yanımıza gelerek, "Onu yere bırak Dev," diye talimat veriyor. "Macie, nasıl gidiyor?" diye soruyor gözleri beni bulduğunda.

"Bu iyi, teşekkür ederim."

"Bizim çocuklar aşağıda öldürmeye hazır mı?" diye grubumuza soruyor ama çoğumuzun dikkatini dağıtmış olsa da benim gözlerim hâlâ Devin ve Libby arasında gidip geliyor.

Satıcı ve eski bağımlı. Eğer bunun üzerinde felaket yazmıyorsa, ne yazar bilmiyorum.

Birbirlerinin varlığının acı verici bir şekilde farkında olmalarına rağmen birbirlerini görmezden gelmeye çalışmalarını ne kadar süre izlediğimi bilmiyorum ama sonunda dikkatimi bir kez daha Reid dağıtıyor.

"Dünyaya kafa tutmaya hazır gibi görünüyor," diyor ve gözlerimi Leon'un Kane'le birlikte durduğu alana geri çevirmeye zorluyor.

"O... senin sayende."

"Hayır," diye mırıldandı. "Çöplerden kurtulmaya yardım etmiş olabilirim ama bunun seninle ilgili olduğuna eminim."

Reid'in, Leon'un haberi olmadan Ellis ve Alana ile birlikte Richard'ın ölümü etrafındaki tüm durumu planladığı ortaya çıktı. İkimiz de onu yeryüzünden silmek için neden bu kadar çaba sarf ettiğini bilmiyoruz ama ikimizin de sonsuza dek minnettar kalacağımızı biliyorum.

O gidince sanki biraz daha rahat nefes alabiliyorum.

Mülkü satıldı, sahip olduğu her şey gitti ve serveti şu anda yüksek faizli bir hesapta dokunulmadan duruyor ve birkaç yıl içinde vakfımı kurmaya hazır olduğumda büyümeye devam ediyor.

Başlamaya hazırlanırken, "Bu yıl ortalığı kasıp kavuracaklar," diyorum. "Arkalarında siz içinüz varken, başka seçenekleri yok."

"Devin ve Libby'nin olayı ne?" Soruyorum ama soru dudaklarımdan döküldüğü anda pişman oluyorum çünkü Reid pek çok şey olabilir ama dedikoducu olduğu izlenimini edinmiyorum.

"Muhtemelen sormasan daha iyi olur." Maç başlarken etrafımızdaki kalabalık kükrüyor, bu yüzden sonraki sözlerini tam olarak yakalayamıyorum, ama yemin ederim ki "muhtemelen onlara da teşekkür etmelisin" gibi bir şey geliyor.

Oyunun heyecanı, bununla ne demek istediğini ya da söylediği şeyin bu olup olmadığını sormamı engelliyor, ancak başımı döndürdüğünü inkar edemem.

Panthers'in açık ara kazandığı maçı izlemekle Libby ve Devin'e göz kulak olmak arasında gidip geliyorum.

Grubumuzun iki ucunda yer aldılar ama bu ikisinin de diğerine bakışını özlediğim anlamına gelmiyor, ikisi de gergin bir şekilde vücutlarını çekerek oturuyorlardı.

Peyton'a doğru eğilerek fısıldıyorum. "Libby ve Devin'in olayı ne?"

Sorum üzerine çenesi titriyor ve bunu fark eden tek kişinin ben olmadığını söylüyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdanıyor. "Ama onun gibilerden uzak durması gerekiyor."

Letty, Peyton ve ben, büyük bir taraftar kalabalığıyla çevrili bir şekilde adamlarımızın soyunma odasından çıkmasını beklerken neredeyse ayaklarımızın üzerinde zıplıyoruz.

Bunu yaptıklarında, etrafımda patlayan tezahüratın şiddetinden irkiliyorum. Bu bulaşıcı bir şey ve ekibin bir kısmı dışarı çıkarken kendimi onlarla birlikte bağırırken buluyorum, ancak beklediğimiz üç kişinin şık takımlar giymiş ve başarılı gülümsemeler takınmış olarak ortaya çıkması birkaç dakika daha sürüyor.

"Üçünü bu kadar mutlu görmeye alışabileceğimi hiç sanmıyorum," diyor Letty, Kane'e doğru koşup kollarına atlamadan önce.

İki saniye sonra Luca kalabalığın içinde Peyton'ı buluyor ve beni yalnız bırakıp Leon'un nereye gittiğini merak ederek oradan uzaklaşıyor.

Gözlerim kalabalığı taradı ama bir şey bulamadım. Tam oradaydı, nerede olabilir-

Sert bir beden sırtıma bastırırken, sıcak ve sert bir çift el arkadan gözlerimi kapatıyor.

"Benim uğurlu tılsımım," diye kulağıma nefes veriyor, sonra dönmeme izin veriyor ve kollarına atladığımda beni yakalıyor.

"Orada harikaydın. Seninle gurur duyuyorum," diyebildim dudakları dudaklarıma çarpmadan önce.

"Seni seviyorum," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Ve beni izlediğini bilmek hoşuma gitti."

"Başka bir yerde olmak istemezdim," diye itiraf ediyorum. Gitmem için çok uzak olacak deplasman maçlarından şimdiden korkmaya başladım. Kendimi şimdiden dizüstü bilgisayarına yapışmış onu izlerken görebiliyorum.

Futbolla hiç ilgilenmek istemeyen biri olarak, sezonun ilk maçıyla birlikte tam bir bağımlı oldum. Gerçi oyuna mı yoksa belli bir oyuncuya mı daha çok bağımlıyım emin değilim.

Beni bırakarak burnumun ucuna bir öpücük daha konduruyor.

"Kutlamaya hazır mısınız?" Colt ve arkadaşlarının yeni evlerinde sezonun ilk maçı için büyük bir parti planladıklarını bildiğim için soruyorum.

Brett ve Richard'ı gömdükten sadece birkaç hafta sonra Leon ve Luca, Peyton ve beni oturtup diğer çocukları evden atacaklarını ve ikimizin yanlarına taşınmasını istediklerini söylediler.

Tıpkı Leon'la olan ilişkimin geri kalanında olduğu gibi, onu haftada birkaç gece eski yurt odamda yalnız uyumak için terk etmek zorunda kalmamaktan çok mutlu olarak hemen iki ayağımla atladım. Peyton'ı ikna etmek biraz daha zaman aldı çünkü o da Kayden'den ayrılmak istemiyordu.

Birkaç hafta boyunca gidip gelmeye devam etti ama sonunda gerçekten olmak istediği tek bir yer olduğunu fark etti.

Biz üst katı tutarken onlar birinci kata taşındılar.

Şimdilik mükemmel çalışıyor, ancak mezun olduktan sonra ne olacağını ve beni nereye bırakacağını merak etmeden edemiyorum.

Tüm bunları bir kenara itiyorum çünkü gerçekten yapmak istediğim tek şey şimdi ve buraya odaklanmak.

"Sabırsızlanıyorum."

Elimi tutarak, kendisine seslenen kalabalığı çoğunlukla görmezden geliyor. Ben elimi bırakmayı reddeden adamı şaşkınlıkla izlerken o kendisine uzatılan birkaç formayı imzalıyor

bana ait.

Buradaki tüm bu insanlar ondan bir parça istiyor olabilir ama onu gerçekten tanıyan tek kişinin ben olduğumdan hiç şüphem yok.

Birkaç dakika sonra nihayet kalabalıktan ayrılıp arabasına doğru ilerliyoruz.

Ortalık biraz sakinleşince "Bu gece parti yapmasak kızar mısın?" diye soruyor.

"Tabii ki hayır. Ne isterseniz yapmaktan mutluluk duyarım."

Beni arabasına doğru iterek burnunu çenemin hizasında gezdiriyor.

"Benim formamı giyiyorsun, yapmak istediğim tek bir şey var."

"Kazanmak seni tahrik mi ediyor, Dunn?" Sırıtarak soruyorum.

"Hayır, bebeğim. Hepsi senin," diye itiraf ediyor, sertliğini karnıma sürüyor. "Senin için bir sürprizim var."

"Oh?"

Arkasına uzanıyor ve cebinden bir dizi anahtar çıkarıyor. "Nedir o?"

"Miami'ye gitmeye var mısın?"

"Bu sahil evi için mi?" Karnımda heyecanla soruyorum.

Hayatımıza resmen yeniden başladığımız ilk ziyaretimizden bu yana oraya en az dört kez geri döndük ve ben hala doyamıyorum.

"*Burası* artık sahil evi değil, Red."

Zihnim dakikada bir mil hızla koşarken kalbim kaburgalarımda gümbür gümbür atıyor. Eğilip kulağıma fısıldıyor.

"Şimdi, burası bizim sahil evimiz." "Yapmadın mı?" Şok içinde nefes nefese kaldım.

"Ben yaptım. Şimdi, hayat bizi nereye götürürse götürsün, işler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın. Her zaman her şeyin başladığı yere geri dönebilir ve sadece sen ve ben olduğumuzu hatırlayabiliriz, bebeğim."

"Sen ve ben, bebeğim," diye tekrarlıyorum, onu bedenime daha sıkı çekiyor ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Sonsuza kadar."

Yeni bir seriye hazır mısınız?
Knight's Ridge Empire yakında geliyor.
ÜCRETSİZ ön bölümü alabilirsiniz,
KÖTÜ YAZ ŞÖVALYESİ ŞİMDİ.

1. Kitap, WICKED KNIGHT 21 Ekim 2021'de çıkıyor

Bu seri karanlık bir mafya lise kabadayısı romantizmidir ve hem Rosewood High hem de Rebel Ink serilerimin bir yan ürünüdür.

BOYNUZ

GÖZ ATIN

BİRİNCİ BÖLÜM

Amalie

"I Burada geçireceğiniz zamandan gerçekten keyif alacağınızı düşünüyorum," diyor Müdür Hartmann. Neşeli görünmeye çalışıyor ama kırıışmış, yorgun gözlerinden sempati sızıyor.

Bu benim hayatımın bir parçası olmamalıydı. Londra'da üniversiteye başlamam gerekirken, burada, adı ve annemin yıllar önce gittiği gerçeği dışında hakkında hiçbir fikrim olmayan bir Amerikan lisesinde üçüncü sınıfımın başındayım. Annemle babamı düşündüğümde boğazıma bir yumru tırmanıyor.

"Her şeyin farklı olacağını ve geriye gittiğinizi hissedebileceğinizi biliyorum, ancak sizi temin ederim ki yapılacak en doğru şey bu. Bu sana uyum sağlaman ve mezun olduktan sonra ne yapmak istediğin konusunda ciddi bir şekilde düşünmen için gereken zamanı verecektir."

Alışmak için zaman. Ailem olmadan yaşamayı öğrenmek ve Amerika'da yeni bir hayata başlamak için Pasifik'in öbür ucuna gönderilmek için hiçbir zamanın yeterli olacağından emin değilim.

"Eminim harika olacak." Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek müdürün elinden zaman çizelgesini alıyorum ve ona bakıyorum. Midemde zaten uçuşan kelekler, müdürün yontulmuş formika masasının üzerine kusacakmışım gibi patlıyor.

Matematik, İngiliz edebiyatı, biyoloji, beden eğitimi, beni anında rahatlatan bir şey görene kadar ellerim titriyor, sanat ve film çalışmaları. En azından bir konuda kendi yolumu buldum.

"Size etrafı gezdirmesi için birini ayarladım. Chelsea amigo takımının kaptanı, okul hakkında bilmediği şey bilinmeye değmez. Bir şeye ihtiyacın olursa Amalie, kapım her zaman açık."

Ona başımı sallayarak sandalyemden kalkıyorum, tam o sırada hafif bir kapı sesi duyuluyor ve neşeli bir esmer odaya giriyor. Amerikan liseleri hakkındaki bilgim akşamları saatlerce izlediğim filmlerden geliyor ve kaptan stereotipine tam olarak uyuyor.

"Bir şey mi istemiştiniz Bay Hartmann?" diye öyle tatlı söylüyor ki dişlerim bile titriyor.

"Chelsea, bu Amalie. Bu onun üçüncü sınıfa başladığı ilk gün. Ona etrafı gezdirebileceğine inanıyorum. İşte programının bir kopyası."

"Olmuş bilin efendim."

"Amalie'ye emin ellerde olduğuna dair güvence verdim."

Hayal görüyorum demek istiyorum ama o kocaman çikolata gözlerini bana çevirdiğinde gözlerindeki ışık biraz azalıyor.

"Yolu göster." Sesimde herhangi bir coşku yok ve gözlerinin kısılmasına bakılırsa bunu fark ettiğini sanmıyorum.

Adımlarımda biraz daha az zıplayarak onu odadan çıkarken takip ediyorum. Koridora çıktığımızda gözlerini bana çeviriyor. Kalın kahverengi saçları, iri gözleri ve dolgun dudaklarıyla gerçekten çok güzel. Benden kısa ama 1.80 boyunda, gözlerimin içine bakabilecek başka genç kız bulmakta zorlanırsınız.

Bana bakabilmesi için başını eğerek gülümsememe karşı koyuyorum. "Bunu çabuk halledelim. Bugün son sınıfın ilk günü ve yapmam gereken bir sürü şey var."

Topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor ve ben de ona yetişmek için acele ediyorum. "Kafeterya, kütüphane." Eliyle işaret ediyor, sonra da elindeki zaman çizelgeme bakıyor. "Görünüşe göre dolabın şurada." Eliyle bize doğru bakan öğrencilerle dolu koridoru işaret ediyor ve ardından farklı derslerimin olduğu genel yönü gösteriyor.

"Tamam, bu kadar yeter. İyi günler." Gülümsemesi benimkinin sabahtan beri olduğundan daha zayıftı, ki bu gerçekten bir şey söylüyor. Yürümeye başladı ama son anda bana döndü. "Ah, unutmuşum. Şuradaki." Dışarıdaki büyük bir insan grubunu işaret ederken parmağını takip ediyorum

açık çift kapıda bir grup masanın etrafında oturuyorlardı. "Bu benim grubum. Oraya sığmayacağınız konusunda sizi şimdiden uyarmalıyım."

Uyarısını yüksek sesle ve net bir şekilde duydum, ama gerçekten söylemeye gerek yoktu. Amigo kızlarla arkadaş olmak gibi bir niyetim yok, bu tür şeyler pek bana göre değil. Kameramın arkasına saklanıp arka plana geçmekten çok daha mutluyum.

Chelsea fırlayıp gidiyor ve ben de gözlerimin onu grubuna doğru takip etmesine engel olamıyorum. Buradan grubun onun takımı ve futbol takımından oluştuğunu görebiliyorum. Yanlarından geçerken diğer öğrencilerin gözlerindeki özlemi de görebiliyorum. Ya onlar gibi olmak istiyorlar ya da onların aptal küçük çetesinin bir parçası olmak istiyorlar.

Tanrım, burası beklediğimden daha da basmakalıpmış.

Ne yazık ki günün ilk dersi Chelsea'nin az önce gittiği yönde. Kapıdan çıkarken çantamı omzumda daha yukarı çekiyor ve elimdeki birkaç kitabı göğsümde daha sıkı tutuyorum.

Farkındalıkla derim karıncalandığında binadan dışarı iki adım bile atmamıştım. Kendime başımı aşağıda tutmamı söylüyorum. Onların eğlencesi olmak gibi bir niyetim yok ama gözlerim bana meydan okuyor ve Chelsea beni işaret edip gülerken kendimi yukarı bakarken buluyorum. Kasabaya ani gelişimin bir sır olmadığını biliyordum. Annemin mirası hala güçlü, bu yüzden haberi duyduklarında bunun sıcak bir dedikodu olduğuna eminim.

Isı yanaklarımdan boynuma doğru yayılıyor. Uzaklara bakacakken bir çift mavi göz dikkatimi çekiyor. Diğerleri sanki oynayacak yeni bir evcil hayvanları varmış gibi meraklı bakarken, onunkiler lanetli ve öfkeli. Bakışlarımız duruyor, tehditkâr bir şekilde başını sallamadan önce beni bir konuda uyarmaya çalışıyormuş gibi gözleri kısılıyor.

Hareketlerinden dolayı kafam karışmış bir halde gözlerimi ondan ayırmayı başarıyorum ve gitmem gerektiğini düşündüğüm yere doğru dönüyorum.

Bir şeye ya da birine çarpmadan önce en fazla üç adım atabiliyorum.

"Kahretsin, özür dilerim. İyi misin?" diye soruyor derin bir ses. Karşımdaki adamın nazik yeşil gözlerine baktığımda neredeyse rahatlayarak iç geçiriyorum. Bana ters ters bakmayacak birini bulup bulamayacağımı merak etmeye başlamıştım. Yeni kız olduğumu biliyorum ama kahretsin. Her hafta yeni çocuklarla karşılaşılıyor olmalı, ben o kadar da sıra dışı olamam.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim."

"Sen yeni İngiliz kızsın. Emily, değil mi?"

"Ben Amalie, ve evet... bu benim."

"Ailen için çok üzgünüm. Annem seninkilerle arkadaş olduğunu söylemişti." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Bugün, kaybettiğim her şeyin sürekli hatırlatılması olmadan da yeterince zor. "Kahretsin, özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Sorun yok," diye yalan söyledim.

"İlk dersin ne?"

Ders programımı uzatırken gözlerini hızla üzerinde gezdiriyor. "İngiliz Edebiyatı, ben de o tarafa gidiyorum. Seninle yürüyebilir miyim?"

"Evet." Hevesim karşısında gülümsemesi büyüyor ve bugün ilk kez benim gülümsemem neredeyse içten.

"Ben Shane, bu arada." Ona bakıp gülümsüyorum, neyse ki koridor herhangi bir sohbete devam edemeyeceğimiz kadar gürültülü.

Tatlı bir adama benziyor ama başım dönüyor ve şu anda ciddi bir konuşma yapma düşüncesi bile yorucu.

Öğrencilerin bakışları her hareketimi takip ediyor. Shane'in yanında yürürken beni fark edenlerin sayısı arttıkça tüylerim diken diken oluyor. Bazıları bana gülümsüyor ama çoğu sadece başını sallayarak beni arkadaşlarına işaret ediyor. Bazıları ise düpedüz kaba davranıyor ve sanki uykusundan uyandırılmış bir hayvanat bahçesi hayvanıymışım gibi beni fiziksel olarak işaret ediyor.

Gerçekte, ben sadece yeni bir yere başlayan ve kalabalığa karışmak isteyen on sekiz yaşında bir kızım. Olduğum kişiyle -daha doğrusu ailemin olduğu kişiyle- bunun o kadar da kolay olmayacağını biliyorum ama en azından normal olmaya çalışmak için bir şansım olsun istiyorum. Gerçi ailemi kaybettiğim gün bunu da kaybetmiş olabileceğimden korkuyorum.

"Bu sensin." Shane'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve etrafımdaki herkesten kaçmak için başımı kaldırdığımda kapıyı açık tuttuğunu görüyorum.

Neyse ki sınıfın sadece yarısı dolu, ama yine de her bir göz bana dönüyor.

Onların ilgisini görmezden gelerek başımı eğiyorum ve odanın arka tarafında boş bir masa buluyorum.

Yerleştikten sonra yukarı bakma riskini göze alıyorum. Shane'in hâlâ kapıda durduğunu ve içeri giren öğrencileri onu geçmeye zorladığını görünce nefesim kesiliyor. Başını sallıyor. Bunun onun iyi olup olmadığını sorma şekli olduğunu biliyorum. Dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum ve birkaç saniye sonra gitmek için dönüyor.

THORN ve ROSEWOOD serisinin geri kalanı artık YAYINDA.

[OKUMAYA DEVAM ETMEK İÇİN İNDİRİN](#)

TEŞEKKÜRLER

Buraya geldiğimize inanamıyorum. Bu yıl ve bu seri çok hızlı geçti.

Ama en iyisini sona mı sakladım?

Leon... o özeldi. Hikâyesinin karanlık, acımasız ve şok edici olacağını biliyordum. Ama içine dalmak için çok heyecanlıydım. Sanki yıllardır bekliyormuşum gibi hissettim.

Yalan söylemeyeceğim, o uçurum hakkında endişeliydim. Ben bile az önce ne yazdığımı merak ederek ağzım açık oturdum. Ama her zaman olduğu gibi, karakterlerimin yönlendirmesine izin verdim ve bana söyledikleri buydu. Ben de öyle yaptım.

Çoğunuzun onu hala sevmesi beni çok rahatlattı!

Bu seri benim için çok unutulmaz oldu. Kane ilk kez ilk 100'e girmeme yardımcı oldu ve bu sayede pek çok inanılmaz yeni okur ve yazarla tanıştım.

Bu noktada söylenmesi gereken en önemli şey, TEŞEKKÜRLER. Bana, Letty'ye ve Kane'e şans verdiğiniz için teşekkür ederim ve sonunda hala burada olduğunuz için teşekkür ederim.

Son... kulağa çok nihai geliyor. Ama bu seri bitmiş olabilir. Bu, bu adamlardan hiçbirini tekrar görmeyeceğimiz anlamına gelmiyor.

Biraz daha Reid'le ilgilenen var mı?! Ben ilgileniyorum. O da öyle, kafamdan çıkmak için can atıyor.

Tek söyleyeceğim... 2022. Bu alanı izleyin. Nereye gidebileceğine dair bazı ipuçlarını şimdiden fark etmiş olabilirsiniz...

Ama bu arada, Şövalye Sırtı İmparatorluğu serimde size lezzetli İngiliz erkekleri vereceğim. Eğer Rosewood High'ı okuduysanız, Stella'yı zaten tanıyor ve umarım seviyorsunuzdur. Şunu söylememe izin verin, henüz hiçbir şey görmediniz!

Ön kitap olan Wicked Summer Knight'ı alın (ücretsiz) ve Knight's Ridge'in karanlık ve çarpık dünyasına dalın.

Bir dahaki sefere

kadar, Tracy xo

YAZAR HAKKINDA

Tracy Lorraine, *USA Today* ve *Wall Street Journal* çoksatan yeni yetişkin ve çağdaş romantizm yazarıdır. Otuz yaşına yeni basmış olan Tracy, İngiltere'nin şirin bir Cotswold köyünde kocası, kız bebeği ve sevimli ama biraz da çılgın köpeğiyle birlikte yaşamaktadır. Kafası her zaman Kindle'ında olan bir kitapkolik olan Tracy, hayalini kurduğu bir hikâye fikrini denemeye karar verdi ve o z a m a n d a n beri arkasına bakmadı.

Yeni sürümler ve tekliflerden ilk siz haberdar olun. Haber bültenime [buradan](#) kaydolun.

Neler yaptığımı bilmek ve üzerinde çalıştığım şeylerin tanıtımlarını ve parçacıklarını görmek istiyorsanız, Facebook grubumda olmanız gerekir. [Tracy'nin Melekleri](#)'ne buradan katılın.

Tracy'nin kitaplarını şu adresten takip edebilirsiniz
www.tracylorraine.com

AYRICA TRACY LORRAINE TARAFINDAN

Falling Serisi

Ryan'a Aşık Olmak: Birinci Bölüm #1

Ryan'a Aşık Olmak: İkinci Bölüm #2

Jax'e Aşık Olmak #3

Falling for Daniel (Bir Falling Serisi Romanı)

Falling for Ruben #4

Fin'e Aşık Olmak #5

Lucas'a Aşık Olmak #6

Caleb'a Aşık Olmak #7

Declan'a Aşık Olmak #8

Liam'a Aşık Olmak #9

Yasak Serisi

Yasak Olana Aşık Olmak #1

Yasağı Kaybetmek #2

Yasak İçin Savaşmak #3

Craving Redemption #4

Demanding Redemption #5

Günaha Girmekten Kaçınma #6

Günah Peşinde #7

Asi Mürekkep Serisi

Senden Nefret Ediyorum #1

Seni Kandırmak #2

Defy You #3

Play You #4

Mürekkeplenmiş (Bir Asi Mürekkep/Driven Crossover)

Gül Ağacı Yüksek Seri

Diken #1

Paine #2

Vahşi #3

Fierce #4

Avcı #5

Faze (#6 Prequel)

Fury #6

Efsane #7

Maddison Kings Üniversite Serisi

TMYM: Prequel

TRYS #1

TDYW #2

TBYS #3

TVYC #4

TDYD #5

TDYR #6

TRYD #7

Knight's Ridge İmparatorluğu

Kötü Yaz Şövalyesi: Prequel Kötü

Şövalye #1

Harap Serisi

Mahvolmuş Planlar #1

Yalanlarla Mahvolmuş #2

Yıkılmış Vaatler #3

Asla Unutma Serisi

Onu Asla Unutma #1

Bizi Asla Unutma #2

Her Yerde ve Hiçbir Yerde #3

Takip Serisi

Logan'ın Peşinde

Kokteyl Kızları

Onun Manhattan

Her Kensington

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.